

-The Thorn Birds –

Колин Маккалоу

Поющие в терновнике

Τα πουλιά πεθαίνουν τραγουδώντας

Μετάφραση: Βικτώρια Τράπαλη

Адаптированный текст подготовила Федорова Елена.
Смотрите еще материалы на <http://real-greece.ru/proza/knigi.html>

(10-11 главы)

<p>ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10</p> <p>Ήταν καταπληκτικό το πόσο γρήγορα έγιανε η γη. Μέσα σε μια βδομάδα άρχισαν να ξεπροβάλλουν μικρά πράσινα φυλλαράκια χλόης από την πηχτή λάσπη, και μέσα σε δυο μήνες τα τσουρουφλισμένα δέντρα έβγαζαν κιόλας φυλλωσιές.</p> <p>Ήταν εξαιτίας της φύσης που οι άνθρωποι είχαν αυτή τη σκληράδα, την ικανότητα να στέκονται ξανά στα πόδια τους μετά από κάθε κακό. όσοι ήταν αδύναμοι ή λιγόνθυχοι δεν έμεναν για πολύ στη Μεγάλη Βορειοδυτική Περιοχή.</p> <p>Θα περνούσαν όμως χρόνια μέχρι ν' απαλειφθούν τα σημάδια. Οι κορμοί των δέντρων θα έβγαζαν φλούδα και θα την έχαναν πολλές φορές μέχρι να πάρουν ξανά το άσπρο ή κόκκινο ή γκριζό χρώμα τους, και σε μερικά από τα δέντρα δε θ' ανανεώνονταν ποτέ οι φλοιοί τους παρά θα έμεναν για πάντα καμένοι και νεκροί.</p> <p>Και για χρόνια θα υπήρχαν στις πεδιάδες σκελετοί, που θα χώνονταν σιγά σιγά στη γη, καλυμμένοι από σκόνη και σπρωγμένοι από πατημασιές ζώων κι ανθρώπων.</p> <p>Και δυτικά της Ντρογκέντα θα ξεχώριζαν τα βαθιά αυλάκια που είχε χαράξει η λαμαρίνα όταν μετέφεραν τους πεθαμένους, κι οι περαστικοί που γνώριζαν την ιστορία, θα έδειχναν τα σημάδια σ' άλλους περαστικούς, που δεν την ήξεραν, μέχρι να γίνει το περιστατικό μέρος των μύθων των μαύρων πεδιάδων, που κληροδοτούσαν από τη μια γενιά στην άλλη.</p> <p>Η Ντρογκέντα έχασε περίπου το ένα πέμπτο της γης της στη φωτιά κι είκοσι πέντε χιλιάδες πρόβατα, απώλεια ασήμαντη για ένα υποστατικό</p>	<p>Глава 10</p> <p>Поразительно, как быстро земля залечивает раны; уже через неделю сквозь слой липкой грязи пробились тонкие зеленые травинки, а через два месяца зазеленели первой листвою обожженные деревья.</p> <p>Потому-то стойки и выносливы люди на этой земле — она не позволяет им быть иными; малодушные, не обладающие неистовым, непреклонным упорством, недолго продержатся на Великом Северо-Западе.</p> <p>Но пройдут годы и годы, прежде чем сгладятся шрамы. Многие слои коры нарастут и отпадут клочьями, прежде чем стволы эвкалиптов снова обретут прежний цвет, белый, серый или красный, а какая-то часть деревьев так и не воспрянет, они навсегда останутся черными, мертвыми.</p> <p>И еще много лет на равнинах там и сям будут медленно рассыпаться их скелеты; под слоем пыли, под топчущими копытцами их вберет в себя покров земли, сотканный временем.</p> <p>И надолго остались ведущие на запад глубокие колеи, которыми прорезали размокшую почву Дрохеды края самодельного катафалка, — путники, знающие о том, что здесь случилось, показывали эти следы другим путникам, кто ничего не знал, и понемногу вплели эту скорбную повесть в другие легенды черноземной равнины.</p> <p>Пожар уничтожил примерно пятую долю дрохедских пастбищ и двадцать пять тысяч овец — сущая безделица для хозяйства, где в</p>
---	---

<p>που είχε φτάσει να έχει κάπου εκατόν είκοσι πέντε χιλιάδες πρόβατα μέσα στα τελευταία, καλά χρόνια.</p> <p>Δεν είχε νόημα να τα βάζει κανείς με την κακή του τύχη, ή με την οργή του Θεού -ανάλογα πώς διάλεγε να ερμηνεύσει μια φυσική καταστροφή. Το μόνο που απέμενε ήταν να πάρει απόφαση τα όσα είχαν γίνει και ν' αρχίσει ξανά.</p> <p>Σε καμιά περίπτωση δεν ήταν η πρώτη φορά, και σε καμιά περίπτωση δεν περνούσε από κανενός το μυαλό ότι θα ήταν και η τελευταία.</p> <p>Αλλά σε πονούσε πολύ να βλέπεις τους κήπους της Ντρογκέντα γυμνούς και καφετιούς την άνοιξη. Μπορούσαν να επιβιώνουν στη διάρκεια μιας ξηρασίας-χάρη στις δεξαμενές του Μάικλ Κάρσον-, όμως τίποτε δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα με τη φωτιά.</p> <p>Ακόμα κι η γλυσίνα δε λουλούδιζε αυτή τη φορά. μόλις που είχαν αρχίσει να σχηματίζονται τα τρυφερά της μπουμπούκια όταν ξέσπασε η πυρκαγιά και μαράθηκαν προτού ανοίξουν καλά καλά.</p> <p>Τα τριαντάφυλλα κι οι πανσέδες ξεράθηκαν, οι βιολέτες είχαν πάρει ένα σκούρο καφέ χρώμα, οι φούξιες έστεκαν στα σκιερά μέρη δίχως ζωή μέσα τους, τα μοσχομπίζελα ήταν μαραμμένα και δε μοσχοβολούσαν.</p> <p>Η γερή βροχή που ακολούθησε έφτασε για να γεμίσει πάλι τις δεξαμενές και ν' αντικαταστήσει τ' αποθέματα του νερού που είχαν ξοδιαστεί για την πυρκαγιά, κι έτσι ο καθένας στην Ντρογκέντα βρήκε κάμποσο ελεύθερο χρόνο, ξεκλέβοντας από τις άλλες του δουλειές, για να βοηθήσει το γερο-Τομ να δώσει ξανά ζωή στους κήπους.</p> <p>Ο Μπομπ αποφάσισε ν' ακολουθήσει την τακτική του Πάντου και πήρε τρεις ακόμα βοσκούς στην Ντρογκέντα. η Μαίρη Κάρσον προτιμούσε να μην έχει μόνιμους εργάτες στο υποστατικό πέρα από τους Κλήαρι, και να προσλαμβάνει προσωρινούς βοηθούς στην κουρά, στα γεννητούρια και στη συγκέντρωση των κοπαδιών, όμως ο Πάντου έλεγε πως δουλεύει καλύτερα κάποιος που ξέρει ότι έχει μια μόνιμη δουλειά. Πάντως, και μόνιμους να τους έπαιρνες δεν έπαιζε και σπουδαίο ρόλο μακροπρόθεσμα, γιατί οι περισσότεροι βοσκοί δεν έλεγαν να στεριώσουν πουθενά για πολύ καιρό.</p> <p>Τα καινούρια σπίτια, που χτίστηκαν πιο μακριά από τη ρεματιά, βόλεψαν άντρες παντρεμένους και</p>	<p>недавние хорошие годы овец было до ста двадцати пяти тысяч.</p> <p>Как бы ни относились к стихийному бедствию те, кого оно коснулось, сетовать на коварство судьбы или на гнев божий нет ни малейшего смысла. Остается одно — списать убытки и начать все сначала.</p> <p>Уж конечно, это не в первый раз и, уж конечно, как все прекрасно понимают, не в последний.</p> <p>А все же нестерпимо больно было видеть весной дроговедские сады бурыми и голыми. Щедрые запасы воды в цистернах Майкла Карсона помогли им пережить засуху, но пожар ничто не пережило.</p> <p>Даже глициния не расцвела: когда нагрязнул огонь, гроздь ее нежных, едва набухающих бутонов старчески сморщились.</p> <p>Розы высохли, анютины глазки погибли, молодые побеги обратились в бурюю солому, фуксия в тенистых уголках безнадежно сникла, подмаренник увял, у засохшего душистого горошка не было никакого аромата.</p> <p>Запасы воды в цистернах, истощенные во время пожара, затем пополнил ливень, и теперь обитатели Дрохеды каждую минуту, которая могла бы показаться свободной, помогали старику Тому воскресить сад.</p> <p>Боб решил по примеру отца не скупиться в Дрохеде на рабочие руки и нанял еще трех овчаров; прежде Мэри Карсон вела другую политику — не держала постоянных работников, кроме семейства Клири, а на горячую пору подчета, окота и стрижки нанимала временных; но Пэдди рассудил, что люди работают лучше, когда уверены в завтрашнем дне, а в конечном счете разницы особой нет. Почти все овчары по природе своей непоседы, перекаати-поле и не застревают подолгу на одном месте.</p> <p>В новых домах, поставленных дальше от реки, поселились люди женатые; старик Том жил</p>
---	---

<p>τις οικογένειες τους, ενώ ο γερό-Τομ απόχτησε ένα καινούριο βολικό σπιτάκι με τρία δωμάτια, πίσω από τους στάβλους, κι άστραφτε από περηφάνια κάθε που διάβαινε το κατώφλι του με ύφος ιδιοκτήτη.</p> <p>Η Μέγκυ συνέχιζε να επιβλέπει μερικά από τα πιο κοντινά βοσκοτόπια, κι η μητέρα της κρατούσε πάντα τα βιβλία.</p> <p>Η Φη είχε αναλάβει επίσης να επικοινωνεί με τον πατέρα Ραλφ, στη θέση του Πάντυ, κι έτσι όπως ήταν φτιαγμένη από φυσικού της δεν τα κατάφερνε να τον πληροφορήσει για τίποτε εκτός από τα ζητήματα που αφορούσαν τη διαχείριση του υποστατικού.</p> <p>Πολύ θα 'θελε η Μέγκυ να της δινόταν η ευκαιρία να κλέψει τα γράμματα που τους έστειλε ο Ραλφ και να τα διαβάσει κρυφά, όμως η μητέρα της τα κλείδωνε σένα σιδερένιο κουτί αμέσως μόλις ενημερωνόταν για το περιεχόμενο τους.</p> <p>Τώρα που είχαν φύγει ο Πάντυ κι ο Στιου ήταν εντελώς αδύνατο σ'οποιοδήποτε να πλησιάσει τη Φη.</p> <p>Κι όσο για την υπόσχεση που είχε δώσει στον πατέρα Ραλφ, πως θα φρόντιζε να στείλει τη θυγατέρα της σε χορούς και συγκεντρώσεις, την ξέχασε στη στιγμή μετά τη δικιά του αναχώρηση.</p> <p>Μόλο που ήξερε πως η Μέγκυ αρνιόταν συνέχεια τις προσκλήσεις που της έκαναν, δεν προσπάθησε ποτέ να επέμβει για να την πιέσει ν'αλλάξει συμπεριφορά, ή έστω να το κουβεντιάσει μαζί της.</p> <p>Ο Λιάμ Ο'Ρουρκ άρπαζε την κάθε ευκαιρία για να καταφτάσει στην Ντρογκέντα, ο Ήνοχ Ντέηβις έκανε όλη την ώρα επισκέψεις, όπως κι ο Κόννορ Καρμάικλ κι ο Άλαστερ Μακ Κουήν.</p> <p>Μα η Μέγκυ παράστανε στον καθένα τους την απασχολημένη, τους έδειχνε πως είχε να νοιαστεί πράγματα πιο σοβαρά, φερόταν απότομα, μέχρι που η στάση της τους απέλπισε και το πήραν απόφαση πως δε θα μπορούσαν να τη συγκινήσουν.</p> <p>Το καλοκαίρι είχε πολλές βροχές, όμως δεν κρατούσαν τόσο που να προκαλούν πλημμύρες παρά διατηρούσαν μονάχα τη γη υγρή και λασπιασμένη κι ο Μπάργουον κυλούσε με δύναμη, βαθύς και πλατύς και δυνατός, να καλύψει τα δύο χιλιάδες χιλιόμετρα της διαδρομής του.</p> <p>Οι σποραδικές βροχές συνεχίστηκαν και με τον</p>	<p>теперь в новеньком трехкомнатном домике под перечным деревом за конным двором и всякий раз, входя под собственную крышу, ликовал вслух.</p> <p>На попечении Мэгги по-прежнему оставались несколько ближних выгонов, ее мать по-прежнему ведала всеми счетами.</p> <p>Фиа взяла на себя и обязанность, что лежала прежде на Пэдди, — переписываться с епископом Ральфом и, верная себе, сообщала ему только то, что относилось к делам имени.</p> <p>У Мэгги прямо руки чесались — схватить бы его письмо, впитать каждое слово, но Фиа, внимательнейшим образом прочитав эти письма, всякий раз тотчас прятала их под замок.</p> <p>Теперь, когда Пэдди и Стюарта не стало, к ней просто невозможно было подступиться.</p> <p>А что до Мэгги... едва епископ Ральф уехал, Фиа начисто забыла свое обещание.</p> <p>Все приглашения на танцы и вечера Мэгги учтиво отклоняла, и мать, зная об этом, ни разу ее не упрекнула, не сказала, что ей следует поехать.</p> <p>Лайем О'Рок хватался за любой предлог, лишь бы заглянуть в Дрохеду; Инек Дэвис постоянно звонил по телефону, звонили и Коннор Кармайкл, и Аластер Маккуин.</p> <p>Но Мэгги со всеми была суха, невнимательна, и под конец они отчаялись пробудить в ней хоть какой-то интерес.</p> <p>Лето было дождливое, но дожди шли не подолгу и наводнением не грозили, только грязь повсюду не просыхала, и река Баруон-Дарлинг текла на тысячу миль полноводная, глубокая и широкая.</p> <p>Настала зима, но и теперь время от времени</p>
---	---

ερχομό του χειμώνα. Έτσι άρχισαν ν'αραιώνουν οι περιπλανώμενοι Ιουδαίοι που είχαν πάρει τους δρόμους εξαιτίας της οικονομικής κρίσης, γιατί ήταν σωστή κόλαση να πορεύεσαι στις μαύρες πεδιάδες με τις βροχές, κι ο συνδυασμός της υγρασίας και του κρύου είχε προκαλέσει πολλά κρούσματα πνευμονίας ανάμεσα σε κείνους που δεν είχαν ένα ζεστό κατάλυμα για να κοιμούνται τις νύχτες.

Ο Μπομπ άρχισε ν'ανησυχεί γιατί τα μερινός, τα πιο ευαίσθητα από τα πρόβατα τους, δε θ'άντεχαν όλη τούτη την υγρασία στο χόμα δίχως να προσβληθούν τα πόδια τους από κάποια αρρώστια.

Η κουρά παραλίγο δε θα είχε γίνει, γιατί οι εργάτες δεν ακουμπούσαν με τίποτε το μουσκεμένο μαλλί, κι αν δε στέγνωνε η λάσπη προτού να φτάσουν τα γεννητούρια πολλά από τα καινούρια αρνάκια θα ψόφαγαν στη μουλιασμένη γη και στο κρύο.

Το τηλέφωνο χτύπησε δίνοντας το σήμα πως ήταν για την Ντρογκέντα. δυο μακρόσυρτα κουδουνίσματα κι ένα σύντομο. Το σήκωσε η Φη, και γύρισε στο μεγάλο της γιο.

"Μπομπ, εσένα ζητάνε".

"Γεια σου Τζίμυ, Μπομπ εδώ... Ναι, βέβαια... Α, ωραία! Οι συστάσεις όλες καλές; Εντάξει, στείλ' τον να με δει...

Εντάξει, ναι, μπορείς να του πεις ότι την έχει πάρει κιόλας τη δουλειά άμα είναι τόσο καλός όσο μου λες, αλλά οπωσδήποτε θέλω να τον δω και μονάχος μου. δε μ'αρέσει να παίρνω γουρούνι στο σακί, που λένε, κι ούτε βασίζομαι τόσο πολύ στις συστατικές επιστολές... Εντάξει, σ'ευχαριστώ.

Γεια σου, Τζίμυ".

Ο Μπομπ ξανακάθισε στη θέση του. "Έρχεται ένας καινούριος βοσκός, ένα καλό παιδί απ ό,τι λέει ο Τζίμυ.

Δούλευε ως τώρα στην περιοχή γύρω από το Λόνγκκριτς και το Τσάρλβιλ. Ξέρει κι από μάζεμα, λέει, έχει κάνει στη μεταφορά των κοπαδιών.

Καλές συστάσεις κι όλα τα σχετικά. Ξέρει από άλογα κι έχει δουλέψει και στην κουρά. Ο Τζίμυ μου είπε πως ζητάει δύομισι λίρες τη μέρα κι αυτό είναι που με κάνει λίγο επιφυλακτικό - γιατί να δεχτεί ένας εργάτης της κουράς δουλειά με μισθό βοσκού;

выпадали дожди и с ветром налетала темной пеленой не пыль, но вода. И поток бродячего люда, хлынувший на большую дорогу из-за экономического кризиса, иссяк, потому что в дождливые месяцы тащиться на своих двоих по раскисшему чернозему — адская мука, да еще к сырости прибавился холод, и среди тех, кто не находил на ночь теплого крова, свирепствовало воспаление легких.

Боб тревожился — если так пойдет дальше, у овец загниют копыта; мериносам вредно без конца ходить по сырости, неминуемо начнется эта копытная гниль.

И стричь будет невозможно, ни один стригаль не прикоснется к мокрой шерсти, а если земля не просохнет ко времени окота, множество новорожденных ягнят погибнет от сырости и холода.

Зазвонил телефон — два длинных, один короткий, условный вызов для Дрохеды; Фиа сняла трубку, обернулась:

— Боб, тебя.

— Привет, Джимми, Боб слушает... Ага, ладно... Вот это хорошо! Рекомендации есть?... Ладно, пошли его ко мне...

Ладно, коли он уж так хорош, скажи ему, наверно для него найдется работа, только сперва я сам на него погляжу; не люблю котов в мешке, мало ли какие там рекомендации... Ладно, спасибо. Счастливо.

Боб снова сел.

— К нам едет новый овчар, Джимми говорит — парень первый сорт.

Работал раньше в Западном Квинсленде — не то в Лонгриче, не то в Чарлвилле. И гурты тоже перегонял.

Хорошие рекомендации. Все в полном порядке. В седле держаться умеет, объезжал лошадей. Был раньше стригалем, говорит Джимми, да еще каким, успевал обработать двести пятьдесят штук в день. Вот это мне что-то подозрительно. С какой стати классному

<p>Αυτοί οι τύποι δεν παρατάνε εύκολα την κουρά για να καβαλήσουν τ'άλογο και να τρέχουν στα βοσκοτόπια".</p> <p>Όσο περνούσαν τα χρόνια η προφορά του Μπομπ γινόταν όλο και πιο μακρόσυρτη, καταπώς μιλούσαν στην Αυστραλία, μα οι φράσεις του, κοφτές και σύντομες, ισοφάριζαν το τράβηγμα των λέξεων.</p> <p>Κόντευε πια τα τριάντα και, για μεγάλη απογοήτευση της Μέγκυ, δεν έδειχνε καμιά διάθεση να ζευγαρώσει μ' οποιοδήποτε από τα σε ηλικία γάμου κορίτσια που συναντούσε στις λίγες συγκεντρώσεις όπου αναγκάζονταν να πάνε όλοι τους από ευγένεια κι υποχρέωση.</p> <p>Πρώτ' απ' όλα ήταν πολύ ντροπαλός, κι ύστερα έμοιαζε τόσο ολοκληρωτικά δοσμένος στη γη, που απ' ό,τι φαινόταν προτιμούσε ν' αφιερώνει σ' αυτήν όλη του την αγάπη.</p> <p>Κι ο Τζακ κι ο Χιούη γίνονταν ίδιοι μ' αυτόν όσο μεγάλωναν. πράγματι, θα μπορούσε να τους περάσει κανένας για τρίδυμα έτσι που κάθονταν πλάι σ' έναν από τους μαρμάρινους πάγκους, λες και δεν τους πήγαινε να γυρέψουν πιότερη σπιτική βολή και ζεστασιά.</p> <p>Στ' αλήθεια έδειχναν να προτιμάνε να κατασκηνώνουν στα βοσκοτόπια, κι όταν τύχαινε να κοιμούνται στο σπίτι, ξάπλωναν χάμω στο πάτωμα, γιατί φοβούνταν πως τα κρεβάτια μπορεί να τους έκαναν μαλθακούς.</p> <p>Τα άλλοτε ανοιχτόχρωμα πρόσωπα τους, τα γεμάτα φακίδες, είχαν πάρει ένα σκούρο χρώμα, σκαμμένα από τον ήλιο, τον άνεμο και την ξηρασία, και θύμιζαν μαόνι διάστικτο από μικρές κηλίδες. τα γαλάζια τους μάτια γυάλιζαν, ήρεμα κι απαλά, με βαθιές ρυτίδες στις άκρες τους, έτσι που αγνάντευαν σε μακρινές αποστάσεις καλυμμένες από ασημί-μπεζ γρασιδί.</p> <p>Ήταν σχεδόν αδύνατο να μαντέψεις την ηλικία τους ή το ποιος ήταν μεγαλύτερος και ποιος μικρότερος.</p> <p>Είχαν όλοι τους τη ρωμαϊκή μύτη του Πάντου και το δικό του γλυκό και συμπαθητικό πρόσωπο, όμως τα κορμιά τους ήταν καλύτερα από του πατέρα τους, που είχαν καμπουριάσει οι ώμοι του κι είχαν παραμακρύνει τα μπράτσα του από τα τόσα χρόνια στην κουρά.</p>	<p>стригалю идти на жалованье простого овчара?</p> <p>Чтоб классный стригаль променял колеса на седло — это не часто встретишь. Хотя нам такая подмога на выгонах не помешает, верно?</p> <p>С годами Боб стал говорить все медлительней и протяжней, на австралийский лад, зато тратит меньше слов.</p> <p>Ему уже под тридцать, и, к немалому разочарованию Мэгги, незаметно, чтобы он поддался чарам какой-нибудь подходящей девицы из тех, кого встречает на празднествах и вечерах, где братьям Клири надо приличия ради хоть изредка появляться.</p> <p>Он мучительно застенчив, да к тому же по уши влюблен в Дрохеду и, видно, этой любви к земле и хозяйству предпочитает отдаваться безраздельно.</p> <p>Джек и Хьюги постепенно становятся неотличимы от старшего брата; когда они сидят рядом на одной из жестких мраморных скамей — больше этого они себе разнежиться дома не позволят, — их можно принять за близнецов-тройняшек.</p> <p>Кажется, им и вправду милее ночлег на выгонах, под открытым небом, а если уж случилось заночевать дома, они растягиваются у себя в спальнях на полу, будто боятся, что мягкая постель сделает их мямлями.</p> <p>Солнце, ветер и сушь не слишком равномерно окрасили их светлую, осыпанную веснушками кожу под красное дерево, и тем ясней светятся на их лицах бледно-голубые спокойные глаза, от уголков которых к вискам бегут глубокие морщины — признак, что глаза эти постоянно смотрят вдаль, в бескрайний разлив изжелта-серебристых трав.</p> <p>Почти невозможно понять, сколько братьям лет, кто из них моложе и кто старше.</p> <p>У всех троих — в отца — простые добрые лица и римские носы, но сложены сыновья лучше: долгие годы работы стригалем согнули спину Пэдди и руки у него стали непомерно длинными.</p>
---	--

<p>Οι γιοι του είχαν αποκτήσει αντίθετα την άνετη, λυγερή ομορφιά των καβαλάρηδων. Κι ωστόσο, για τις γυναίκες και την καλοπέραση και τις χαρές της ζωής δεν έτρεφαν κανένα μαράζι.</p> <p>"Παντρεμένος είναι ο καινούριος βοσκός;" ρώτησε η Φη, τραβώντας ίσιες γραμμές μένα χάρακα κι ένα κόκκινο μολύβι.</p> <p>"Δεν ξέρω, δε ρώτησα. Θα μάθουμε αύριο που θα 'ρθει".</p> <p>"Πώς θα φτάσει μέχρι εδώ;" " Θα τον φέρει ο Τζίμυ γιατί θέλει να ρίξει μια ματιά και στα κριάρια".</p> <p>"Μακάρι να μείνει λίγο καιρό κοντά μας. Και καλύτερα να είναι παντρεμένος γιατί αλλιώς μπορεί να μας παρατήσει και να πάρει τους δρόμους σε λίγες βδομάδες. Φοβεροί άνθρωποι αυτοί οι βοσκοί", είπε η Φη.</p> <p>Ο Τζιμς κι ο Πάτσυ ήταν εσωτερικοί στο Ρίβερβιου, όμως ορκίζονταν πως έτσι κι έκλειναν τα δεκατέσσερα, που ήταν το καθορισμένο από το νόμο όριο, δε θα κάθονταν μήτε μια μέρα παραπάνω στο σχολείο.</p> <p>Περίμεναν πώς και πώς την ώρα που θα έβγαιναν στα βοσκοτόπια με τον Μπομπ και τον Τζακ και τον Χιούη, την ώρα που θα περνούσε πάλι αποκλειστικά στα χέρια της οικογένειας το κουμάντο της Ντρογκέντα, κι οι απέξω θα ήταν καλοδεχούμενοι να 'ρχονται και να φεύγουν όποτε ήθελαν.</p> <p>Μολονότι μοιράζονταν το πάθος της φαμίλιας τους για τα βιβλία, στο Ρίβερβιου δεν τα πήγαιναν και τόσο καλά. ήταν πολύ πιο ευχάριστο να κουβαλάς ένα βιβλίο στην τσέπη σου ή στη σέλα του αλόγου και να το διαβάζεις καταμεσήμερο στη σκιά της φυλλωσιάς κάποιου πεύκου παρά να καταγίνεσαι στην αποστήθιση του μέσα σε μια τάξη Ιησουιτών.</p> <p>Είχε φανεί εξαιρετικά δύσκολο στα δυο παιδιά ν' αποδεχτούν και να συνηθίσουν την καινούρια τους ζωή.</p> <p>Οι σχολικές αίθουσες με τις τεράστιες τζαμαρίες, οι ανοιχτές, πράσινες αυλές για το παιχνίδι, οι πλούσιοι κήποι κι οι ανέσεις του σχολείου δεν τους έλεγαν τίποτε, ούτε και το Σίδνεϋ τους συγκινούσε με τα μουσεία του, τις αίθουσες συναυλιών και τις γκαλερί έργων τέχνης.</p> <p>Έκαναν συντροφιά με γιους άλλων κτηματιών και</p>	<p>Α тела сыновей сделала худощавыми, гибкими, непринужденно красивыми постоянная езда верхом. Но к женщинам, к удобной легкой жизни и удовольствиям их не тянет.</p> <p>— Этот новый работник женат? — спросила Фиа, проводя красными чернилами по линейке ровную черту за чертой.</p> <p>— Не знаю, не спросил. Завтра придет — узнаю.</p> <p>— Как он к нам доберется? — Джимми подвезет, нам с Джимми надо потолковать насчет тех старых валухов на Тэнкстендском выгоне.</p> <p>— Что ж, будем надеяться, что он у нас немного поработает. Если не женат, наверно, и месяца не продержится на одном месте. Жалкие люди эти овчары. real-greece.ru</p> <p>Джиме и Пэтси все еще жили в пансионе Ривервью, но клялись, что дня лишнего не останутся в школе, пусть им только исполнится четырнадцать, тогда по закону можно покончить с учебой.</p> <p>Они рвались работать на пастбищах с Бобом, Джеком и Хьюги, тогда в Дрохеде снова можно будет хозяйничать своей семьей, а посторонние пускай приходят и уходят, когда им угодно.</p> <p>Близнецы тоже разделяли присущую всем Клири страсть к чтению, но школа им от этого ничуть не стала милее — книгу можно брать с собой в седельной сумке или в кармане куртки, и читать ее в полдень в тени под вилкой куда приятнее, чем в стенах иезуитского колледжа.</p> <p>Мальчиков с самого начала тяготила непривычная жизнь в пансионе.</p> <p>Их ничуть не радовали светлые классы с огромными окнами, просторные зеленые площадки для игр, пышные сады и удобства городской жизни, не радовал и сам Сидней с его музеями, концертными залами и картинными галереями.</p> <p>Они свели дружбу с другими сыновьями</p>
---	--

<p>περνούσαν τις ελεύθερες ώρες τους νοσταλγώντας το σπίτι, ή κομπάζοντας για το μέγεθος και το μεγαλείο της Ντρογκέντα στους φίλους τους που άκουγαν γεμάτοι δέος μα δίχως ν'αμφισβητούν τα όσα λέγονταν - όλοι όσοι ζούσαν δυτικά του Μπάρεν Τζάνκσιον γνώριζαν την ονομαστή Ντρογκέντα.</p> <p>Πέρασαν πολλές βδομάδες προτού δει η Μέγκυ τον καινούριο βοσκό.</p> <p>Τ'όνομα του είχε περάσει καταπώς έπρεπε στα βιβλία, Λιουκ Ο'Νηλ, και τον κουβέντιαζαν στο σπίτι πολύ περισσότερο απ'ότι τους άλλους βοσκούς.</p> <p>Πρώτ' απ' όλα είχε αρνηθεί να μείνει στα παραπήγματα των εργατών, κι είχε εγκατασταθεί στο τελευταίο άδειο σπιτάκι κοντά στη ρεματιά.</p> <p>Δεύτερον, είχε συστηθεί στην κυρία Σμιθ, που τον είχε πάρει από καλό μάτι μολονότι δεν έδειχνε συνήθως καμιά ιδιαίτερη συμπάθεια για τους βοσκούς.</p> <p>Η Μέγκυ είχε μεγάλη περιέργεια να τον γνωρίσει.</p> <p>Όπως συνέχιζε να κρατάει τα δυο της άλογα στους στάβλους αντί να τ'αφήσει στις αυλές με τα υπόλοιπα άλογα της δουλειάς, κι επειδή τις πιο πολλές φορές κινούσε για τα βοσκοτόπια αργότερα από τους άντρες, συχνά περνούσε μεγάλα διαστήματα δίχως να πέσει πάνω σε κάποιον από τους εργάτες και τους βοηθούς των αδερφών της.</p> <p>Μα τελικά τον συνάντησε τον Λιουκ Ο'Νηλ, αργά κάποιο απόγευμα, όταν πετούσε φωτιές ο κόκκινος καλοκαιριάτικος ήλιος πάνω από τα δέντρα και το σούρουπο άπλωνε τις σκιές του ολόγυρα.</p> <p>Εκείνη γύριζε από το Μπόρχεντ και πήγαινε στην περασιά της ρεματιάς, εκείνος ερχόταν από τα νοτιοανατολικά βοσκοτόπια, πηγαίνοντας επίσης στην περασιά.</p> <p>Είχε στα μάτια του τον ήλιο, κι έτσι τον είδε πρώτη η Μέγκυ. και τον είδε καβάλα σ'ένα μεγάλο κακότροπο άλογο με μαύρη μουσούδα και ουρά. το ήξερε καλά το ζωντανό γιατί ήταν δικιά της δουλειά να κανονίζει ποια άλογα είχαν σειρά να φύγουν για τα βοσκοτόπια, και τις τελευταίες μέρες αναρωτιόταν πώς και δεν το βλέπε τούτο το συγκεκριμένο ζώο στις αυλές.</p> <p>Κανένας από τους άντρες δεν του χε προτίμηση, και ποτέ δεν το καβαλούσαν αν μπορούσαν να το</p>	<p>фермеров-скотоводов и в часы досуга мечтали о доме и хвастали необъятностью и великолепием Дрохеды перед почтительно-восторженными, но чуждыми сомнений слушателями — к западу от Баррен Джанкшен не было человека, до кого не дошла бы слава Дрохеды.</p> <p>Мэгги впервые увидела нового овчара чуть ли не через месяц.</p> <p>Его имя — Люк О'Нил — было, как полагается, внесено в платежную ведомость, и в Большом доме о нем уже толковали куда больше, чем обычно говорят о наемных работниках.</p> <p>Начать с того, что он отказался от койки в бараке для новичков и поселился в последнем еще пустовавшем доме у реки.</p> <p>Далее, он представился миссис Смит и завоевал благосклонность этой почтенной особы, хотя обычно она овчаров не жаловала.</p> <p>И любопытство стало одолевать Мэгги задолго до первой встречи с ним.</p> <p>Свою каурую кобылу и вороного мерина Мэгги предпочитала держать не на общем конном дворе, а на конюшне, из дому ей обычно приходилось выезжать позже, чем мужчинам, и она подолгу не видела никого из наемных работников.</p> <p>Но однажды, когда летнее солнце уже ало пламенело низко над деревьями, клонясь к закату, и длинные тени протянулись навстречу мирному ночному покою, она столкнулась наконец с Люком О'Нилом.</p> <p>Она возвращалась с Водоемного выгона и уже готова была вброд пересечь реку, а О'Нил ехал с более далекого Юго-восточного выгона и тоже направлялся к броду.</p> <p>В глаза ему било солнце, и Мэгги увидела его первая; под ним была рослая гнедая лошадь с черной гривой и хвостом и черными отметинами; Мэгги, в чьи обязанности входило посылать рабочих лошадей на разные участки, хорошо знала эту норовистую зверюгу и удивлялась, почему гнедой давно не видно.</p> <p>Все работники ее недолюбливают, избегают на ней ездить.</p>
--	---

αποφύγουν.

Να που το έπαιρνε όμως ο καινούριος βοσκός, πράγμα που έδειχνε πέρα από κάθε αμφιβολία πως ήξερε πολύ καλή ιππασία, γιατί το ζώο το χε συνήθειο να τινάζεται με τα δυο του πόδια στον αέρα για να ρίξει καταγής τον καβαλάρη και κάθε που το ξεπέζευες γύρναγε να σου δαγκώσει το κεφάλι.

Ήταν δύσκολο να μαντέψεις το ανάστημα ενός άντρα όταν ήταν καβάλα στο άλογο του, γιατί οι Αυστραλοί βοσκοί χρησιμοποιούσα μικρές εγγλέζικες σέλες και πήγαιναν με τα γόνατα λυγισμένα και την πλάτη τους ολόισια.

Ο καινούριος άντρας φαινόταν ψηλός, μα μερικές φορές ξεγελιόσουν γιατί μπορεί να είχε τον κορμό του μονάχα ψηλό και πόδια δυσανάλογα κοντά, κι έτσι η Μέγκυ δε βιάστηκε να βγάλει συμπέρασμα.

Ωστόσο, αντίθετα με τους πιο πολλούς βοσκούς, φόραγε άσπρο πουκάμισο κι άσπρο παντελόνι μπαμπακερό αντί για την καθιερωμένη γκριζα φανέλα και το γκριζο παντελόνι από ύφασμα ντιακονάλ λιγάκι δανδής, κατέληξε μέσα της κι η σκέψη τη διασκέδασε.

Καλή του τύχη, αν δεν τον πείραζε να πλένει και να σιδερώνει όλη την ώρα.

"Μέρα, κυρά!" της φώναξε σαν έφτασαν ο ένας κοντά στον άλλο, σηκώνοντας το παλιωμένο γκριζο καπέλο του.

Τα γελαστά γαλάζια μάτια κοίταζαν τη Μέγκυ με απροκάλυπτο θαυμασμό.

"Α, όχι, δεν είσαι η κυρά, στα σίγουρα, κι έτσι θα πρέπει να είσαι η κόρη της", είπε.

"Εγώ είμαι ο Λιουκ Ο'Νηλ".

Η Μέγκυ μουρμούρισε κάτι, μα δεν έλεγε να τον κοιτάξει ξανά, κι ήταν τόσο θυμωμένη και σαστισμένη που δεν έβρισκε να πει τίποτε κατάλληλο για μια ανώδυνη κουβεντούλα.

Αχ, δεν ήταν διόλου δίκαιο. Πώς τολμούσε κάποιος να έχει τα μάτια και το πρόσωπο του Ραλφ;

Όμως ο τρόπος που την κοίταζε δεν είχε καμιά

Α новому овчару, видно, все равно — верный знак, что наездник он хороший, ведь гнедая славится своими подлыми уловками и, чуть седок спешился, норовит цапнуть его зубами за голову.

Пока человек на лошади, трудно определить, какого он роста: австралийские скотоводы ездят обычно в седлах английского образца, у которых, в отличие от американских, нет высокой задней и передней луки, — в таком седле всадник держится очень прямо, круто согнув колени.

Этот новый овчар казался очень высоким, но бывает, что туловище длинное, а ноги несоразмерно коротки, так что Мэгги решила подождать с выводами.

Однако, не в пример другим овчарам, чья обычная одежда — серая фланелевая рубаша и серые саржевые штаны, этот был в белой рубашке и в белых молескиновых брюках заправским франтом, как подумала, внутренне усмехаясь, Мэгги.

Что ж, на здоровье, если ему не надоедает бесконечная стирка и глажка.

— Здорово, хозяйка! — окликнул он, когда они съехались у брода, приподнял потрепанную шляпу серого фетра и опять лихо сдвинул ее на затылок.

Они поехали рядом, и его синие смеющиеся глаза оглядели Мэгги с откровенным восхищением.

— Ну нет, вы, видно, не сама хозяйка, стало быть, наверно, дочка, — сказал он.

— А я Люк О'Нил.

Мэгги что-то пробормотала, но больше на него не смотрела, от смятения и гнева она не могла найти слова для подходящего случаю пустого разговора.

До чего несправедливо! Как он смеет! У него и глаза и лицо совсем как у отца Ральфа!

Не в том сходство, как он на нее смотрит —

<p>σχέση με τον τρόπο του Ραλφ: τούτος εδώ είχε στη ματιά του ένα χαμόγελο κατάδικο του και διόλου αγάπη. ο πατήρ Ραλφ την είχε κοιτάξει μ' αγάπη από την πρώτη κιόλας φορά, τότε που είχε γονατίσει να την πάρει στην αγκαλιά του, στο σκονισμένο προαύλιο του σταθμού του Τζίλυ.</p> <p>Και να χει τώρα μπρος της τα μάτια τα δικά του, δίχως να βλέπει εκείνον!</p> <p>Ήταν ένα σκληρό αστείο, μια τιμωρία οδυνηρή.</p> <p>Ανυποψίαστος για τις σκέψεις που περνούσαν από το μυαλό της, ο Λιουκ Ο'Νηλ κρατούσε το δύστροπο ζώο του πλάϊ στην ήσυχη φοράδα της για να περάσουν μαζί στην απέναντι όχθη της ρεματιάς, που, το νερό της έτρεχε ακόμα ορμητικό μετά από τόσες βροχές.</p> <p>Σωστή καλλονή ήταν η κοπελιά!</p> <p>Και τι μαλλιά ήταν αυτά που είχε!</p> <p>Των αρσενικών Κλήαρι έμοιαζαν με καρότα, όμως τούτο δω το χρώμα ήταν άλλο πράγμα.</p> <p>Μονάχα να σήκωνε λιγάκι το κεφάλι της να τον κοιτάξει, να του δίνε την ευκαιρία να τη δει καλύτερα!</p> <p>Και το κάνε η Μέγκυ, εκείνη ακριβώς τη στιγμή, κι είχε μια τέτοια έκφραση το πρόσωπο της που συνοφρυώθηκε σαστισμένος σαν την είδε. όχι πως του δείχνε να τον μισεί ακριβώς, αλλά σαν να προσπαθούσε να βρει πάνω του κάτι και να μην μπορούσε, ή σαν να είχε δει κάτι που θα προτιμούσε να μην το είχε δει.</p> <p>Ή κάτι, τέλος πάντων. Κάτι που την είχε κάνει να тαραχτεί.</p> <p>Ο Λιουκ δεν ήταν συνηθισμένος να τον ζυγιάζουν οι γυναίκες με το μάτι και να τον απορρίπτουν.</p> <p>Είχε πιαστεί από την πρώτη στιγμή στην υπέροχη παγίδα των γλυκών γκρίζων ματιών και των μαλλιών της, που θύμιζαν χρυσαφένιο λιόγερμα, και τώρα που έβλεπε τη δική της δυσαρέσκεια και την απογοήτευση της, το ενδιαφέρον του φούντωνε ακόμα πιο πολύ.</p> <p>Η Μέγκυ τον κοίταζε πάντα, με το ρόδινο στόμα μισάνοιχτο, σταγόνες ιδρώτα να γυαλίζουν στο πάνω της χέιλι και στο μέτωπο της, γιατί έκανε πολλή ζέστη, τα κοκκινό-χρυσά φρύδια της να</p>	<p>весело смотрит, но как-то по-другому, и взгляд вовсе не горит любовью; а в глазах отца Ральфа с той первой минуты, когда на джилленбоунском вокзале он опустился прямо в пыль на колени подле Мэгги, она неизменно видела любовь.</p> <p>Смотреть в его глаза, когда перед тобой не он!</p> <p>Жестокая шутка, тяжкое наказание.</p> <p>Люк О'Нил не подозревал о тайных мыслях попутчицы и, пока лошади с плеском переходили речку, все еще полноводную после недавних дождей, заставлял упрямую гнедую держаться бок о бок со смирной каурой кобылой.</p> <p>Да, хороша девушка!</p> <p>А волосы какие!</p> <p>У братьев они просто медные, а у этой девчушки совсем другое дело.</p> <p>Вот лица толком не разглядеть, хоть бы подняла голову!</p> <p>Тут Мэгги и правда подняла голову, и такое у нее в эту минуту было лицо, что Люк озадаченно нахмурился — она посмотрела на него не то чтобы с ненавистью, но так, словно искала чего-то и не находила или, напротив, увидела такое, чего видеть не хотела.</p> <p>Или еще что, не разберешь. Во всяком случае, что-то ее расстроило.</p> <p>Люк не привык, чтобы женщины, оценивая его с первого взгляда, оказывались чем-то недовольны.</p> <p>Сначала, естественно, он попался на приманку чудесных волос цвета заката и кротких глаз, но это явное недовольство и разочарование еще сильнее его подзадорили.</p> <p>А она все присматривалась к нему, розовые губы приоткрылись, на верхней губе и на лбу поблескивали от жары крохотные росинки пота, темно-золотые брови пылливо, недоуменно</p>
---	---

<p>σχηματίζουν ένα έντονο τόξο έτσι που τα είχε ανασηκώσει από το σάστισμα.</p> <p>Ο Λιουκ της χαμογέλασε, είχε τα μεγάλα άσπρα δόντια του πατέρα Ραλφ κι ωστόσο το χαμόγελο του δεν ήταν το χαμόγελο του πατέρα Ραλφ.</p> <p>"Το ξέρεις πως είσαι σαν μωρό παιδάκι έτσι που με κοιτάς;" Έστρεψε αλλού τη ματιά της.</p> <p>"Συγνώμη, δεν το θελα. Μόνο που... να, μου θύμισες κάποιον".</p> <p>"Μη ζητάς συγνώμη. κοίτα με όσο θες. Καλύτερα έτσι παρά να σκύβεις το κεφάλι και να μη βλέπω παρά μονάχα τα μαλλιά σου, μόλο που είναι τόσο όμορφα. Και ποιον σου θύμισα;"</p> <p>"Κάποιο γνωστό μου, δεν έχει σημασία. Μου κάνεις τόση εντύπωση γιατί μου φάνηκες πολύ γνώριμος και πολύ άγνωστος μαζί".</p> <p>"Πώς σε λένε, μικρή δεσποινίς Κλήαρι;"</p> <p>"Μέγκυ".</p> <p>"</p> <p>Μέγκυ... Δεν είν' αρκετά αξιοπρεπές σαν όνομα, διόλου δε σου ταιριάζει.</p> <p>Θα προτιμούσα να σ' έλεγαν Μπελίντα, ας πούμε, ή Μάντλιν, μα αφού δεν έχεις να προσφέρεις τίποτε καλύτερο, τι να κάνω; Θα βολευτώ με το Μέγκυ.</p> <p>Από πού βγαίνει, από το Μάργκαρετ;"</p> <p>"Όχι, από το Μέγκαν".</p> <p>"Α, αυτό μάλιστα, σου πηγαίνει πολύ καλύτερα!</p> <p>Θα σε φωνάζω Μέγκαν!"</p> <p>"Δε θα κάνεις τίποτε τέτοιο!" του φώναξε. "Το σιχαίνομαι το Μέγκαν!"</p> <p>Εκείνος γέλασε δυνατά.</p> <p>"Μου φαίνεται πως είσαι μαθημένη να κάνεις το δικό σου, μικρή μου δεσποινίς Μέγκαν, αλλά εγώ θα σε φωνάζω όπως θέλω - ακόμα κι Ευσταθία, Σωφρονία, Αυγούστα, θα σε λέω αν μ'αρέσει".</p> <p>Είχαν φτάσει στις μάντρες των ζώων. κατέβηκε από τ'άλογο του σταματώντας με μια γροθιά το κεφάλι του ζωντανού που έκανε να γυρίσει να τον δαγκώσει, και στάθηκε κει, περιμένοντας τη να του δώσει τα χέρια της για να τη βοηθήσει να</p>	<p>изогнулись.</p> <p>Он широко улыбнулся, показав белые крупные зубы, такие же, как у отца Ральфа; но улыбка у него была совсем другая.</p> <p>— А знаете, лицо у вас такое удивленное, прямо как у малого ребенка, будто для вас все на свете в диковину. Мэгги отвернулась.</p> <p>— Извините, я совсем не хотела тарашить на вас глаза. Просто вы мне напомнили одного человека.</p> <p>— Можете тарашить на меня глаза сколько угодно. Мне это куда приятней, чем глядеть на вашу макушку, хоть она и миленькая. А кого же это я вам напоминаю?</p> <p>— Да так, неважно. Просто очень странно, когда лицо как будто знакомое и в то же время страшно незнакомое.</p> <p>— Как вас зовут, маленькая мисс?</p> <p>— Мэгги.</p> <p>— Мэгги... совсем не для вас имя, важности не хватает. На мой вкус, вам бы больше подошло Белинда или Мэдлин, но раз вы ничего лучшего предложить не можете, я согласен и на Мэгги.</p> <p>Это что же полностью — Маргарет?</p> <p>— Нет, Мэгенн.</p> <p>— А, вот это получше!</p> <p>Буду звать вас Мэгенн.</p> <p>— Нет, не будете! — отрезала Мэгги. — Я это имя терпеть не могу!</p> <p>Но он только рассмеялся.</p> <p>— Больно вы избалованы, маленькая мисс Мэгенн. Если захочу, буду вас называть хоть Юстейсия Софрония Огаста, и ничего вы со мной не поделаете.</p> <p>Они подъехали к конному двору; О'Нил соскочил наземь, двинул кулаком по голове гнедую (та уже нацелилась было его укусить, но от удара отдернулась и притихла) — и явно ждал, что Мэгги протянет ему руки, чтобы он</p>
---	---

<p>ξεπεζέψει.</p> <p>Μα η Μέγκυ σπιρούνισε τη φοράδα της και συνέχισε το δρόμο για τους στάβλους.</p> <p>"Δεν την αφήνεις τη λεπτεπίλεπτη κυρία σου με τ'άλογα των κοινών βοσκών;" της φώναξε ο Λιουκ.</p> <p>"Και βέβαια όχι!" απάντησε δίχως να γυρίσει να τον κοιτάξει.</p> <p>Αχ, δεν ήταν σωστό, δεν ήταν δίκαιο!</p> <p>Ακόμα κι όταν στεκόταν στα πόδια του έμοιαζε ίδιος ο πατήρ Ραλφ. Ίδιος στο ανάστημα, το ίδιο γεροδεμένος στους ώμους και λεπτός στη μέση, κι είχε κάτι κι από την ίδια χάρη, μολονότι τη χρησιμοποιούσε με τρόπο διαφορετικό.</p> <p>Ο πατήρ Ραλφ θύμιζε χορευτή με την κίνηση του, ο Λιουκ Ο'Νηλ έμοιαζε περισσότερο με αθλητή.</p> <p>Τα μαλλιά του ήταν εξίσου μαύρα και πυκνά και κατσαρά, τα μάτια του το ίδιο γαλάζια, η μύτη του το ίδιο λεπτή κι ίσια, το στόμα του το ίδιο καλογραμμένο.</p> <p>Κι ωστόσο δεν έμοιαζε με τον πατέρα Ραλφ παραπάνω απ ό,τι ένα... ένα... μαστιχόδεντρο, τόσο ψηλό και γλομό κι όμορφο, μ'έναν ευκάλυπτο, αντίστοιχα ψηλό, γλομό κι όμορφο.</p> <p>Μετά από κείνη την τυχαία συνάντηση η Μέγκυ είχε τ'αυτιά της τεντωμένα για τα κουτσομπολιά και τις γνώμες που είχαν σχέση με τον Λιουκ Ο'Νηλ.</p> <p>Ο Μπομπ και τ'αγόρια ήταν ικανοποιημένοι με τη δουλειά του, και φαίνονταν να τα πηγαίνουν μια χαρά μαζί του" απ ό,τι έλεγε ο Μπομπ, δεν ήταν διόλου τεμπέλης.</p> <p>Ακόμα κι η Φη ανέφερε κάποιο βράδυ τ'όνομα του, για να πει πως τον έβρισκε πολύ ωραίο άντρα.</p> <p>"Σου θυμίζει κανέναν;" τη ρώτησε η Μέγκυ, που ήταν πεσμένη μπρούμυτα στο χαλί και διάβαζε κάποιο βιβλίο.</p> <p>Η Φη το σκέφτηκε λίγο πριν αποκριθεί.</p> <p>"Να σου πω, έχει κάτι από τον πατέρα Ραλφ πάνω του. Τα ίδια χρώματα, την ίδια κορμοστασιά, αλλά</p>	<p>помог ей спрыгнуть с седла.</p> <p>Но она тронула каурюю каблуками и шагом поехала дальше по дороге.</p> <p>— Вы что же, не оставляете вашу дамочку с простыми работягами? — крикнул вдогонку О'Нил.</p> <p>— Конечно, нет, — ответила Мэгги, но не обернулась.</p> <p>До чего несправедливо!</p> <p>Он и не в седле похож на отца Ральфа. Тот же рост, те же широкие плечи и узкие бедра, и даже толика того же изящества в движениях, хоть и проявляется оно по-иному.</p> <p>Отец Ральф двигается как танцор, Люк О'Нил — как атлет.</p> <p>У него такие же густые, вьющиеся темные волосы, такие же синие глаза, такой же тонкий прямой нос, так же красиво очерчены губы.</p> <p>И однако, он столь же мало похож на отца Ральфа, как... как на высокое, светлое, прекрасное дерево — голубой эвкалипт — мало похож призрачный эвкалипт, хотя и он тоже высокий, светлый и прекрасный.</p> <p>После этой случайной встречи Мэгги сразу настораживалась, едва при ней упоминали Люка О'Нила.</p> <p>Боб, Джек и Хьюги довольны были его работой и, видно, неплохо с ним ладили; усердный маленький, не лодырь и не лежебока, — отзывался о нем Боб.</p> <p>Даже Фиа однажды вечером заметила к слову, что Люк О'Нил очень хорош собой.</p> <p>— А не кажется тебе, что он кого-то напоминает? — словно между прочим спросила Мэгги; она растянулась на ковре на полу, подперев кулаками подбородок, и читала книжку.</p> <p>Фиа с минуту подумала.</p> <p>— Ну, пожалуй, он немного похож на отца де Брикасара. Так же сложен, и глаза того же</p>
--	---

<p>δεν είναι και καμιά χτυπητή ομοιότητα, διαφέρουν πάρα πολύ σαν άνθρωποι.</p> <p>Και, Μέγκυ, δεν μπορείς πια να κάτσεις σε μια πολυθρόνα να διαβάσεις, σαν σωστή δεσποινίς;</p> <p>Δεν είναι ανάγκη να ξεχάσεις ολότελα τους τρόπους σου επειδή ασχολείσαι με τα βοσκοτόπια!"</p> <p>"Πφ!" έκανε η Μέγκυ. "Λες και με βλέπει κανένας για να κάτσω καλύτερα!" Κι έτσι παρέμειναν τα πράγματα.</p> <p>Υπήρχε κάποια ομοιότητα, αλλά ήταν πολύ διαφορετικοί οι άνθρωποι που κρύβονταν πίσω από τα δυο συγγενικά παρουσιαστικά, και μονάχα τη Μέγκυ βασάνιζε η ομοιότητα τους, γιατί ήταν ερωτευμένη με τον έναν και δεν της άρεσε διόλου που έβρισκε τον άλλο γοητευτικό.</p> <p>Ανακάλυψε ότι στην κουζίνα ήταν πολύ δημοφιλής ο Λιουκ Ο'Νηλ, κι έμαθε ακόμα πώς κατάφερνε να προσφέρει στον εαυτό του την πολυτέλεια να φοράει άσπρα Ρούχα στα βοσκοτόπια. του τα έπλενε και του τα σιδέρωνε η κυρία Σμιθ, που είχε υποκύψει στην πρόθυμη, γεμάτη άνεση γοητεία του.</p> <p>"Αχ, τι καλός Ιρλανδός που είναι -όλα τα χει!" στέναζε η Μίνι εκστασιασμένη.</p> <p>"Αυστραλός είναι!" την έκοψε η Μέγκυ προκλητικά.</p> <p>"Μπορεί να χει γεννηθεί στην Αυστραλία, δεσποινίς Μέγκυ, χρσό μου, αλλά με τ' όνομα που έχει είναι Ιρλανδός σαν και τα γουρούνια του Πάντυ, δίχως να με παρεξηγήσεις ότι μιλάω με ασέβεια για τον αγαπημένο σου πατέρα, ο Θεός ν'αναπαύει την ψυχή του.</p> <p>Μη μου λες όμως πως δεν είναι Ιρλανδός ο κύριος Λιουκ, με τούτα τα μαύρα μαλλιά και τα γαλανά του μάτια.</p> <p>Στα παλιά τα χρόνια οι Ο'Νηλ ήταν βασιλιάδες στην Ιρλανδία".</p> <p>"Κι εγώ που νόμιζα πως ήταν οι Ο'Κόννορ βασιλιάδες!" ειρωνεύτηκε η Μέγκυ συνεχίζοντας την επίθεση.</p> <p>Τα μικρά στρογγυλά ματάκια της Μίνι πέταξαν φωτιές.</p>	<p>цвета, и волосы. Но сходство небольшое, уж очень они разные люди...</p> <p>Я бы предпочла, чтобы ты читала сидя в кресле, как воспитанная девушка, Мэгги.</p> <p>Если ты в бриджах, это еще не значит, что надо совсем забывать о скромности.</p> <p>— Кому до этого дело! — пренебрежительно фыркнула Мэгги. Так оно и шло.</p> <p>В лице какое-то сходство есть, но люди-то совсем разные и сходство мучает только Мэгги, потому что в одного из этих двоих она влюблена, и ее злит, что другой ей нравится.</p> <p>Оказалось, на кухне он общий любимец, выяснилось также, почему он позволяет себе роскошь разъезжать по выгонам весь в белом: он неизменно мил и любезен, совсем очаровал миссис Смит, и она стирает и гладит ему белые рубашки и бриджи.</p> <p>— Ах, он просто замечательный, настоящий ирландец! — восторженно вздохнула Минни.</p> <p>— Он австралиец, — возразила Мэгги.</p> <p>— Ну, может, он тут родился, мисс Мэгги, миленькая, только уж кого звать О'Нил, тот чистый ирландец, не хуже Пэддиных породистых свинок, не в обиду будь сказано вашему папаше, мисс Мэгги, святой был человек, да возрадуется его душенька в царствии небесном.</p> <p>Как же это мистер Люк не ирландец? У него и волосы такие темные, и глаза такие синие.</p> <p>В старину в Ирландии О'Нилы были королями.</p> <p>— А я думала, королями были О'Конноры, — коварно заметила Мэгги.</p> <p>В круглых глазах Минни тоже блеснул озорной огонек.</p>
---	---

<p>"Ε, δεσποινίς Μέγκυ, ένα βασιλιά είχε μονάχα μια τόσο μεγάλη χώρα;"</p> <p>"Πφ! Μεγάλη χώρα! Μπας και θαρρείς πως είναι πιο μεγάλη από την Ντρογκέντα; Κι εν πάση περιπτώσει το Ο'Νηλ είναι οραγγίστικο όνομα και δε με ξεγελάς εμένα!"</p> <p>"Είναι, δε λέω. Αλλά είναι και μεγάλο όνομα, που υπήρχε πολύ πριν σκεφτούν οι Οραγγιστές να το χρησιμοποιήσουν.*</p> <p>*Οραγγιστές: μέλη του Συλλόγου της Οράγγης, Σύλλογος Ιρλανδών Διαμαρτυρομένων.</p> <p>Είναι όνομα που το απαντάς στα μέρη του Ωλστερ, κι έτσι μπορεί να το 'χουν και μερικοί Οραγγιστές.</p> <p>Όμως πριν απ αυτό υπήρχαν οι Ο'Νηλ του Κλαντεμπόν κι οι Ο'Νηλ του Μορ, άμα θες να ξέρεις, δεσποινίς Μέγκυ, χρυσό μου!"</p> <p>Η Μέγκυ εγκατέλειψε τη μάχη. Η Μίνι είχε χάσει από καιρό το έντονο εθνικιστικό της μένος και τώρα πια μπορούσε ν'ακούει τη λέξη "Οραγγιστής" δίχως να παθαίνει καρδιακή προσβολή.</p> <p>Μετά από μια βδομάδα περίπου έπεσε ξανά πάνω στον Λιουκ Ο'Νηλ, στο ίδιο σημείο, κοντά στη ρεματιά. της πέρασε από το μυαλό πως ίσως της είχε στήσει καρτέρι για να την πετύχει, μα και να 'ταν έτσι το πράγμα δεν ήξερε τι θα μπορούσε να του κάνει ή να του πει.</p> <p>"Καλησπέρα, Μέγκαν".</p> <p>"Καλησπέρα", αποκρίθηκε, κοιτώντας ίσια μπροστά της, με τα μάτια καρφωμένα ανάμεσα στ'αυτιά του αλόγου της.</p> <p>"Γίνεται ένας χορός στο Μπρέηκυ Πουλ το επόμενο σαββατόβραδο. Θες να 'ρθεις μαζί μου;"</p> <p>"Σ'ευχαριστώ για την πρόσκληση, όμως δεν ξέρω να χορεύω. Δε θα γε νόημα να ρθω λοιπόν".</p> <p>"Θα σε μάθω εγώ να χορεύεις, στο πι και φι, κι έτσι δεν είναι πρόβλημα αυτό. Και δε μου λες, αφού θα συνοδεύω την κόρη της κυράς, λες να μ'αφήσει ο Μπομπ να πάρω την παλιά Ρολς Ρόις, αν όχι την καινούρια;"</p> <p>"Σου είπα πως δε θα ρθω", είπε με σφιγμένα τα δόντια της.</p> <p>"Εσύ είπες πως δεν ξέρεις να χορεύεις, κι εγώ σου</p>	<p>— Ну и что ж, мисс Мэгги, страна-то была не маленькая.</p> <p>— Подумаешь! Чуть побольше Дрохеды! И все равно, О'Нилы были оранжисты, вы меня не обманете.</p> <p>— Да, верно. А все равно это знатная ирландская фамилия, О'Нилы были, когда про оранжистов никто еще и слыхом не слыхал.</p> <p>Только они родом из Ольстера, вот кой-кто и заделался оранжистом, как же этого не понять?</p> <p>Только прежде того был О'Нил из Кландбоя и О'Нил Мур, это еще вон когда было, мисс Мэгги, миленькая.</p> <p>И Мэгги отказалась от борьбы — если Минни и воодушевлял когда-нибудь воинственный пыл независимых фениев, она давно его утратила и могла произнести слово «оранжисты», не приходя в ярьсть.</p> <p>Примерно неделю спустя Мэгги снова столкнулась у реки с Люком О'Нилом. У нее мелькнуло подозрение, уж не нарочно ли он ждал ее тут, в засаде, но если и так, что ей было делать?</p> <p>— Добрый день, Мэгген.</p> <p>— Добрый день, — отозвалась она, не повернув головы.</p> <p>— В субботу вечером народ собирается в Брейк-и-Пвд, в большой сарай, на танцы. Пойдете со мной?</p> <p>— Спасибо за приглашение, только я не умею танцевать. Так что ходить незачем.</p> <p>— Это не помеха, танцевать я вас в два счета обучу. И уж раз я туда поеду с хозяйской сестрицей, как по-вашему, Боб даст мне «роллс-ройс», не новый, так хоть старый?</p> <p>— Я же сказала, не поеду! — сквозь зубы процедила Мэгги.</p> <p>— Вы не то сказали, вы сказали — не умеете</p>
---	--

<p>είπα πως θα σου μάθω χορό.</p> <p>Δεν είπες πως δε θ' αρχόσουν μαζί μου αν ήξερες να χορεύεις κι έτσι υπέθεσα πως το πρόβλημα σου ήταν ο χορός μονάχα, κι ότι δεν είχες αντίρρηση να πάμε στο πάρτι παρέα. Θες να πάρεις πίσω τα λόγια σου μήπως;"</p> <p>Τον κοίταξε άγρια, έτοιμη να εκραγεί, μα ο Λιουκ συνέχισε να της χαμογελάει.</p> <p>"Είσαι φρικτά κακομαθημένη, νεαρή δεσποινίς μου. είναι καιρός να πάψει να περνάει πάντα το δικό σου".</p> <p>"Δεν είμαι κακομαθημένη!"</p> <p>"Έλα τώρα, πιάνει σ'εμένα το παραμύθι σου; Βρες να μου πεις τίποτ' άλλο!</p> <p>Δεν είσαι κακομαθημένη εσύ, το μοναχοκόριτσο, μόλα σου τ' αδέρφια να τρέχουν πίσω σου και να σε φροντίζουν, μ' όλη τούτη τη γη και τα λεφτά, το ωραίο σπίτι, τους υπηρέτες!</p> <p>Το ξέρω πως είναι της Εκκλησίας η περιουσία, όμως κι οι Κλήαρι δεν είναι απένταροι".</p> <p>Αυτή ήταν η μεγάλη διαφορά τους! συλλογίστηκε η Μέγκυ, θριαμβολογώντας μέσα της στη σκέψη πως το χε εντοπίσει επιτέλους, μολονότι της ξέφευγε από τότε που είχε γνωρίσει τον Λιουκ ίσαμε τώρα.</p> <p>Ο πατήρ Ραλφ δε θα ξεγελιόταν ποτέ από τα φαινόμενα, ενώ τούτος εδώ ο άντρας δε διέθετε κεραίες που θα τον προειδοποιούσαν για το τι κρυβόταν κάτω από την επιφάνεια.</p> <p>Πέρναγε απ τη ζωή δίχως να έχει ιδέα για τις περιπλοκές της ή για τις οδύνες της.</p> <p>Σαστισμένος από την έκπληξη, ο Μπομπ παρέδωσε τα κλειδιά της καινούριας Ρολς Ρόις δίχως να πει κουβέντα. είχε κοιτάξει αμίλητος για μια στιγμή τον Λιουκ, μετά του χαμογέλασε.</p> <p>"Ποτέ δεν το χα σκεφτεί πως θα μπορούσε να πάει η Μέγκυ σε χορό, όμως, Λιουκ, πάρ' τη μαζί σου και μακάρι να περάσετε καλά. Φαντάζομαι πως θα το διασκεδάσει η καημενούλα.</p> <p>Δε βγαίνει και ποτέ από το σπίτι. Κανονικά θα 'πρεπε να το χαμε φροντίσει εμείς και να την είχαμε πάει κιόλας, αλλά να που δεν το κάναμε".</p>	<p>танцевать, а я сказал, я вас научу.</p> <p>Вы ж не говорили, что не пошли бы со мной, если б умели, стало быть, я так понял, вы были не против меня, а против танцев. А теперь что ж, на попятный?</p> <p>Мэгги сердито вспыхнула, поглядела на него злыми глазами, но он только рассмеялся ей в лицо.</p> <p>— Вы до чертиков избалованы, красотка Мэгген, но не век же вам командовать.</p> <p>— Ничего я не избалована!</p> <p>— Так я вам и поверил!</p> <p>Единственная сестрица, братья у вас под каблучком, земли и денег невпроворот, шикарный дом, прислуга!</p> <p>Знаю, знаю, хозяин тут католическая церковь, но семейству Клири тоже монеты хватает.</p> <p>Вот она, самая большая разница, — с торжеством подумала Мэгги, — то, что ускользало от нее с первой их встречи.</p> <p>Отец Ральф никогда не обманулся бы внешней, казовой стороной, а этот — глухая душа, нет у него тонкости, чутья, он не слышит, что там, в глубине.</p> <p>Едет по жизни на коне и думать не думает, сколько в ней, в жизни, сложности и страданий.</p> <p>Ошарашенный Боб безропотно отдал ключи от новенького «роллс-ройса», минуту молча смотрел на Люка, потом широко улыбнулся.</p> <p>— Вот не думал, что Мэгги станет ходить на танцы, но отчего ж, веди ее. Люк, милости просим! Я так думаю, малышке это понравится.</p> <p>Она, бедняга, нигде не бывает. Нам бы самим додуматься, а мы хоть бы раз ее куда-нибудь свозили.</p>
--	--

"Γιατί δεν έρχεσαι κι εσύ με τον Τζακ και τον Χιούη;" τον ρώτησε ο Λιουκ.

Ο Μπομπ κούνησε τρομοκρατημένος το κεφάλι του.

"Όχι, σ' ευχαριστούμε. Δεν τα πάμε και τόσο καλά με τα πάρτι και τους χορούς".

Η Μέγκυ φόρεσε το φουστάνι της στο χρώμα "στάχτες των ρόδων" γιατί δεν είχε να βάλει τίποτ' άλλο.

Δεν της είχε περάσει ποτέ η σκέψη να χρησιμοποιήσει ένα μέρος από τις λίρες που έβαζε ο πατήρ Ραλφ στ' όνομα της για να φτιάξει βραδινά φορέματα.

Μέχρι τα τώρα τα κατάφερνε πάντα ν' αρνιέται τις προσκλήσεις που της έκαναν, γιατί τους άντρες σαν τον Ηνοχ Ντέηβις και τον Αλαστερ Μακ Κουήν ήταν εύκολο να τους αποθαρρύνεις μένα σταράτο όχι.

Δεν είχαν το θράσος του Λιουκ Ο'Νηλ.

Μα τώρα που κοιταζόταν στον καθρέφτη συλλογίστηκε πως θα μπορούσε να κατέβει στο Τζίλν την επόμενη βδομάδα, όταν θα έκανε η μαμά το συνηθισμένο της ταξιδάκι, να πάει στη γριά Γκερτ και να της παραγγείλει κανένα καινούριο φουστάνι.

Γιατί δεν ήθελε να φοράει αυτό το φόρεμα. αν είχε κάτι άλλο που να κάνε έστω και λιγάκι για την περίπτωση, θα το χε βγάλει στη στιγμή.

Άλλοι καιροί τότε, ένας διαφορετικός μελαχρινός άντρας. ήταν τόσο δεμένο με αγάπη κι όνειρα, με δάκρυα και μοναξιά, που της φαινόταν ιεροσυλία σχεδόν να το φοράει για κάποιον σαν τον Λιουκ Ο'Νηλ.

Είχε μάθει από τα μικράτα της να κρύβει τα όσα ένιωθε, να παρουσιάζεται πάντα ήρεμη κι ευτυχισμένη στους άλλους.

Ο αυτοέλεγχος της την περιέβαλλε πιο ανθεκτικός κι απτός κι από κορμός δέντρου, και μερικές φορές σκεφτόταν τις νύχτες τη μάνα της και την έπιανε ρίγος.

Θα καταντούσε άραγε και κείνη σαν τη μαμά, απογυμνωμένη από κάθε συναίσθημα;

Έτσι είχε αρχίσει και για τη Φη, τότε που είχε στη ζωή της τον πατέρα του Φρανκ; Και τι στο καλό θα έκανε η μαμά της, τι θα λέγε αν το 'ξερε πως είχε

— Α почему бы и вам с Джеком и Хьюги тоже не поехать? — спросил Люк, словно вовсе не прочь был собрать компанию побольше.

Боб в ужасе замотал головой.

— Нет уж, спасибо. Мы не любители танцев.

Μέγκι надела свое пепельно-розовое платье — других нарядов у нее не было;

ей и в голову не приходило часть денег, что копились в банке на текущем счету, который завел отец Ральф на ее имя, потратить на платья для балов и званных вечеров.

До сих пор она ухитрялась отказываться от всех приглашений, ведь такие люди, как Инек Дэвис и Аластер Маккуин теряются, стоит сказать им твердо «нет».

Не то что этот нахал Люк Ο'Νηλ.

Но оглядывая себя в зеркале, она подумала — на той неделе мама, как всегда, поедет в Джилли, и надо бы тоже поехать, зайти в мастерскую Герты и заказать несколько новых платьев.

Α это платье ей тошно надеть, она бы мигом его скинула, будь у нее другое мало-мальски подходящее.

Другое время, другой темноволосый спутник... а это платье слишком напоминает о любви и мечтах, о слезах и одиночестве, надеть его для вот такого Люка Ο'Νηλ просто кошунство.

Μέγκι уже привыкла скрывать свои чувства, на людях всегда была спокойна и словно бы довольна жизнью.

Она все плотней замыкалась в самообладании, точно дерево в своей коре, но иной раз среди ночи подумает о матери — и ее пробирает дрожь.

Неужели в конце концов и она, как мама, отрешится от всех человеческих чувств?

Μοжет быть, так оно и начиналось для мамы в те времена, когда она была с отцом Φρэнка? Бог весть что бы сделала, что сказала бы мама, знай

<p>μάθει η Μέγκυ την αλήθεια για τον Φρανκ;</p> <p>Αχ, εκείνη η σκηνή στο πρεσβυτέριο! Σαν να χε γίνει χτες της φαινόταν, ο μπαμπάς κι ο Φρανκ ν'αναμετρούνται, κι ο Ραλφ να τη σφίγγει τόσο που να την πονάει.</p> <p>Να φωνάζουν τα φρικτά εκείνα λόγια. Να μπαίνει το καθετί στη θέση του.</p> <p>Και κείνη να συλλογιέται, στη στιγμή μόλις τ'άκουσε, πως μέσα της τα 'ξερε όλα από πάντα.</p> <p>Ήταν τότε αρκετά μεγάλη για να χει καταλάβει πως δε γίνονταν τόσο απλά τα μωρά όπως πίστευε παλιότερα. απαραίτητη προϋπόθεση ήταν κάποιο είδος σωματικής επαφής, που απαγορευόταν αυστηρά σ'οποιοδήποτε εξόν από τα παντρεμένα ζευγάρια.</p> <p>Τι ατίμωση, τι ταπείνωση θα είχε περάσει η καημένη η μαμά για τον Φρανκ.</p> <p>Λογικό ήταν που είχε γίνει έτσι.</p> <p>Αν της συνέβαινε της ίδιας, συλλογιζόταν η Μέγκυ, θα θελε να πεθάνει.</p> <p>Μονάχα στα βιβλία τα πιο φτηνά, τα πιο κακά κορίτσια έκαναν εξώγαμα μωρά. κι ωστόσο η μαμά δεν ήταν φτηνή, δε θα μπορούσε να είχε υπάρξει ποτέ φτηνή.</p> <p>Παρακαλούσε μ'όλη της την καρδιά να την έπιανε η μαμά και να της μιλούσε γι αυτό, ή να βρίσκε η ίδια το κουράγιο να τη ρωτήσει.</p> <p>Ίσως θα κατάφερνε και κείνη να βοηθήσει σε κάτι με τον τρόπο της, έστω και λιγάκι.</p> <p>Μα η μαμά δεν ήταν από τους ανθρώπους που πλησιάζονταν εύκολα, κι ούτε θα έκανε από μόνη της μια προσπάθεια να πλησιάσει την κόρη της ή οποιοδήποτε άλλον.</p> <p>Η Μέγκυ στέναξε κοιτώντας πάντα το είδωλο της στον καθρέφτη, και παρακάλεσε να μην της συνέβαινε ποτέ στη ζωή της κάτι τέτοιο.</p> <p>Ωστόσο ήταν νέα, κάτι τέτοιες στιγμές, όπως τώρα, που κοιταζόταν φορώντας το "στάχτες των ρόδων" φουστάνι της, ήθελε να νιώσει, ήθελε να ζήσει κάποιο αίσθημα παράφορο που θα τη συνέπαιρνε σαν δυνατός ζεστός άνεμος.</p> <p>Δεν ήθελε να σέρνεται σ'όλη την υπόλοιπη ζωή</p>	<p>она, что Мэгги стала известна правда про Фрэнка.</p> <p>Та памятная стычка в доме священника! Словно вчера это было — отец и Фрэнк друг против друга, а Ральф до боли сжал ее плечи.</p> <p>Какие ужасные слова они кричали друг другу. И тогда все стало ясно.</p> <p>Едва Мэгги поняла, ей показалось, что она всегда это знала.</p> <p>Она достаточно взрослая, теперь она понимает, что и дети появляются не так просто, как ей думалось прежде; для этого нужна какая-то телесная близость, дозволенная только между мужем и женой, а для всех остальных запретная.</p> <p>Сколько же позора и унижения, наверно, вытерпела бедная мама из-за Фрэнка!</p> <p>Не удивительно, что она стала такая.</p> <p>Случись такое со мной, подумала Мэгги, лучше мне умереть.</p> <p>В книгах только самые недостойные, самые дурные женщины имеют детей, если они не замужем; но мама ведь не была, никогда не могла быть дурной и недостойной.</p> <p>Как бы Мэгги хотелось, чтобы мать ей все рассказала или у нее самой хватило бы смелости заговорить.</p> <p>Может быть, от этого маме даже хоть немного легчало бы.</p> <p>Только не такой она человек, к ней не подступишься, а она, уж конечно, первая не начнет.</p> <p>Мэгги вздохнула, глядя на себя в зеркало, и от души понадеялась, что с ней самой никогда ничего подобного не случится.</p> <p>И однако, она молода, и в такие вот минуты, лицом к лицу со своим отражением в пепельно-розовом платье, ей нестерпимо хочется живого чувства, волнения, которое обдало бы ее словно жарким и сильным ветром,</p> <p>И совсем не хочется весь свой век плестись, как</p>
---	--

<p>της σαν ένα μικρό αυτόματο. ήθελε αλλαγή και ζωντάνια κι αγάπη.</p> <p>Αγάπη, κι έναν άντρα, και μωρά. Τι νόημα είχε να κάθεται να μοιρολογάει για έναν άντρα που ποτέ δε θα μπορούσε ν'αποκτήσει;</p> <p>Δεν την ήθελε ο Ραλφ, ποτέ δε θα την ήθελε.</p> <p>Της είπε πως την αγαπούσε, αλλά με τρόπο διαφορετικό απ ό,τι θα την αγαπούσε ένας σύζυγος. Γιατί εκείνος ήταν παντρεμένος με την Εκκλησία.</p> <p>Το έκαναν όλοι οι άντρες αυτό άραγε, ν'αγαπάνε ένα πράγμα άψυχο πιο πολύ απ ό,τι μπορούσαν ν'αγαπήσουν κάποια γυναίκα;</p> <p>Όχι, όχι όλοι οι άντρες βέβαια. Οι δύσκολοι μονάχα, ίσως οι πολυσύνθετοι, με τις θάλασσες των αμφιβολιών και των αντιρρήσεων μέσα τους, με τις ατέλειωτες συλλογιστικές και τους διαλογισμούς τους.</p> <p>Όμως έπρεπε να υπάρχουν κι άντρες πιο απλοί, άντρες που θ'αγαπούσαν στα σίγουρα τη γυναίκα τους πάνω απ οτιδήποτε άλλο. Άντρες σαν τον Λιουκ Ο'Νηλ, για παράδειγμα.</p> <p>"Νομίζω πως είσαι το πιο όμορφο κορίτσι που έχω δει ποτέ", είπε ο Λιουκ βάζοντας μπρος τη Ρολς Ρόις.</p> <p>Η Μέγκυ δεν είχε ιδέα από κομπλιμέντα, μήτε ήξερε πώς να τα βγάλει πέρα μαζί τους. του έριξε μια λοξή ματιά και δεν είπε τίποτε.</p> <p>"Δεν είναι υπέροχο τούτο δω;" ρώτησε ο Λιουκ κεφάλτα, σαν να μην τον είχε επηρεάσει στο ελάχιστο η έλλειψη ενθουσιασμού απ τη μεριά της.</p> <p>"Γυρνάς ένα κλειδί μονάχα, πατάς κι ένα κουμπάκι και το αυτοκίνητο παίρνει μπρος.</p> <p>Δεν έχεις να παιδεύεσαι με μανιβέλες παρακαλώντας ν'ανάψει η μηχανή προτού πιαστεί το χέρι σου. Ναι, Μέγκαν, αυτό είναι ζωή, μην αμφιβάλλεις καθόλου".</p> <p>"Δεν πρόκειται να μ'αφήσεις στην ησυχία μου, έτσι δεν είναι;" τον ρώτησε.</p> <p>"Και βέβαια όχι, για τ'όνομα του Θεού! Δεν ήρθες μαζί μου; Άρα είσαι δικιά μου για ολόκληρη τη βραδιά, και δε σκοπεύω να σ'αφήσω στιγμή στα χέρια κάποιου άλλου".</p>	<p>заведенной, по одной и той же колее; хочется перемен, полноты жизни, любви.</p> <p>Да, любви, и мужа, и детей. Что толку томиться по человеку, если он все равно твоим никогда не будет?</p> <p>Он не хочет ее в жены и никогда не захочет.</p> <p>Говорил, что любит ее, но не той любовью, какой полюбит муж.</p> <p>Потому что он обвенчан со святой церковью.</p> <p>Неужели все мужчины такие — любят что-то неодушевленное сильнее, чем способны полюбить живую женщину?</p> <p>Нет, конечно, не все. Наверно, таковы только сложные, неподатливые натуры, у кого внутри сомнения и разброд, умствования и расчеты.</p> <p>Но есть же люди попроще, способные полюбить женщину больше всего на свете. Хотя бы такие, как Люк О'Нил.</p> <p>— До чего ж вы красивая девушка, сроду таких не встречал, — сказал ей Люк, нажимая на стартер «роллс-ройса».</p> <p>Мэгги совершенно не привыкла к комплинтам, она изумленно покосилась на Люка, но промолчала.</p> <p>— Правда, здорово? — продолжал он, видимо, ничуть не разочарованный ее равнодушием. —</p> <p>Повернул ключ, нажал кнопку на приборной доске — и машина пошла.</p> <p>Ни ручку крутить не надо, ни на педаль жать, покуда вовсе не выбьешься из сил. Вот это жизнь, Мэгген, верно вам говорю.</p> <p>— А там вы меня не оставите одну?</p> <p>— Конечно нет! Вы ж со мной поехали, верно? Стало быть, на весь вечер вы моя девушка, и я к вам никого не подпущу.</p>
---	--

<p>"Πόσων χρονών είσαι, Λιουκ;"</p> <p>"Τριάντα. Εσύ πόσο είσαι;"</p> <p>"Κοντά είκοσι τρία".</p> <p>"Τόσο πολύ, ε; Και μοιάζεις σαν μωρό".</p> <p>"Δεν είμαι μωρό".</p> <p>"Αχά! Δηλαδή έχεις ερωτευτεί ποτέ σου;"</p> <p>"Μια φορά".</p> <p>"Μονάχα; Στα είκοσι τρία σου; Χριστέ και Κύριε!</p> <p>Εγώ είχα ερωτευτεί κι είχα ξεερωτευτεί καμιά ντουζίνα φορές ώσπου να φτάσω στα χρόνια σου".</p> <p>"Μπορεί να το χα κάνει κι εγώ κάτω από άλλες συνθήκες, αλλά στην Ντρογκέντα συναντάω πολύ λίγους ανθρώπους που θα μπορούσα να τους ερωτευτώ.</p> <p>Απ όσο θυμάμαι είσαι ο πρώτος βοσκός που μου είπε κάτι παραπάνω από ένα ντροπαλό γεια".</p> <p>"Ε, αφού δεν πηγαίνεις στα πάρτι γιατί δεν ξέρεις να χορεύεις, είναι στ'αλήθεια σαν να περνάς τη ζωή σου έξω από το χορό, που λένε, δεν έχω δίκιο;</p> <p>Αλλά μη σκας και θα το διορθώσουμε το πράγμα.</p> <p>Μέχρι που να τελειώσει η αποψινή βραδιά θα μπορείς να χορεύεις και μέσα σε λίγες βδομάδες θα σ'έχω κάνει ξεφτέρι".</p> <p>Της έριξε μια λοξή ματιά.</p> <p>"Μη μου πεις όμως πως δε σε κάλεσαν ποτέ να βγεις μαζί τους οι κτηματίες της περιοχής;</p> <p>Για τους βοσκούς το καταλαβαίνω, γιατί τους πέφτεις κάπως πολλή, δεν είσαι σαν τις συνηθισμένες τους κοπελιές, αλλά σίγουρα θα σου χουν κάνει τα γλυκά ματάκια μερικοί από τ'αφεντικά".</p> <p>"Κι αν πέφτω κάπως πολλή για τους βοσκούς, εσύ γιατί με κάλεσες;" του αντιγύρισε.</p> <p>"Α, έχω τέτοιο θράσος εγώ που δε με σταματάει τίποτε". Της χαμογέλασε.</p> <p>"Ελα τώρα, μην αλλάζεις κουβέντα. Πες μου, δεν είναι δυνατόν να μη σ'έχουν καλέσει μερικοί από</p>	<p>— Сколько вам лет. Люк?</p> <p>— Тридцать. А вам?</p> <p>— Скоро двадцать три.</p> <p>— Вон даже как? А поглядеть на вас — дитя малое.</p> <p>— Совсем я не дитя.</p> <p>— Ото! И влюблены бывали?</p> <p>— Была. Один раз.</p> <p>— Всего-то? Это в двадцать три года? Ну и ну!</p> <p>Я в ваши годы влюблялся и разлюблялся раз десять.</p> <p>— Может быть, и я влюблялась бы чаще, только в Дрохеде не в кого влюбиться.</p> <p>До вас ни один овчар не решался мне слово сказать, здоровались — и все.</p> <p>— Ну, если вы не хотите ходить на танцы, потому что не умеете танцевать, вас так никто и не увидит.</p> <p>Ничего, мы это дело в два счета поправим.</p> <p>К концу вечера вы уже научитесь, а через неделку-другую всех за пояс заткнете.</p> <p>— Он окинул ее быстрым взглядом.</p> <p>— Но уж наверно хозяйские сынки с других ферм вас и раньше приглашали.</p> <p>Насчет овчаров все ясно, простой овчар понимает, что вы ему не пара, а у кого своих овец полно, те наверняка на вас заглядывались.</p> <p>— А вы меня почему пригласили, если я овчару не пара? — возразила Мэгги.</p> <p>— Ну, я-то известный нахал! — Он усмехнулся.</p> <p>— Вы не увиливайте, говорите по совести. Уж наверно нашлись в Джилли парни, приглашали</p>
---	--

<p>τους νεαρούς της περιοχής".</p> <p>"Κάτι λίγοι", παραδέχτηκε. "Αλλά εγώ δεν ήθελα να βγω μαζί τους.</p> <p>Ούτε και με σένα θα 'ρχόμουν αν δε με πιάζεις τόσο".</p> <p>"Πράγμα που δείχνει πόσο βλάκες είναι οι άλλοι", έκανε ο Λιουκ.</p> <p>"Ενώ εγώ ξέρω να ξεχωρίζω το καλό το πράγμα και δεν το βάζω εύκολα κάτω".</p> <p>Καθόλου δεν της άρεσε ο τρόπος του, ούτε τα λόγια που χρησιμοποιούσε, μα το πρόβλημα με τον Λιουκ ήταν πως, όπως είχε πει κι ο ίδιος, δεν ήταν άνθρωπος που το έβαζε εύκολα κάτω.</p> <p>Το πάρτι ήταν ένας χορός που δινόταν για όλο τον κόσμο κι όπου πήγε, όπως πήγαινε πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις, όλος ο κόσμος, από τους γιους και τις κόρες των κτηματιών μέχρι τους βοσκούς και τις κυράδες τους, αν ήταν παντρεμένοι, τις υπηρέτριες, τις γκουβερνάντες και μερικούς κατοίκους της πόλης, κάθε φύλου κι ηλικίας.</p> <p>Για παράδειγμα, σε τέτοιου είδους συγκεντρώσεις οι δασκάλες των σχολείων έβρισκαν την ευκαιρία να γνωριστούν και να συνδεθούν με μαθητευόμενους εργάτες υποστατικών, με τους λιμοκοντόρους που δούλευαν στις τράπεζες και τους πιο αδάμαστους περιπλανώμενους εργάτες που πουθενά και ποτέ δε στέριωναν.</p> <p>Δεν έβλεπες ίχνος από τους ευγενικούς τρόπους, που τους φύλαγαν για συγκεντρώσεις πιο επίσημες.</p> <p>Ο γερό-Μίκυ Ο Μπράιεν ήρθε από το Τζίλυ να παίξει με το βιολί του, και το ακορντεόν το αναλάμβαναν διάφοροι από τους παρευρισκόμενους, κάνοντας βάρδιες με τη σειρά για να ξεπεράσουν ο ένας τον άλλο σαν ακομπανιαδόροι του Μίκυ, ενώ ο γέρος βιολιστής καθόταν με τις ώρες πάνω σένα βαρέλι κι έπαιζε δίχως σταμάτημα ή ανάπαυση, με τα σάλια να τρέχουν από το κρεμασμένο κάτω του χεϊλι, γιατί έβρισκε πως έχανε το τέμπο του έτσι και πήγαινε να καταπιεί.</p> <p>Όμως δεν ήταν το είδος του χορού που είχε δει η Μέγκυ στο πάρτι της Μαίρης Κάρσον.</p> <p>Τούτοι οι χοροί ήταν γεμάτοι ζωντάνια και κίνηση: πόλκες, μαζούρκες, καντριλιες, ζωηροί</p>	<p>вас на танцы.</p> <p>— Некоторые приглашали, — призналась Мэгги.</p> <p>— Только мне не хотелось. А вы оказались уж очень напористым.</p> <p>— Тогда они все дураки малахольные, — сказал Люк.</p> <p>— А я сразу вижу, если что стоящее, не ошибусь.</p> <p>Мэгги не слишком нравилась его манера разговаривать, но вот беда, этого нахала не так-то просто было поставить на место.</p> <p>На субботние танцульки народ собирается самый разный, от фермерских сыновей и дочек до овчаров с женами, у кого есть жены; тут же и горничные, и гувернантки, горожане и горожанки любого возраста.</p> <p>На таких вечерах, к примеру, школьной учительнице представляется случай познакомиться поближе с младшим агентом конторы по продаже движимого и недвижимого имущества, с банковским служащим и с жителями самых дальних лесных поселков.</p> <p>Изысканные манеры на таких танцульках были не в ходу, их приберегали для случаев более торжественных.</p> <p>Из Джилли приезжал со скрипкой старик Мики О'Брайен, на месте всегда находился кто-нибудь, умеющий подыграть ему не на аккордеоне, так на гармонике, и они по очереди сопровождали старому скрипачу, а он сидел на бочке или на тюке с шерстью и играл без передышки, даже слюна капала с оттопыренной нижней губы, потому что глотнуть ему было недосуг — он не желал нарушать темп игры.</p> <p>И танцы тут были совсем не такие, какие видела Мэгги в день рождения Мэри Карсон.</p> <p>Живо неслись по кругу пары, отплясывали джигу, кадрили, польку, мазурку, водили по-</p>
--	---

<p>σκοτσέζικοι χοροί, όπου ο καβαλιέρος ίσα που άγγιζε φευγαλέα τα χέρια της ντάμας του, ή τη στριφογύριζε με δύναμη και γρηγοράδα, κρατώντας τη χαλαρά στην αγκαλιά του.</p> <p>Δεν υπήρχε η αίσθηση μιας επαφής ιδιαίτερης, μήτε καμιά ονειρική διάσταση. Λες και κοίταζαν όλοι να ξεσπάσουν, να δώσουν διέξοδο στα όσα είχαν μαζεμένα μέσα τους. τα ρομαντικά ειδύλλια πλέκονταν έξω, μακριά από τη φασαρία και την ανακατωσούρα του χορού.</p> <p>Η Μέγκυ ανακάλυψε πολύ γρήγορα ότι τη ζήλευαν για τον ψηλό, όμορφο καβαλιέρο της.</p> <p>Καρφώνονταν πάνω του σχεδόν τόσες λάγνες και προκλητικές ματιές όσες καρφώνονταν κάποτε στον πατέρα Ραλφ, και πολύ πιο απροκάλυπτα. Κάποτε, στον πατέρα Ραλφ.</p> <p>Κάποτε, σε εποχές άλλες και χρόνους παρωχημένους, πόσο φρικτό ήταν που έπρεπε να τον σκέφτεται έτσι.</p> <p>Πιστός στο λόγο του, ο Λιουκ την άφησε μόνο για όση ώρα τού χρειάστηκε να πάει στην τουαλέτα.</p> <p>Ήταν εκεί ο Ήνοχ Ντέηβις κι ο Λίαμ Ο'Ρουρκ, πρόθυμοι να καλύψουν τη θέση του στο πλευρό της, μα εκείνος δεν τους έδωσε την παραμικρή ευκαιρία,</p> <p>κι η ίδια η Μέγκυ έμοιαζε τόσο ζαλισμένη, λες και δεν καταλάβαινε πως ήταν δικαίωμα της να δέχεται να χορέψει και μ' άλλους καβαλιέρους εκτός από το συνοδό της.</p> <p>Μολονότι δεν έφτασαν στα δικά της αυτιά τα σχόλια, ο Λιουκ τ' άκουσε και κρυφογελούσε με τα όσα λέγονταν.</p> <p>Κοίτα θράσος που το χε ο φιλαράκος, ένας κοινός βοσκός και να τους την πάρει μπρος στα μάτια τους!</p> <p>Του Λιουκ δεν του καιγόταν καρφί που τα έβαζαν μαζί του. δεν έφταιγε αυτός αν δεν είχαν αξιοποιήσει τις ευκαιρίες που είχαν τόσο καιρό στα χέρια τους.</p> <p>Ο τελευταίος χορός ήταν ένα βαλς. Ο Λιουκ πήρε το χέρι της Μέγκυ και περνώντας το μπράτσο του γύρω από τη μέση της, την τράβηξε πάνω του.</p> <p>Ήταν καταπληκτικός χορευτής. Με μεγάλη της έκπληξη είδε πως δε χρειαζόταν να κάνει τίποτε</p>	<p>деревенски хороводы то на английский, то на шотландский лад, — партнеры лишь изредка брались за руки либо стремительно кружились, не сближаясь больше, чем на длину вытянутых рук.</p> <p>Никакой интимности, никакой мечтательности. Похоже, все смотрели на такой танец просто как на способ рассеять безысходную скуку, а ухаживать и кокетничать удобней было вне стен сарая, на вольном воздухе, подальше от шума и толчеи.</p> <p>Мэгги скоро заметила, что на нее смотрят с завистью.</p> <p>На ее рослого красивого кавалера обращено, пожалуй, не меньше манящих или томных взоров, чем обращалось, бывало, на отца Ральфа, и взоры эти гораздо откровеннее. Так привлекал когда-то все взгляды отец Ральф.</p> <p>Когда-то. Как ужасно, что он остался только в далеком-далеком прошлом.</p> <p>Верный своему слову, Люк от нее не отходил, разве только отлучился в уборную.</p> <p>В толпе оказались Инек Дэвис и Лайем О'Рок, оба счастливы были бы занять место Люка подле Мэгги. Он не дал им к ней подступить,</p> <p>а Мэгги, ошеломленная непривычной обстановкой, просто не понимала, что имеет право танцевать со всяким, кто ее пригласит, а не только с тем, кто ее привез.</p> <p>Она не слышала, что говорили вокруг, на них глядя, зато Люк слышал и втайне посмеивался.</p> <p>Ну и наглец, простой овчар, а увел у них из-под носа такую девушку!</p> <p>Люк плевать хотел на них на всех, пускай злятся. Было б им раньше не зевать, а проворонили — тем хуже для них.</p> <p>Напоследок танцевали вальс. Люк взял Мэгги за руку, другой рукой обхватил ее за талию и привлек к себе.</p> <p>Танцор он был превосходный. К своему удивлению, Мэгги убедилась, что ей ничего не</p>
--	---

<p>παραπάνω από το ν' ακολουθεί τα δικά του βήματα.</p> <p>Κι ήταν μια αίσθηση που δεν έμοιαζε με καμιά άλλη, να σε κρατάει έτσι ένας άντρας, να νιώθεις τους μύονες στα πόδια και στο στέρνο του, να σε τυλίγει η ζεστασιά του κορμιού του.</p> <p>Οι σύντομες επαφές της με τον πατέρα Ραλφ είχαν υπάρξει τόσο έντονες που δεν είχε προφτάσει να κάτσει και ν' αναλογιστεί τα πράγματα στις λεπτομέρειες τους, κι είχε πιστέψει στ' αλήθεια πως δε θα ένιωθε ποτέ στην αγκαλιά κάποιου άλλου τα όσα είχε νιώσει μαζί του.</p> <p>Κι ωστόσο, μολονότι ήταν πολύ διαφορετικό το τωρινό, πάντως την αναστάτωνε πραγματικά. Ο σφυγμός της επιταχύνθηκε, και κατάλαβε πως ο Λιουκ το πήρε είδηση από τον τρόπο που τη γύρισε άξαφνα, για να τη σφίξει πάνω του ακόμα πιο πολύ, ακουμπώντας συγχρόνως το μάγουλο του στα μαλλιά της.</p> <p>Στο δρόμο του γυρισμού δεν αντάλλαξαν και πολλές κουβέντες. Το Μπρέικυ Πουλ απείχε εκατόν σαράντα χιλιόμετρα από την Ντρογκέντα, κι όλη τούτη η απόσταση ήταν έρημα βοσκοτόπια, δεν έβλεπες σπίτι ολόγυρα ούτε κανένα φως, λες κι ήσουν αποκομμένος από την ανθρωπότητα.</p> <p>Η κορυφογραμμή που περνούσε μέσα από την Ντρογκέντα δε θα 'ταν παραπάνω από τριάντα μέτρα ψηλή, όμως σαν την ανέβαιναν οι κάτοικοι των μαύρων πεδιάδων αισθάνονταν όπως ένας Ελβετός πάνω στις Άλπεις.</p> <p>Ο Λιουκ σταμάτησε το αυτοκίνητο, βγήκε κι έκανε τον κύκλο ν' ανοίξει την πόρτα της Μέγκυ.</p> <p>Κατέβηκε και κείνη και στάθηκε πλάι του τρέμοντας λιγάκι. Θα τα χαλούσε άραγε όλα προσπαθώντας να τη φιλήσει;</p> <p>Ήταν τόσο ήσυχα εδώ, τόσο μακριά από τους ανθρώπους!</p> <p>Από τη μια μεριά υπήρχε ένας σάπιος ξύλινος φράχτης κι ο Λιουκ την έπιασε να την πάει μέχρι εκεί, βαστώντας τη γερά να μη σκοντάψει με τα ψηλοτάκουνα γοβάκια της στο ανώμαλο έδαφος, το γεμάτο τρύπες από τις φωλιές των κουνελιών.</p> <p>Αρπάχτηκε σφιχτά και με τα δυο της χέρια από το</p>	<p>надо уметь, только слушаться, когда он ее ведет.</p> <p>И оказалось, это чудесно — очутиться в объятиях мужчины, ощущать его мускулистую грудь и бедра, впитывать тепло его тела.</p> <p>Мгновенья близости с отцом Ральфом были насыщены таким волнением, что Мэгги ни в каких тонкостях разобраться не успела и всерьез воображала, будто чувствовала в его объятиях нечто неповторимое.</p> <p>Но хотя сейчас было совсем иначе, это тоже волновало, и еще как, сердце ее забилось чаще, и она поняла, что и Люк это почувствовал: он вдруг повернул ее к себе, привлек ближе, прижался щекой к ее волосам.</p> <p>Пока «роллс-ройс» с мягким урчанием катил обратно, легко скользя по ухабистой дороге, а порой и вовсе без дороги, оба почти не разговаривали. От Брейк-и-Пвла до Дрохеды семьдесят миль по выгонам, и ни одной постройки не увидишь, ничьи окна не светятся, можно начисто забыть, что где-то есть еще люди.</p> <p>Грядя холмов, пересекающая Дрохеду, возвышается над окрестными лугами на какую-нибудь сотню футов, но на этих бескрайних черноземных равнинах подняться на перевал — все равно что в Швейцарии достичь вершины Альп.</p> <p>Люк остановил «роллс-ройс», вылез, обошел машину кругом и распахнул дверцу перед Мэгги.</p> <p>Она вышла и не без дрожи остановилась с ним рядом. Неужели он попытается ее поцеловать и все испортит?</p> <p>Здесь так тихо и ни души вокруг.</p> <p>По гребню холма тянулся полуразвалившийся деревянный забор, и Люк повел туда Мэгги, осторожно поддерживая под локоть, чтобы она не споткнулась в легких туфельках на кочке и не попала в кроличью нору.</p> <p>Она ухватилась за край ограды и молча</p>
---	--

<p>φράχτη κι έμεινε να κοιτάει τις πεδιάδες μπροστά της άφωνη. πρώτα από το φόβο της, και μετά, όταν υποχώρησε ο πανικός της μια και κείνος δεν έκανε καμιά κίνηση να την αγγίξει, από το θαυμασμό.</p> <p>Το χλομό φως του φεγγαριού φανέρωνε, σχεδόν τόσο καθάρια όσο θα τις φανέρωνε κι ο ήλιος, τεράστιες ανοιχτές εκτάσεις, και το χορτάρι τρεμούλιαζε και ριγούσε λες και ταραζόταν ολόένα από ένα δίχως ανάπαυση στεναγμό, κι ήταν ασημένιο κι άσπρο και γκρίζο.</p> <p>Τα φύλλα των δέντρων άστραφταν άξαφνα σαν φλόγες φωτιάς όταν γύριζε ο άνεμος προς τα πάνω τις γυαλιστερές τους πλευρές και μεγάλες σκιές ξαπλώνονταν πάνω από συστάδες δέντρων, μυστηριώδεις σαν φαντάσματα του κάτω κόσμου.</p> <p>Σήκωσε το κεφάλι της, προσπάθησε να μετρήσει τ'άστρα και δεν μπορούσε. ευαίσθητα σαν σταγόνες δροσιάς σε κυκλικό ιστό αράχνης, τα φωτεινά σημαδάκια έφεγγαν, έσβηναν, έφεγγαν, έσβηναν, πάνω σένα ρυθμό που, όπως κι ο Θεός, δεν είχε αρχή μήτε τέλος.</p> <p>Έμοιαζαν με δίχτυ που κρεμόταν ψηλά από πάνω της, τόσο όμορφα, τόσο πολύ σιωπηλά, τόσο ικανά να βλέπουν μέσα στην ψυχή σου και να την ψάχνουν. Της θύμιζαν μάτια εντόμων, που είχε πέσει πάνω τους φως και λαμπύριζαν σαν πολύτιμα πετράδια, ολωσδιόλου ανέκφραστα, αντιμέτωπα με μια δύναμη αιώνια που μονάχα εκείνα μπορούσαν να διακρίνουν.</p> <p>Κι οι μόνοι ήχοι που ακούγονταν ήταν ο ζεστός άνεμος πάνω στο χορτάρι, το θρόισμα των δέντρων, κάποιος μεταλλικός θόρυβος από τη ζεστή ακόμα μηχανή της Ρολς Ρόις, κι ένα νυσταγμένο πουλί, κάπου εκεί κοντά, που γκρίνιαζε γιατί του είχαν διακόψει τον ύπνο του. μοναδική μυρουδιά το πλούσιο, ακαθόριστο άρωμα της γης.</p> <p>Ο Λιουκ γύρισε την πλάτη του στη νύχτα, έβγαλε το σακουλάκι τον καπνό και τα ρυζόχαρτα κι άρχισε να στρίβει ένα τσιγάρο.</p> <p>"Εδώ γεννήθηκες, Μέγκαν;" τη ρώτησε αργόσυρτα, τρίβοντας τα φυλλαράκια του καπνού προς πίσω μέσα στην παλάμη του να τα κάνει ένα σώμα.</p> <p>"Όχι, στη Νέα Ζηλανδία. Στην Ντρογκέντα ήρθαμε πριν δεκατρία χρόνια".</p> <p>Έβαλε τον καπνό σ'ένα ρυζόχαρτο, το στρίψε επιδέξια με τα δάχτυλα του, μετά το έγλειψε από τη</p>	<p>смотрела вниз, на равнину; сперва она онемела от ужаса, но Люк вовсе не пытался до нее дотронуться, и страх понемногу сменился недоумением.</p> <p>В бледном свете луны почти так же внятно, как днем, запахнулась перед глазами даль и ширь, мерцали белые, серые, серебристые травы, колыхались, будто дышали тревожно.</p> <p>Вдруг вспыхивали искрами листья деревьев, стоило ветру повернуть их гладкой стороной кверху; а под купами деревьев таинственно зияли густые тени, точно разверзались провалы в преисподнюю.</p> <p>Запрокинув голову, Мэгги пробовала считать звезды, но куда там — словно мельчайшие росинки на исполинской кружащейся паутине, вспыхивали и гасли, вспыхивали и гасли огненные точки, все в том же ритме, вечном, как сам бог.</p> <p>Они раскинулись над нею, словно сеть, прекрасные, невообразимо безмолвные, зоркие, проникающие прямо в душу, — так драгоценными камнями вспыхивают в луче фонаря глаза насекомых, в них не прочтешь ничего, они же видят все.</p> <p>Только и слышно, как шелестит в траве, в листве деревьев жаркий ветер, изредка что-то щелкнет в остывающем моторе «роллс-ройса» да где-то совсем близко жалуется на незваных гостей, что потревожили ее покой, сонная птица; только и пахнет душистым непередаваемым дыханьем зарослей.</p> <p>Люк повернулся спиной к этой ночи, достал из кармана кисет, книжечку рисовой бумаги и собрался курить.</p> <p>— Вы здесь и родились, Мэгген? — спросил он, лениво растирая на ладони табак.</p> <p>— Нет, в Новой Зеландии. А в Дрохеду мы переехали тринадцать лет назад.</p> <p>Он ссыпал табак на бумажку, ловко свернул ее двумя пальцами, лизнул, заклеил, засунул</p>
---	---

<p>μια άκρη να το κλείσει, έβαλε το τσιγάρο στο στόμα του και το άναψε.</p> <p>" Πέρασες καλά σήμερα, έτσι δεν είναι;"</p> <p>"Αχ, ναι!"</p> <p>"Θα θελα να σε πάω σ' όλους τους χορούς".</p> <p>"Σ' ευχαριστώ".</p> <p>Σώπασε, ξανά κάπνιζε ήσυχα ήσυχα και κοίταζε πέρα από τη Ρολς Ρόις, κατά κει που ακουγόταν ακόμα το γκρινιαρικό πουλί.</p> <p>Όταν απέμεινε μια σταλιά τσιγάρο στα βαμμένα από ανεξίτηλες μουντζούρες δάχτυλα του το πέταξε καταγής και το έλιωσε άγρια με το τακούνη της μπότας του μέχρι να σιγουρευτεί πως το χε σβήσει.</p> <p>Κανένας δεν ξέρει να σβήνει ένα τσιγάρο τόσο καλά όσο οι Αυστραλοί της Ενδοχώρας.</p> <p>Αναστενάζοντας η Μέγκυ γύρισε να μπει στο αυτοκίνητο, αφήνοντας την πανώρια θέα πίσω της, κι ο Λιουκ την ακολούθησε.</p> <p>Δε δοκίμασε να τη φιλήσει γιατί ήταν πολύ έξυπνος για να το προσπαθήσει από τώρα, τη στιγμή που σκόπευε να την παντρευτεί, αν όλα πήγαιναν καλά. άσ' τη να το θελήσει πρώτα από μόνη της να φιληθεί.</p> <p>Όπως κυλούσε το καλοκαίρι για να φτάσει στην κορύφωση του και ν' αρχίσει να προχωρεί ύστερα κατά το τέλος του, με όλη τη βασανιστική, σκονισμένη του δόξα, γίνονταν ολοένα και περισσότεροι χοροί. σιγά σιγά η οικογένεια συνήθισε στην ιδέα πως η Μέγκυ είχε βρει ένα πολύ όμορφο αγόρι για μόνιμο συνοδό της.</p> <p>Τ' αδέρφια της δεν την πείραζαν, γιατί την αγαπούσαν πολύ και συμπαθούσαν τον Λιουκ αρκετά.</p> <p>Ήταν ο πιο δουλευταράς εργάτης που είχαν προσλάβει ποτέ τους. δεν υπήρχε καλύτερη σύσταση απ' αυτή.</p> <p>Άνθρωποι της δουλειάς βαθιά μέσα στην καρδιά τους παρά αρχοντοκτηματίες, οι Κλήαρι δε σκέφτηκαν να τον ζητιάσουν με μέτρο τη φτώχεια του, κι η Φη, που θα μπορούσε να τον</p>	<p>поглубже концом спички в бумажную трубочку несколько торчащих волокон табака, чиркнул спичкой и закурил.</p> <p>— Вам сегодня было весело, верно?</p> <p>— Да, очень!</p> <p>— С удовольствием всегда буду водить вас на танцы.</p> <p>— Спасибо.</p> <p>Люк опять замолчал, спокойно курил, поглядывал поверх крыши «роллс-ройса» на кучку деревьев, где еще досадливо чирикала рассерженная птаха.</p> <p>Окурок обжег ему желтые от табака пальцы. Люк уронил его и намертво затоптал в землю каблуком.</p> <p>Никто не справляется с окурками так беспощадно, как жители австралийских зарослей.</p> <p>Мэгги со вздохом отвернулась от залитого луной простора, и Люк помог ей дойти до машины.</p> <p>Он не станет торопиться с поцелуями, не так он глуп; жениться на ней — вот чего ему надо, так что пускай сама первая захочет, чтобы он ее целовал.</p> <p>Но лето шло и шло, как положено, во всем своем ярком, пыльном великолепии, немало было других танцулек и вечеров, и постепенно в усадьбе привыкли к тому, что Мэгги нашла себе красавца дружка.</p> <p>Братья не поддразнивали ее, они любили сестру и ничего не имели против Люка О'Нила.</p> <p>Никогда еще у них не было работника усердней и неутомимей, а это — самая лучшая рекомендация.</p> <p>Братья Клири по существу были не столько землевладельцы, сколько труженики, им в голову не приходило судить О'Нила исходя из того, что у него за душой ни гроша. Фиа могла</p>
--	--

κρίνει με σταθμά πιο εκλεκτικά, δε νοιαζόταν αρκετά για ν' ασχοληθεί.

Άλλωστε, έπιασε κι η ήρεμη σιγουριά του Λιουκ που φερόταν σαν να μη θεωρούσε τον εαυτό του κοινό βοσκό. η στάση του τους έκανε να τον αντιμετωπίζουν περίπου σαν να ήταν ίσος κι όμοιος τους.

Απέκτησε το συνήθειο να πηγαίνει για επίσκεψη στο μεγάλο σπίτι τα βράδια που δεν έμενε στα βοσκοτόπια. μετά από λίγο ο Μπομπ του δήλωσε πως ήταν ανόητο να τρώει μονάχος του τη στιγμή που ήταν πάντα γεμάτο το τραπέζι των Κλήρι, κι έτσι έτρωγε μαζί τους.

Ύστερα απ αυτό τους φαινόταν μάλλον παράλογο να τον στέλνουν να κοιμηθεί στο σπιτάκι του στη ρεματιά, δυο χιλιόμετρα δρόμο, αφού ήταν τόσο καλός ώστε να κάθεται να μιλάει μέχρι αργά με τη Μέγκυ, κι έτσι τον παρακάλεσαν να μετακομίσει σ'έναν από τους ξενώνες, πίσω από το μεγάλο σπίτι.

Στο αναμεταξύ η Μέγκυ είχε φτάσει να τον σκέφτεται πολύ, κι όχι περιστασιακά μονάχα, όπως στην αρχή, συγκρίνοντας τον πάντα με τον πατέρα Ραλφ.

Η παλιά πληγή είχε αρχίσει να γιατρεύεται. Μετά από λίγο καιρό ξέχασε πως ο πατήρ Ραλφ χαμογελούσε έτσι με το ίδιο στόμα, ενώ ο Λιουκ αλλιώς, πως τα ζωντανά γαλάζια μάτια του πατέρα Ραλφ είχαν μια έκφραση απόμακρης ηρεμίας, ενώ του Λιουκ άστραφταν από ένα πάθος ανήσυχο.

Ήταν νέα και δεν είχε ποτέ της απολαύσει τον έρωτα, μολονότι τον είχε γευτεί μια δυο φορές. Κι ήθελε να τον χαρεί στ'αλήθεια, να πλημμυρίσει το είναι της απ'τις χαρές του και να χάσει το νου της με την παραφορά του.

Ο πατήρ Ραλφ ήταν ο Επίσκοπος Ραλφ. ποτέ, ποτέ δε θα γύριζε κοντά της. Την είχε πουλήσει για δεκατρία εκατομμύρια αργύρια, πράγμα που την πονούσε πολύ.

Αν δεν είχε χρησιμοποιήσει από μόνος του αυτή την έκφραση το βράδυ εκείνο πλάι στη λιμνούλα, δε θα την απασχολούσε η σκέψη. όμως της το χε πει, κι ήταν αμέτρητες οι νύχτες που είχε περάσει ξάγρυπνη, βασανίζοντας το μυαλό της να βρει τι μπορεί να σήμαιναν τα λόγια του.

Και τα χέρια της μούδιαζαν όπως άγγιζαν την πλάτη του Λιουκ όταν την κρατούσε σφιχτά πάνω

бы мерить более тонкой и точной меркой, не будь ей это безразлично.

Притом на всех действовала спокойная самоуверенность Люка, словно говорящая: я вам не простой овчар, — и с ним обращались почти как с членом семьи.

У него вошло в привычку вечерами, если он не ночевал на дальних выгонах, заходить в Большой дом; спустя недолгое время Боб сказал, что глупо Люку есть одному, когда у них стол чуть не ломится, и он стал ужинать с семейством Клири.

А потом показалось — глупо отсылать его на ночь восвояси, за целую милю, если он так любезен, что не прочь допоздна болтать с Мэгги, и ему предложили переселиться в один из домиков для гостей, тут же за Большим домом.

К этому времени Мэгги думала о нем постоянно и уже не столь пренебрежительно, как вначале, когда поминутно сравнивала его с отцом Ральфом.

Старая рана заживала. Понемногу забылось, что совсем такими же губами отец Ральф улыбался так, а Люк улыбается эдак, что ярко-синие глаза отца Ральфа смотрели покойно, отрешенно, а в глазах Люка — беспокойный, неуемный блеск.

Мэгги была молода и еще не успела насладиться любовью, лишь на краткий миг ее отведала. И теперь ей хотелось по-настоящему узнать вкус любви, полной грудью вдохнуть ее аромат, погрузиться в нее до головокружения.

Отец Ральф стал епископом Ральфом; никогда, никогда он к ней не вернется. Он продал ее за тринадцать миллионов сребреников, думать об этом мучительно.

Не скажи он этот слов в памятную ночь у водоема, ей не пришлось бы теряться в догадках, но он так сказал — и не счесть, сколько ночей с тех пор она лежала без сна, недоумевая, что же это значило.

А в ладонях у нее жило ощущение плеч Люка в минуты, когда он, танцуя, притягивал ее к себе;

του στο χορό, την αναστάτωνα η παρουσία του, το άγγιγμα του, η έντονη ζωντάνια του.

Α, δεν ένιωθε ποτέ τη σκοτεινή εκείνη φωτιά να καίει τα σωθικά της, δε σκεφτόταν ποτέ πως θα μαράζωνε και θα έλιωνε αν τυχόν τον έχανε κι ήταν να μην τον ξαναδεί, δεν την έπιανε ποτέ τρέμουλο κάθε που την κοίταζε.

Από την άλλη μεριά όμως, έτσι όπως την πήγαινε ο Λιουκ σόλες τις εκδηλώσεις της περιοχής, της είχε δοθεί η ευκαιρία να γνωρίσει καλύτερα τους νεαρούς σαν τον Ήνοχ Ντέηβις, τον Λιάμ Ο'Ρουρκ και τον Άλαστερ Μακ Κουήν, και κανένας τους δεν τη συγκινούσε όσο ο Λιουκ Ο'Νηλ.

Αν ήταν αρκετά ψηλοί για να την αναγκάζουν να σηκώνει το κεφάλι της για να τους κοιτάξει, αποδειχνόταν πως δεν είχαν τα μάτια του Λιουκ, ή, αν είχαν τα ίδια μάτια, δε θα χαν τα μαλλιά του.

Έλειπε πάντα κάτι που από τον Λιουκ δεν έλειπε, μολονότι δε θα μπορούσε να πει τι ήταν αυτό που διέθετε ο Λιουκ αν τη ρωτούσε κάποιος.

Εκτός, δηλαδή, από το γεγονός πως της θύμιζε τον πατέρα Ραλφ, κι αρνιόταν να παραδεχτεί πως ήταν αυτός όλος κι όλος ο λόγος που την έκανε να τον θέλει.

Κουβέντιαζαν πολύ, αλλά πάντα γύρω από θέματα γενικά. για την κουρά, για τη γη, για τα πρόβατα, ή το τι ήθελε ο Λιουκ από τη ζωή, ή ίσως για τα μέρη που είχε δει μέχρι τα τότε στα ταξίδια του, ή για κάποιο πολιτικό γεγονός.

Δεν ήταν μανιακός με τα βιβλία σαν τη Μέγκυ κι ούτε φαινόταν διατεθειμένος ν' αλλάξει σε τούτο το σημείο, όσο και να το προσπαθούσε δεν μπορούσε να τον πείσει να διαβάσει κάποιο βιβλίο που της είχε αρέσει εκείνης ιδιαίτερα.

Ούτε την άφηγε να γυρίζει τις συζητήσεις τους σε θέματα με βάθος, και το πιο παράξενο και εκνευριστικό απ όλα ήταν που δεν έδειχνε ποτέ το παραμικρό ενδιαφέρον για τη ζωή της, ούτε τη ρωτούσε τι θα ήθελε να κάνει στο μέλλον.

Μερικές φορές την έπιανε μια λαχτάρα να μιλήσει για πράγματα πολύ πιο κοντινά στην καρδιά της παρά για τα πρόβατα και τις βροχές, αλλά έτσι κι έκανε καμιά προσπάθεια, ο Λιουκ τα κατάφερνε να της κόψει τη φόρα στη στιγμή και να την παρασύρει ξανά σε πιο απρόσωπα κι αδιάφορα κανάλια.

он волновал ее, волновало его прикосновение, кипящие в нем жизненные силы.

Нет, никогда из-за него все ее существо не расплавлял неведомый темный огонь и не думала она, что ей незачем жить и дышать, если она больше его не увидит, не вздрагивала и не трепетала под его взглядом.

Но Люк возил ее на вечера и танцы, она лучше узнала молодых людей вроде Инека Дэвиса, Лайема О'Рока, Аластера Маккуина, и однако, ни к одному из них ее так не влекло, как к Люку О'Нилу.

Если кто достаточно высок и тоже надо смотреть на него снизу вверх, у него не такие глаза, как у Люка, а если глаза похожи, так волосы не такие.

Всегда чего-то не хватает, что есть в Люке, а чем же, в сущности, от всех отличается Люк — непонятно.

Разве что очень напоминает отца Ральфа... но Мэгги не желала признавать, что ее только это в нем и привлекает.

Они много разговаривали, но всегда как-то вообще: об овцах и стрижке, о земле, о том, чего он хочет добиться в жизни, о разных местах, где он побывал. Иногда о каком-нибудь политическом событии.

Люку случалось иной раз прочесть книжку, но он не пристрастился к чтению с детства, как Мэгги, и сколько она ни старалась, ей не удавалось уговорить его что-то прочесть лишь потому, что ей, Мэгги, эта книга показалась интересной.

Не заводил он и каких-либо умных, глубоких разговоров и, что всего любопытней и досадней, нимало не интересовался тем, как живет ей, Мэгги, и чего она хочет в жизни.

Подчас ее так и подмывало поговорить о чем-нибудь, что задевало ее куда сильнее, чем овцы или дождь, но стоило ей попытаться и он ловко переводил разговор на какую-нибудь накатанную дорожку.

Ο Λιουκ Ο'Νηλ ήταν έξυπνος, φαντασμένος, απίστευτα εργατικός και νοιαζόταν πάνω απ' όλα να κάνει λεφτά. Είχε γεννηθεί σε μια φτωχική παράγκα, ακριβώς στον Τροπικό του Καρκίνου, έξω από την πόλη Λόνγκκριτς στο Δυτικό Κουήνσλαντ.

Ο πατέρας του ήταν το απολωλός πρόβατο μιας καλοστεκούμενης οικονομικά ιρλανδέζικης φαμίλιας, που δεν ήξερε όμως να συγχωρεί τα σφάλματα. Η μητέρα του κόρη κάποιου Γερμανού χασάπη στο Γουίντον. Όταν επέμεινε να παντρευτεί τον πατέρα του Λιουκ, την απαρνήθηκαν και κείνη οι δικοί της.

Δέκα παιδιά γεννήθηκαν στο φτωχικό καλύβι, και κανένα τους δεν είχε ένα ζευγάρι παπούτσια. Όχι πως τα χρειάζονταν και πολύ τα παπούτσια στο κατάξερο, καυτό Λόνγκκριτς.

Ο πατέρας του Λιουκ, Λιουκ λεγόταν και κείνος, που δούλευε στην κουρά για να βγάλει το ψωμί τους όποτε είχε τη διάθεση, μα τον πιο πολύ καιρό το μόνο που είχε διάθεση να κάνει ήταν να πίνει ρούμι, πέθανε σε μια πυρκαγιά στην μπιραρία Μπλάκολ όταν ο Λιουκ ήταν δώδεκα χρόνων.

Έτσι, ο γιος του μπήκε από τα μικράτα του στο χορό της κουράς, δουλεύοντας σαν βοηθός των εργατών. περνούσε τις πληγές των προβάτων με λιωμένο κατράμι κάθε που του ξέφευγε κανενός εργάτη το ψαλίδι του κι έκοβε και σάρκα μαζί με το μαλλί.

Ένα πράγμα δεν είχε φοβηθεί ο Λιουκ ποτέ στη ζωή του, τη σκληρή δουλειά. Την αγαπούσε όπως αγαπούσαν μερικοί άλλοι άντρες το ραχάτι, είτε γιατί ο πατέρας του είχε υπάρξει μεθύστακας και ρεντίκολο της πόλης, είτε γιατί είχε κληρονομήσει από τη μάνα του την εργατικότητα της γερμανικής φυλής.

Όταν μεγάλωσε αρκετά εξελίχτηκε στη δουλειά του, τον πήραν από το κατράμι και τον έκαναν βοηθό των εργατών, να τρέχει να πιάνει τα μεγάλα, βαριά αρνιά και να τα πηγαίνει στους πάγκους να τα κουρέψουν.

Μετά έμαθε να κουρεύει κι ο ίδιος, να κόβει το γεμάτο βρόμα μαλλί και να το ρίχνει σε καλάθια απ' όπου θα το έπαιρνε ο αριστοκράτης της κουράς, ο υπεύθυνος για την ταξινόμηση, να το κρίνει, αυτός ήταν ο άνθρωπος που, σαν τους δοκιμαστές των κρασιών ή των αρωμάτων, δεν μπορούσε να μάθει τη δουλειά παρά μονάχα αν το είχε μέσα του να την κάνει, αν διέθετε κάποιο κατάλληλο κι απαραίτητο ένστικτο.

Люк О'Нил был умен, самоуверен, на редкость неумомим в работе и жаждал разбогатеть. Родился он в глинобитной лачуге на окраине города Лонгрич в Западном Квинсленде, на самом тропике Козерога.

Отец его был блудным сыном состоятельного, но сурового ирландского семейства, в котором грехов не прощали, мать — дочерью немца, торговца мясом в Уинтоне; когда ей непременно вздумалось выйти замуж за Люка-старшего, от нее тоже отреклись родители.

В глинобитной лачуге ютились десятеро детишек, и на всех — ни единой пары башмаков, а впрочем, в раскаленном Лонгриче вполне можно было бегать босиком.

Люк-старший, когда приходила охота заработать кусок хлеба, нанимался стригалем, но чаще всего у него была охота пить дешевый ром — и только; когда Люку-младшему исполнилось двенадцать, отец погиб во время пожара в Блэколском трактире.

И сын при первой возможности ступил на стезю стригалья, поначалу — мальчишкой-смельщиком: мазал растопленной смолой зияющие раны, если стригаль по оплошности вместе с шерстью отхватывал у овцы клочок мяса.

Одно никогда не пугало Люка — тяжелая работа: он наслаждался ею, как иные наслаждаются бездельем, потому ли, что отец его был пьяница и посмешище всего города, или потому, что унаследовал трудолюбие матери-немки, — причина никого никогда не интересовала.

Он подрос и получил работу чуть посложней — бегал по сараю, подхватывал взлетающие из-под «ящерок», словно воздушные змеи, широкие сплошные полосы шерсти и относил к столу для подрубки.

Потом научился «подрубать» — отщипывать слипшиеся от грязи края — и относил настриженную шерсть в лари, где ее оценит наметанным глазом аристократ среди мастеров овцеводческого дела — сортировщик; сортировщик шерсти подобен дегустатору вин или парфюмеру — он не научится своему искусству, если не обладает еще и особым врожденным чутьем.

Κι ο Λιουκ δεν το είχε αυτό το ένστικτο. έπρεπε να περιοριστεί στην κουρά και μόνο, αν ήθελε να βγάλει καλά μεροκάματα, πράγμα που ήθελε πέρα από κάθε αμφιβολία.

Κι έτσι έγινε ένας από τους καλύτερους για την κουρά σ'ολόκληρο το Δυτικό Κουήνσλαντ.

Τα απαραίτητα προσόντα τα είχε όλα. άνεση και συγχρονισμό στην κίνηση, δύναμη κι αντοχή.

Ήταν μια δουλειά πολύ σκληρή. Δίπλωνε στα δυο το ψηλό κορμί του, κρατώντας το πρόβατο ανάμεσα στα πόδια του και περνούσε το ψαλίδι του από τη μια άκρη του ζώου ίσαμε την άλλη για να βγάλει το μαλλί σε λουρίδες μονοκόμματα, κόβοντας το σχεδόν σύρριζα στο δέρμα ώστε να μέινει ικανοποιημένο το αφεντικό, που θα κατέφτανε στη στιγμή έτσι και δεν τα κατάφερνε κάποιος εργάτης ν' ανταποκριθεί στα αυστηρά του κριτήρια.

Τον Λιουκ δεν τον πείραζαν η ζέστη κι ο ιδρώτας κι η δίψα που τον έκανε να πίνει πάνω από τρία γαλόνια νερό τη μέρα, δεν τον πείραζαν ούτε κι οι βασανιστικές μύγες, γιατί είχε γεννηθεί σ'έναν τόπο γεμάτο από δαύτες.

Ούτε και τα πρόβατα τον πείραζαν, που αποτελούσαν συνήθως εφιάλη για όσους δούλευαν στην κουρά. πρόβατα κάθε ποικιλίας, όμως όλα μερινός, πράγμα που σήμαινε πως είχαν άφθονο μαλλί μέχρι κάτω στα πόδια τους και στις μουσούδες τους και λεπτό, ευαίσθητο δέρμα που έκανε ακόμα πιο δύσκολο το κούρεμα.

Όχι, δεν ήταν η ίδια η δουλειά που τον πείραζε τον Λιουκ γιατί όσο πιο σκληρά δούλευε τόσο

У Люка такого чутья не было, значит, чтобы зарабатывать побольше, — а он непременно этого хотел, — надо было стать либо прессовщиком, либо стригалем.

У него вполне хватило бы силы работать прессом, сжимать уже рассортированную шерсть в тюки, но первоклассный стригаль может заработать больше.

Его уже знали во всем Западном Квинсленде как отличного работника, и он без особого труда получил право на опыте учиться стрижке.

В нем счастливо сочетались ловкость и уверенность движений, сила и выносливость — все, что нужно, чтобы стать первоклассным стригалем. Вскоре Люк уже стриг двести с лишком овец за день, шесть дней в неделю, получая по фунту за сотню; и это — узкими длинными ножницами, похожими на болотных ящериц, их так и называют — «ящерики». Инструмент новозеландских стригалей — большие ножницы с широким редким гребнем — в Австралии запрещен, хоть он и удваивает выработку стригалья.

Тяжкий это труд: сгибаешься вдвое, овцу зажал между колен и быстро ведешь ножницы вдоль тела овцы, стараясь снимать шерсть одной длинной полосой, чтобы как можно меньше оставалось достригать, да еще снимать ее надо вплотную к шероховатой, обвислой коже, чтоб угодить владельцу, — ведь он мгновенно коршуном накинется на стригалья, посмевшего нарушить стандарты стрижки.

Но Люк был не против жары, и пота, и жажды, что заставляла выпивать за день по меньшей мере три галлона воды, и не против несчетных, неотвязных мучительниц — мух, к мухам он привык с колыбели.

Он был даже не против овец — самой страшной пытки стригалья: овцы бывают разные, у иных кожа бугристая или влажная, шерсть чересчур длинная или клочковатая, или сбилась комьями, или полна мух, но все они мериносы, а значит, заросли шерстью до самых носов и копыт, и у всех эта бугристая тонкая кожа скользит под пальцами, как промасленная бумага.

Нет, Люк был не против самой работы, чем напористей он работал, тем веселей ему

<p>καλύτερα ένιωθε. αυτό που τον ενοχλούσε ήταν ο θόρυβος, η κλεισούρα, η μπόχα.</p> <p>Τα υπόστεγα για την κουρά ήταν σωστή κόλαση, δε συγκρίνονταν με κανένα άλλο μέρος στον κόσμο.</p> <p>Έτσι αποφάσισε πως ήθελε να γίνει αφεντικό, ο άνθρωπος που πήγαινε πάνω κάτω ανάμεσα στους καμπουριασμένους εργάτες και τους παρακολουθούσε να γυμνώνουν τα πρόβατα του με την απαλή αμεγάδιαστη εκείνη κίνηση.</p> <p>Αυτό έλεγε το παλιό τραγούδι της κουράς, κι αυτό αποφάσισε να γίνει ο Λιουκ Ο'Νηλ.</p> <p>Το αφεντικό, ο κτηματίας, ο άποικος, το μεγάλο κεφάλι. Δεν ήταν για κείνον τα τανυσμένα από μια ζωή στην κουρά χέρια κι οι καμπουριασμένοι ώμοι. Ήθελε την απόλαυση που θα του δίνε η δουλειά έξω στην ύπαιθρο, να επιστατεί τους εργάτες που θα σκοτώνονταν για το δικό του κέρδος.</p> <p>Το μυαλό του γύριζε, μέσα στα περιορισμένα όρια του, να βρει κάποιο τρόπο που θα τον βοηθούσε ν' αποκτήσει τα όσα λαχταρούσε. σ' αυτό περίπου το στάδιο της ζωής του ανακάλυψε πόσο γοητευτικό τον έβρισκαν οι γυναίκες.</p> <p>Στην πρώτη του απόπειρα είχε πάει στην Ναρλούνγκα, παριστάνοντας το βοσκό, γιατί υπήρχε μια κληρονομιά σε κείνο το υποστατικό, που ήταν σχετικά νέα και σχετικά νόστιμη.</p> <p>Ήταν από καθαρή κακοτυχία που η κοπέλα είχε προτιμήσει τελικά έναν Άγγλο μετανάστη, μαθητευόμενο εργάτη, που είχε βγάλει όνομα στην</p>	<p>становилось; досаждало другое — шум, зловоние, тошно взаперти, в четырех стенах.</p> <p>Сарай для стрижки овец — сущий ад, другого такого не сыщешь.</p> <p>Нет, ему нужно иное, он намерен сам стать хозяином, расхаживать взад и вперед вдоль рядов согнувшихся в три погибели стригалей и следить, как из-под их быстрых ловких ножниц струится его богатство, шерсть его собственных овец.</p> <p>Хозяин, шишка важная, в креслице сидит,</p> <p>И всякую промашку он мигом углядит, -</p> <p>Так поется в старой песне стригалей, и вот эту-то роль избрал для себя на будущее Люк О'Нил.</p> <p>Он станет хозяином, важной шишкой, землевладельцем и овцеводом. Весь век стригалить на других, чтоб согнулась спина и руки стали неестественно длинные, — нет, это не по нем; он желает работать в свое удовольствие на чистом воздухе и глядеть, как к нему рекой текут денежки. Он не бросал работу стригая только в расчете выдвинуться в первейшие знаменитые мастера, каких можно перечесть по пальцам, — такой мастер умудряется обработать за день больше трехсот мериносов, и все строго по стандарту и только узкими «ящерками». Такие нередко бьются об заклад, сколько успеют остричь, и выигрывают на этом немалые деньги сверх заработка. На беду, из-за чересчур высокого роста Люку приходилось тратить лишние доли секунды, наклоняясь к овцам, и это мешало ему возвыситься из первоклассных мастеров в сверхмастера.</p> <p>Тогда его довольно ограниченный ум стал изыскивать другие способы достичь возжеленной цели; примерно в эту пору Люк заметил, что нравится женщинам.</p> <p>Первую попытку он проделал, нанявшись овчаром в Гнарлунгу — у этой фермы была только одна наследница, притом почти молодая и почти недурная собой.</p> <p>Но, как на зло, она предпочла «Помми-желторотика», иначе говоря — новичка, только-только из Англии, о чьих необычайных</p>
---	--

<p>περιοχή με τα παράξενα καμώματα του.</p> <p>Από την Ναρλούνγκα πήγε στο Μπίνγκελι όπου ανέλαβε να εκπαιδεύει τα άλογα του υποστατικού, ενώ κοίταζε συνάμα τι θα μπορούσε να κάνει με τη μεγαλούτσικη και διόλου ελκυστική κληρονομία που ζούσε μονάχη με το χήρο πατέρα της.</p> <p>Η κακομοίρα η Ντοτ παρά τρίχα θα γινόταν δικιά του. όμως στο τέλος έκανε το χατίρι του πατέρα της και παντρεύτηκε τον ιδιοκτήτη του γειτονικού κτήματος, έναν καλοστεκούμενο εξηντάρη.</p> <p>Οι δυο τούτες προσπάθειες του κόστισαν πάνω από τρία χρόνια, κι αποφάσισε πως ήταν πολύ βαρετό και υπερβολικό να σπαταλάει είκοσι μήνες για την κάθε κληρονομία.</p> <p>Θα τον βόλευε καλύτερα να ταξίδευε για λίγο εδώ κι εκεί, να βρίσκεται ολοένα στο δρόμο, γιατί έτσι θα χε πολύ μεγαλύτερο περιθώριο να διαλέξει τον επόμενο στόχο του.</p> <p>Άρχισε να οργώνει τα μονοπάτια του Δυτικού Κουήνσλαντ, να κατηφορίζει στο Κούπερ και στην Ντιαμαντίνια, στο Μπάρκου και το Μπούλου Όβερφλοου, διασχίζοντας όλη τη δυτική περιοχή της Νέας Νότιας Ουαλίας. Κόντευε τα τριάντα, κι ήταν πια καιρός να βρει την κότα που θα του κάνε έστω ένα μέρος από τα χρυσά αυγά του.</p> <p>Όλος ο κόσμος είχε ακούσει για την Ντρογκέντα, μα τ'αυτιά του Λιουκ τεντώθηκαν για τα καλά σαν έμαθε πως υπήρχε εκεί μια μοναχοκόρη.</p> <p>Δεν υπήρχε περίπτωση να κληρονομήσει η κοπελιά το υποστατικό, όμως μπορεί να την προίκιζαν με τετρακόσιες χιλιάδες στρέμματα κάπου στο Κυνούνα ή στο Γουίντον.</p> <p>Ωραία ήταν κι η γη κοντά στο Τζίλλυ, μόνο που εκείνου του φαινόταν κάπως στενάχωρα μόλα τα δάση της και τους πολλούς κατοίκους.</p> <p>Ο Λιουκ αποζητούσε την άπλα του μακρινού Κουήνσλαντ, όπου το γρασίδι φύτρωνε ως εκεί που έφτανε το μάτι και τα δέντρα μόλις που διακρίνονταν, μακρινά κι ακαθόριστα, κατά την Ανατολή.</p> <p>Μονάχα γρασίδι παντού ολόγυρα, δίχως τέλος και δίχως αρχή, και μερικές φορές να μην υπάρχει ούτε κι αυτό, παρά μονάχα μια έρημος με ρυτιδιασμένο, ξερό μαύρο χώμα, όπου ήσουν τυχερός αν</p>	<p>ποхождениях уже складывались в лесном краю легенды.</p> <p>После Гнарлунги Люк взялся объезжать лошадей в Бингелли, здесь он нацелился на уже немолодую и некрасивую наследницу фермы, коротавшую свои дни в обществе папаши-вдовца.</p> <p>Он чуть не завоевал сердце и руку бедняжки Дот, но под конец она покорилась отцовской воле и вышла за шестидесятилетнего бодрячка — владельца соседних земель.</p> <p>На эти две неудачные попытки у Люка ушло больше трех лет жизни, после чего он решил, что тратить двадцать месяцев на каждую наследницу слишком долго и скучно.</p> <p>Куда приятней бродить по стране, нигде надолго не задерживаясь, — шире станет поле поисков, и в конце концов наткнешься на что-нибудь подходящее.</p> <p>И он с истинным наслаждением начал перегонять гурты по дорогам Западного Квинсленда, вдоль Купера и Дайамантины, к Барку, к Разливу Буллу, вплоть до западного края Нового Южного Уэльса. Ему уже минуло тридцать — самое время подыскать курочку, способную снести для него хоть подобие желанного золотого яичка.</p> <p>О Дрохеде кто же не слышал, но Люк наострил уши, прослышав, что там имеется единственная дочка.</p> <p>Всему имению она, конечно, не наследница, но можно надеяться, что ей дадут в приданое скромную сотню тысяч акров где-нибудь около Кайнуны или Уинтона.</p> <p>В джиленбоунской округе места хорошие, но на вкус Люка уж слишком лесистые, простора маловато.</p> <p>Его манили необъятные дали Западного Квинсленда, там, сколько хватает глаз, колышется море трав, и про деревья только смутно вспоминаешь — есть что-то такое где-то на востоке.</p> <p>А тут трава, трава, куда ни глянь, без конца и края, и, если повезет, можно прокормить по овце на каждые десять акров своей земли. Ведь бывает порой и так, что нигде ни травинки,</p>
--	---

<p>κατάφερνες να θρέφεις ένα πρόβατο σε κάθε σαράντα στρέμματα από τη γη σου.</p> <p>Το γρασίδι, ο ήλιος, η ζέστη κι οι μύγες. ο καθένας ονειρεύεται το δικό του παράδεισο, κι αυτός ήταν ο παράδεισος του Λιουκ Ο'Νηλ.</p> <p>Τα υπόλοιπα στοιχεία για το ιστορικό της Ντρογκέντα τα είχε πάρει από τον Τζίμυ το Δυνατό, έναν πράκτορα που προμήθευε τα υποστατικά με εργάτες, την πρώτη μέρα που είχαν πάει μαζί στην Ντρογκέντα με το αυτοκίνητο του Τζίμυ, κι είχε απογοητευτεί φοβερά σαν είχε ανακαλύψει πως η Ντρογκέντα ανήκε τελικά στην Καθολική Εκκλησία.</p> <p>Ωστόσο είχε δει στην πράξη πόσο σπάνιο ήταν να βρεις κορίτσι κληρονόμο υποστατικού.</p> <p>Έτσι, όταν συνέχισε ο Τζίμυ ο Δυνατός για να του πει πως η μοναχοκόρη είχε αρκετά λεφτουδάκια σε μετρητά καταδικά της κι ένα σωρό αδέρφια που τη λάτρευαν, αποφάσισε να επιμείνει στο αρχικό του σχέδιο.</p> <p>Μα, μόλο που ο Λιουκ είχε καταλήξει από καιρό πως αντικειμενικός του σκοπός στη ζωή ήταν ν' αποκτήσει τις τετρακόσιες χιλιάδες στρέμματα κάπου στο Κυνούνα ή στο Γουίντον, και δούλευε γι' αυτό μένα ζήλο που έφτανε να γίνεται μονομανία, η αλήθεια ήταν πως βαθιά μέσα του αγαπούσε τα μετρητά πάνω από το καθετί που θα μπορούσαν να του εξασφαλίσουν. μήτε ν' αποκτήσει γη, μήτε τη δύναμη που θα συνεπαγόταν μια περιουσία δεν ήθελε, παρά μονάχα την προοπτική να δει στο τραπεζικό του βιβλιάριο καθαρογραμμένες στήλες αριθμών, στο όνομα του.</p> <p>Δεν ήταν η Ναρλούνγκα ή το Μπίνγκελι που χε λαχταρήσει με τέτοιο πάθος, μα η αξία τους σε μετρητά.</p> <p>Ένας άντρας που θα θελε στ' αλήθεια να γίνει αφέντης και κτηματίας δε θα συμβιβαζόταν ποτέ με τη δίχως δική της γη Μέγκυ Κλήαρι.</p> <p>Ούτε θ' αγαπούσε τόσο τη σκληρή δουλειά σαν τον Λιουκ Ο'Νηλ, που τη λάτρευε σαν πράξη και σαν άσκηση καθαρά σωματική.</p> <p>Ο χορός του Αγίου Σταυρού στο Τζίλυ ήταν ο δέκατος τρίτος για τον Λιουκ και τη Μέγκυ μέσα σε ισάριθμες βδομάδες.</p> <p>Η Μέγκυ ήταν πολύ αφελής για να μαντέψει το</p>	<p>просто голая ровная пустыня, черная, иссохшая, потрескавшаяся от жажды земля.</p> <p>У каждого свой рай; трава, солнце, зной и мухи — вот рай, о каком мечтал Люк О'Нил.</p> <p>Он подробно расспросил про Дрохеду Джимми Стронга, агента по продаже движимого и недвижимого имущества, который подвез его сюда в первый день, и тот нанес ему тяжкий удар, объяснив, что настоящий владелец Дрохеды — католическая церковь.</p> <p>Но теперь Люк уже знал, что женщины — наследницы богатых имений встречаются не часто; и когда Джимми Стронг прибавил, что у единственной дочки имеется кругленькая сумма на счету в банке и несколько любящих братьев, он решил действовать, как задумано.</p> <p>Однако, хотя Люк давно поставил себе цель — заполучить сто тысяч акров где-нибудь около Кайнуны или Уинтона и упорно к этому стремился, в глубине души он любил звонкую монету куда нежнее, чем все, что в конце концов можно купить за деньги; всего неодолимей влекла его не земля и не скрытые в ней силы, но будущий собственный счет в банке, аккуратные ряды цифр, что станут расти и множиться, означая сумму, положенную на его, Люка, имя.</p> <p>Не земель Гнарлунги или Бингелли он жаждал всем своим существом, но их стоимости в звонкой монете.</p> <p>Человек, который и вправду жаждет заделаться важной шишкой, хозяином и землевладельцем, не стал бы добиваться Мэгги Клири, у которой ни акра земли за душой.</p> <p>И такой человек не ощутит каждой жилкой, каждой мышцей наслаждения от тяжелой работы, как ощущал Люк О'Нил.</p> <p>Вечер танцев в Джилли был тринадцатым, на который Люк повез Мэгги за тринадцать недель.</p> <p>Как он разузнавал, где они состоятся, и как</p>
---	---

<p>πώς ανακάλυπτε ο συνοδός της κάθε φορά αυτές τις συγκεντρώσεις ή με ποια ρουσφέτια κατάφερνε να εξασφαλίσει προσκλήσεις για μερικές απ αυτές, όμως κάθε Σάββατο τον έβλεπες να πηγαίνει κανονικά στον Μπομπ για τα κλειδιά της Ρολς και να την παίρνει να την πάει κάπου μέσα σε ακτίνα τριακοσίων χιλιομέτρων.</p> <p>Απόψε έκανε κρύο κι ένιωθε την κρούστα της παγωνιάς κάτω από τα πόδια της, όπως στεκόταν πλάϊ σένα φράχτη και κοίταζε το σκοτεινό τόπο ολόγυρα μέσα στην αφέγγαρη νύχτα.</p> <p>Ερχόταν ο χειμώνας. Ο Λιουκ πέρασε το χέρι του γύρω από τη μέση της και την τράβηξε κοντά του.</p> <p>"Κρυώνεις. Έλα να σε πάω σπίτι".</p> <p>"Όχι, είμ' εντάξει τώρα, άρχισα να ζεσταίνομαι", του αποκρίθηκε με κομμένη την ανάσα της.</p> <p>Ένιωσε μια αλλαγή πάνω του, μια αλλαγή στο χέρι που ήταν περασμένο χαλαρά κι απρόσωπα γύρω της.</p> <p>Μα ήταν όμορφα να γέρνει στο στήθος του, να αισθάνεται τη ζεστασιά του κορμιού του, τη διαφορετική δομή της διάπλασης του.</p> <p>Ακόμα και μέσα από την πλεκτή μάλλινη ζακέτα της ένιωθε το χέρι του που διέγραφε τώρα μικρές, απαλές κυκλικές τροχιές, σένα επιφυλακτικό και ερευνητικό χάδι.</p> <p>Αν του δήλωνε σε τούτο το στάδιο πως κρύωνε, ο Λιουκ θα σταματούσε. αν δεν του λέγε τίποτε, θα έπαιρνε τη σιωπή της για συναίνεση και θα συνέχιζε.</p> <p>Ήταν νέα, ήθελε τόσο πολύ να γνωρίσει τον έρωτα.</p> <p>Αυτός ήταν ο μόνος άντρας εκτός από τον Ραλφ που την ενδιέφερε, κι έτσι γιατί να μη δει πώς ήταν τα φιλιά του;</p> <p>Μονάχα, ας ήταν διαφορετικά, για τ' όνομα του Θεού. Ας μην ήταν ίδια σαν τα φιλιά του Ραλφ.</p> <p>Παίρνοντας πράγματι τη σιωπή της για συγκατάθεση, ο Λιουκ έβαλε το άλλο του χέρι πάνω στον ώμο της, την έστρεψε κατά τη μεριά του κι έσκυψε το κεφάλι του.</p> <p>Μα στ' αλήθεια αυτή ήταν η αίσθηση που σου δίνει ένα στόμα πάνω στο δικό σου;</p>	<p>умудрялся добыть иные приглашения, Мэгги по своей наивности не догадывалась, но аккуратно каждую субботу он просил у Боба ключи от «роллс-ройса» и вез ее иной раз за полтораста миль.</p> <p>Этот вечер был холодный, Мэгги стояла у ограды, глядя на сумрачные под безлунным небом дали, и чувствовала, как похрустывает под ногами схваченная морозцем земля. Надвигалась зима. Люк взял ее одной рукой за плечи, притянул к себе.</p> <p>— Вы замерзли, — сказал он. — Сейчас я отвезу вас домой.</p> <p>— Нет, ничего, теперь мне теплее, — чуть задохнувшись, ответила Мэгги.</p> <p>И ощутила в нем какую-то перемену, что-то новое в руке, которая легко, равнодушно придерживала ее за плечи.</p> <p>Но так приятно было прислониться к его боку, ощущать тепло, идущее от его тела, скроенного по-другому, чем ее тело.</p> <p>Даже сквозь толстый шерстяной джемпер она чувствовала — его ладонь принялась ласково, осторожно и словно испытующе неширокими кругами поглаживать ей спину.</p> <p>Скажи она в эту минуту, что замерзла, он бы тотчас перестал; промолчи она, он бы понял это как молчаливое поощрение.</p> <p>Она была молода, ей так хотелось по-настоящему изведать, что такое любовь!</p> <p>Вот он, единственный привлекательный для нее мужчина, кроме отца Ральфа, почему же не попробовать и его поцелуи?</p> <p>Только пусть они будут другие! Пусть не напомнят поцелуев отца Ральфа!</p> <p>Люк счел молчание знаком согласия, взял Мэгги свободной рукой за плечо, повернул лицом к себе, наклонил голову.</p> <p>Так вот как на самом деле чувствуешь чужие губы?</p>
---	--

<p>Δεν ήταν τίποτε παραπάνω από κάποιο είδος απλής πίεσης!</p> <p>Και κείνη τι υποτίθεται πως έπρεπε να κάνει για να δείξει ότι της αρέσει;</p> <p>Κούνησε τα χείλια της κάτω από τα δικά του και το μετάνιωσε στη στιγμή. Η πίεση αυξήθηκε. άνοιξε διάπλατο το στόμα του κι ανάγκασε τα χείλια της ν'ανοίξουν σπρώχνοντας τα με τα δόντια και τη γλώσσα του, που την πέρασε μια βόλτα στο εσωτερικό του στόματος της.</p> <p>Αηδιαστικό.</p> <p>Γιατί της είχε φανεί τόσο αλλιώτικο όταν τη φιλούσε ο Ραλφ;</p> <p>Τότε δεν είχε αντιληφθεί πως μπλέκονταν τόσα σάλια μήτε ότι ήταν κάτι που σου φέρνε ναυτία και σου ανακάτεψε το στομάχι.</p> <p>Τότε δεν είχε χρειαστεί ν'αναλογιστεί τίποτε, του είχε ανοιχτεί μονάχα σαν ασφαλισμένο κουτί που του πιέζει το κρυφό του ελατήριο ένα γνώριμο χέρι.</p> <p>Τι στο καλό της έκανε τώρα;</p> <p>Γιατί έτρεμε έτσι το κορμί της, γιατί κολλούσε πάνω του τη στιγμή που το μυαλό της την πρόσταζε να τραβηχτεί μακριά;</p> <p>Ο Λιουκ είχε βρει το ευαίσθητο σημείο της λίγο πιο πάνω απ τη μέση της και τη χάιδεε συνέχεια εκεί με τα δάχτυλα του κάνοντας τη ν'ανατριχιάζει ολόκληρη.</p> <p>Το στόμα του άφησε το δικό της και κατηφόρισε στη λακκούβα του λαιμού της.</p> <p>Φάνηκε να της αρέσει καλύτερα αυτό. σήκωσε τα χέρια της, τα τύλιξε γύρω από το λαιμό του και βόγκηξε πνιχτά, μα όταν άρχισαν να τρέχουν τα χείλια του ακόμα πιο χαμηλά, ενώ τα χέρια του προσπαθούσαν να της κατεβάσουν το φόρεμα από τους ώμους, τον έσπρωξε απότομα και τραβήχτηκε πίσω.</p> <p>"Αρκετά, Λιουκ!"</p> <p>Το επεισόδιο την είχε απογοητεύσει, την είχε απωθήσει σχεδόν.</p> <p>Ο Λιουκ το 'ξερε αυτό όταν τη βοήθησε να μπει στο αυτοκίνητο κι έβγαλε να στρίψει τσιγάρο.</p>	<p>Они давят на твои, только и всего!</p> <p>А как полагается показать, что тебе это приятно?</p> <p>Мэгги слегка шевельнула губами и тотчас об этом пожалела. Люк сильнее надавил на них своими, раскрыл рот, зубами и языком раздвинул ее губы, она ощутила во рту его язык.</p> <p>Отвратительно.</p> <p>Почему чувство было совсем иное, когда ее целовал Ральф?</p> <p>Тогда поцелуи ничуть не казались мокрыми и даже противными,</p> <p>тогда у нее вовсе не было никаких мыслей, она открывалась ему навстречу, словно шкатулка с секретом, когда умелая рука нажала потайную пружинку...</p> <p>Да что же он делает?</p> <p>Почему все ее тело встрепенулось и льнет к нему, хотя умом она отчаянно хочет вырваться?</p> <p>Люк нашупал у нее на боку чувствительное местечко и уже не отнимал руки, стараясь ее растормошить; до сих пор она отвечала не слишком восторженно.</p> <p>Он прервал поцелуй и прижался губами к ее щеке под ухом.</p> <p>Это ей, видно, понравилось больше, она ахнула, обхватила его обеими руками, но когда губы его скользнули ниже, а рука попыталась стянуть платье с плеча, Мэгги резко оттолкнула его и отступила на шаг.</p> <p>— Довольно, Люк!</p> <p>В ней поднялось разочарование, почти отвращение.</p> <p>Люк прекрасно это понял; он отвел ее к машине и с жадностью закурил.</p>
--	--

Μέχρι τα τώρα δεν του είχε παραπονεθεί καμιά κοπέλα για τη δεξιοτεχνία του στον έρωτα κι είχε αποκτήσει μάλλον μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του, όμως, από την άλλη μεριά, τα κορίτσια που είχε γνωρίσει δεν ήταν κυρίες σαν τη Μέγκυ.

Ακόμα κι η Ντοτ Μακ Φέρσον, η κληρονόμος του Μπίνγκελι, πολύ περισσότερο πλούσια από τη Μέγκυ, ήταν τραχιά κι άξεστη σαν άνθρωπος, μήτε ακριβά ιδιωτικά σχολεία στο Σίδνεϋ μήτε τίποτε.

Μολονότι ήταν τόσο όμορφος, ο Λιουκ δεν είχε περισσότερη эρωτική πείρα από τον οποιονδήποτε μέσο εργάτη της υπαίθρου. δεν ήξερε σπουδαία πράγματα γύρω από την τεχνική του σεξ, εκτός βέβαια από το τι άρεσε στον ίδιο, και δεν είχε ιδέα από θεωρία.

Όσες κοπέλες είχαν πάει κατά καιρούς μαζί του, κι ήταν αρκετές, τον βεβαίωναν πάντα πως τους άρεσε ο έρωτας του, όμως αυτό δε σήμαινε πως θα 'πρεπε να βασίζεται σ' ό,τι του έλεγαν γιατί οι περισσότερες απ αυτές δεν ήταν πάντα ειλικρινείς.

Ένα κορίτσι άρχισε μια οποιαδήποτε σχέση με την ελπίδα πως θα κατέληγε στο γάμο, ιδιαίτερα μάλιστα όταν ο άντρας ήταν τόσο ελκυστικός και δουλευταράς όπως ο Λιουκ, κι έτσι ήταν επόμενο να του αραδιάζει ό,τι ψέμα τού κατέβαινε προκειμένου να τον ευχαριστήσει.

Και τίποτε δεν ευχαριστούσε περισσότερο έναν άντρα από το να του πουν πως ήταν ο καλύτερος που είχαν γνωρίσει ποτέ τους.

Με τη γριά Ντοτ ακόμα στο νου του, που την κατάφερε ο πατέρας της να υποχωρήσει και να συμμορφωθεί με τις επιθυμίες του κλειδώνοντας τη για μια βδομάδα στα παραπήγματα των εργατών συντροφιά μένα κουφάρι ζώου που το έτρωγαν τα σκουλήκια, ο Λιουκ αποφάσισε ν' αφήσει τα παλιά και να συγκεντρωθεί στο σημερινό του πρόβλημα.

Η Μέγκυ φαινόταν δύσκολη περίπτωση και δεν του επιτρεπόταν να την τρομάξει ή να την κάνει να τον σιχαθεί.

Απλά, θα 'πρεπε να κάνει υπομονή και ν' αφήσει γι αργότερα τις γλύκες και τα παιχνιδάκια.

Θα της έκανε κόρτε έτσι όπως έδειχνε να το αποζητάει, με λουλούδια και τρυφερότητα, δίχως πολλά φιλιά και χάρδια.

Για λίγο βασίλεψε μια αμήχανη σιωπή, μετά η

Он считал себя неотразимым любовником, еще ни одна девчонка на него не обижалась... но те ведь были не из благородных, как Мэгги.

Даже Дот Макферсон, наследница Бингелли, хоть и куда богаче, сама была неотесанная, не обучалась в сиднейских шикарных пансионах, никакой такой чепухи за ней не водилось.

Несмотря на свою наружность, Люк по части сексуального опыта недалеко ушел от простого работника с фермы, понимал в этой технике только то, что нравилось ему самому, и ничего не смыслил в теории.

Многочисленные его возлюбленные охотно уверяли, что им с ним хорошо и прекрасно, но тем самым ему оставалось верить им на слово, а слово не всегда было искренним.

С таким красивым и трудолюбивым парнем, как Люк О'Нил, любая девушка сходится в надежде выйти за него замуж — и, понятно, будет врать напрапалую, лишь бы ему угодить.

А для мужчины самое приятное — слышать, что он лучше всех. Люк и не подозревал, сколько мужчин, кроме него, попадались на эту удочку.

Все еще вспоминая старушку Дот, которая покорила и вышла за соседа, после того как отец неделю продержал ее под замком в сарае для стрижки наедине с облепленной мухами дохлой овцой, Люк мысленно только пожал плечами.

Мэгги — твердый орешек, нелегко будет ее одолеть и опасно напугать или вызвать у нее отвращение.

Что ж, игры и забавы придется отложить, только и всего.

Будем за ней ухаживать, как ей того хочется, побольше цветов и любезностей, поменьше воли рукам.

Долгие минуты длилось неловкое молчание,

<p>Μέγκυ αναστέναξε κι έγειρε πίσω στο κάθισμα της.</p> <p>"Λυπάμαι, Λιουκ".</p> <p>"Κι εγώ λυπάμαι για τη συμπεριφορά μου. Δεν ήθελα να σε θίξω".</p> <p>"Όχι, δεν είναι ότι μ'έθιξες, αλήθεια σου λέω! Μόνο, να, φαντάζομαι πως δεν είμαι και πολύ συνηθισμένη σε τέτοια πράγματα...</p> <p>Δε θίχτηκα, τρόμαξα".</p> <p>" Αχ, Μέγκυ!"</p> <p>Πήρε το ένα του χέρι από το τιμόνι κι έπιασε τα δικά της που έσφιγγαν νευρικά το ένα το άλλο.</p> <p>"Κοίτα, μην το σκέφτεσαι, είσαι μικρό κοριτσάκι ακόμα κι εγώ παρασύρθηκα και προχώρησα πιο γρήγορα απ'όσο έπρεπε. Ας το ξεχάσουμε καλύτερα".</p> <p>"Ναι, ας το ξεχάσουμε", του αποκρίθηκε.</p> <p>"Εκείνος σε είχε φιλήσει;" τη ρώτησε ο Λιουκ με περιέργεια.</p> <p>"Ποιος εκείνος;"</p> <p>Υπήρχε κάτι σαν φόβος στη φωνή της; Όμως γιατί να υπάρχει φόβος;</p> <p>"Μου χεις πει πως είχες ερωτευτεί κάποτε κι έτσι φαντάστηκα πως όλο και κάτι θα χε γίνει.</p> <p>Συγγνώμη, Μέγκαν. Θα πρεπε να είχα καταλάβει πως εδώ που ζεις και με μια τέτοια οικογένεια σαν τη δική σου, αυτό που εννοούσες ήταν πως είχες ξεμυαλιστεί κάποτε σαν όλα τα κοριτσόπουλα με κάποιον που δε σου χε δώσει καμιά σημασία".</p> <p>Ναι, ναι, ναι! Άσ τον να το πιστεύει!</p> <p>"Έχεις απόλυτο δίκιο, Λιουκ, ένα ξεμυάλισμα ήταν, ένας παιδικός ενθουσιασμός".</p> <p>Έξω από το σπίτι την τράβηξε ξανά πάνω του και της έδωσε ένα απαλό, ατέλειωτο φιλή, με τα στόματα κλειστά όμως και δίχως γλώσσες.</p> <p>Δεν του το αντιγύρισε, μα φάνηκε καθαρά πως της άρεσε. ο Λιουκ πήγε στον ξενώνα του ευχαριστημένος που δεν είχε καταστρέψει τις πιθανότητες του.</p>	<p>потом Мэгги со вздохом откинулась на спинку сиденья.</p> <p>— Извините, Люк.</p> <p>— И вы меня извините. Я не хотел вас обидеть.</p> <p>— Нет-нет, я совсем не обиделась! Просто, наверно, я не привыкла...</p> <p>Я не обиделась, а испугалась.</p> <p>— Мэгенн!</p> <p>— Он снял одну руку с баранки и накрыл ею стиснутые руки Мэгги.</p> <p>— Послушайте, не надо огорчаться. Просто вы еще почти девочка, а я малость поторопился. Не будем про это вспоминать.</p> <p>— Не будем, — согласилась Мэгги.</p> <p>— А он разве вас не целовал? — с любопытством спросил Люк.</p> <p>— Кто?</p> <p>Не страх ли слышался в ее голосе? Но чего ей бояться?</p> <p>— Ну, вы же говорили, что были один раз влюблены, вот я и думал, вы уже знаете, что к чему.</p> <p>Извините меня, Мэгенн. Мне надо бы понимать, в таком семействе, ясное дело, по-другому быть не могло, вы, верно, просто по-девчоночьи влюбились в какого-нибудь дядю, а он про это и не догадывался.</p> <p>Да, да, да! Пускай он так и думает!</p> <p>— Вы совершенно правы, Люк, я тогда просто по-девчоночьи влюбилась.</p> <p>У порога Люк снова привлек ее к себе и поцеловал долгим, ласковым поцелуем в сомкнутые губы, ничего больше.</p> <p>Она, в общем, не ответила, но ей явно было приятно, и Люк пошел к себе в домик для гостей несколько успокоенный — еще не все потеряно.</p>
---	---

Η Μέγκυ πήγε κατευθείαν στο κρεβάτι της κι έμεινε πλαγιασμένη με τα μάτια καρφωμένα στο αχνό κυκλικό φωτοστέφανο που έφτιαχνε το φως της λάμπας στο ταβάνι.

Εντάξει, είχε μάθει στα σίγουρα ένα πράγμα: σε τίποτε δεν της θύμιζαν τα φιλιά του Λιουκ τα φιλιά του Ραλφ.

Και κάνα δυο φορές, κατά το τέλος, την είχε κάνει να νιώσει μια αναστάτωση παράξενη όταν είχε αρχίσει να της χαϊδεύει τη μέση και να της φιλάει το λαιμό.

Δεν είχε νόημα να εξομοιώνει στο μυαλό της τον Λιουκ με τον Ραλφ, και δεν ήταν πια σίγουρη αν ήθελε να το δοκιμάσει. Το καλύτερο θα 'ταν να ξεχνούσε τον Ραλφ. δε θα μπορούσε ποτέ να γίνει άντρας της.

Ο Λιουκ μπορούσε.

Τη δεύτερη φορά που τη φίλησε ο Λιουκ, η Μέγκυ συμπεριφέρθηκε πολύ διαφορετικά.

Είχαν πάει σένα υπέροχο πάρτι στο Ρούντνα Χάνις, που βρισκόταν στο όριο ακριβώς της απόστασης που τους επέτρεπε ο Μπομπ να καλύπτουν στις εξόδους τους, κι η βραδιά είχε πάει από την αρχή καλά.

Ο Λιουκ ήταν στις φόρμες του και στο δρόμο του πηγαιμού την είχε κάνει να ξεκαρδιστεί στα γέλια με τ'αστεία του, ύστερα ήταν τρυφερός και ζεστός μαζί της σόλο το πάρτι, δίχως να την αφήνει στιγμή από κοντά του.

Κι η δεσποινίς Καρμάικλ φαινόταν τόσο αποφασισμένη να της τον πάρει!

Κόλλησε πλάϊ τους, πράγμα που δεν είχαν τολμήσει ποτέ να κάνουν ο Ήνοχ Ντέηβις κι ο Αλαστερ Μακ Κουήν, και φλερτάριζε τον Λιουκ μένα τέτοιο θράσος που τον ανάγκασε να τη χορέψει για να μη φανεί ολωσδιόλου αγενής απέναντι της.

Η βραδιά ήταν επίσημη και στυλιζαρισμένη, γιατί ο χορός δινόταν σε κανονική αίθουσα δεξιώσεων κι ο Λιουκ χόρεψε ένα αργό βάλς με τη δεσποινίδα Καρμάικλ.

Μα επέστρεψε στο πλευρό της Μέγκυ αμέσως μετά και δεν της είπε τίποτε, παρά σήκωσε μονάχα τα μάτια του στο ταβάνι μ'έναν τρόπο που σήμαινε πέρα από κάθε αμφιβολία ότι την είχε βρει πολύ

Μэгги дотάщилась до постели и долго лежала, глядя в потолок, на расплывчатый круг света от лампы.

Что ж, одно теперь ясно: поцелуи Люка нисколько не похожи на поцелуи Ральфа.

Раза два в ней вспыхивала искорка пугающего волнения — когда он поглаживал ей бок и когда целовал шею.

Бессмысленно сравнивать его и Ральфа, да, пожалуй, больше и не хочется. Ральфа лучше забыть, он все равно не может стать ей мужем.

А Люк может.

Когда Люк второй раз поцеловал Мэгги, она вела себя совсем иначе.

Они чудесно повеселились на танцах в Радней Ханиш, самом дальнем из всех мест, какие отвел Боб для их увеселительных прогулок, — в этот вечер все складывалось на редкость удачно с первой минуты.

Люк был в ударе, едва они выехали из дому, принялся острить так, что Мэгги хохотала до упаду, и все время оставался необыкновенно нежным и предупредительным.

А мисс Кармайкл так старалась его переманить!

Ни Аластер Маккуин, ни Инек Дэвис не решались им навязываться, а вот она не постеснялась, начала без зазрения совести кокетничать с Люком, и ему пришлось приличия ради пригласить ее на танец.

То был вечер церемонных городских танцев, как на балу, и Люк чинно кружил мисс Кармайкл в медлительном вальсе.

Но едва музыка смолкла, он тотчас вернулся к Мэгги и молча возвел глаза к потолку с таким видом, что у нее не осталось ни малейшего сомнения: эта Кармайкл до смерти ему надоела.

βαρετή τη δεσποινίδα Καρμάικλ.

Κι η Μέγκυ ενθουσιάστηκε με την αντίδραση του, γιατί την αντιπαθούσε φρικτά τούτη την κυρία, από κείνη τη μέρα ακόμα που είχε επέμβει να της χαλάσει τη διασκέδαση στο πανηγύρι του Τζίλυ.

Δεν είχε ξεχάσει ποτέ το πώς είχε φερθεί τότε στη δεσποινίδα Καρμάικλ ο πατήρ Ραλφ, που την είχε αγνοήσει για να περάσει αγκαλιά ένα μικρό κοριτσάκι από μια νερολακκούβα.

Και να που παρουσιαζόταν κι ο Λιουκ να κάνει κάτι αντίστοιχο.

Μπράβο! Λιουκ, είσαι υπέροχος!

Είχαν να κάνουν πολύ δρόμο για το γυρισμό, κι η νύχτα ήταν παγερή.

Ο Λιουκ είχε καλοπιάσει το γερό-Ανγκους Μακ Κουήν και με τις γαλιφιές του είχε καταφέρει να του πάρει μερικά σάντουιτς κι ένα μπουκάλι σαμπάνια, κι όταν κόντευαν να φτάσουν στα δύο τρίτα του δρόμου για το σπίτι πάτησε φρένο κι έσβησε τη μηχανή.

Η Ρολς Ρόις διέθετε σύστημα θέρμανσης, φαινόμενο σπάνιο για τα αυτοκίνητα της εποχής εκείνης στην Αυστραλία, κι ήταν πολύ καλοδεχούμενη η ζεστασιά της τώρα που υπήρχαν πέντε λόντοι πάγου πάνω στη γη.

"Δεν είναι ωραία να κάθεσαι δίχως παλτό μια τέτοια νύχτα;" χαμογέλασε η Μέγκυ, παίρνοντας το αλουμινένιο πτυσσόμενο ποτηράκι που της έδωσε ο Λιουκ και δαγκώνοντας μια μπουκιά από το σάντουιτς με το ζαμπόν.

"Ναι, πράγματι. Είσαι τόσο όμορφη απόψε, Μέγκαν".

Τι είχε το χρώμα των ματιών της, τέλος πάντων; Τα γκριζα μάτια δεν του άρεσαν συνήθως, τα βρίσκε πολύ ξεθωριασμένα κι αναιμικά, όμως κοιτώντας τα δικά της γκριζα μάτια θα μπορούσε να πάρει όρκο πως είχαν ένα σωρό χρώματα, πως ήταν βιολετιά και σκούρα μπλε, πως θύμιζαν ουρανό μιας λαμπρής καθάριας μέρας, πως είχαν μια απόχρωση χρυσοκάστανη κι ένα βαθύ πράσινο συνάμα.

Κι έλαμπαν σαν πολύτιμα πετράδια, πλαισιωμένα από κείνες τις μακριές, γυριστές βλεφαρίδες που γυάλιζαν λες και τις είχε βουτήξει σ' αναλυτό χρυσάφι.

И Мэгги посмотрела на него с нежностью — она невзлюбила мисс Кармайкл еще с того дня, когда сия особа пыталась испортить ей удовольствие от праздника в Джилли.

И хорошо помнила, как отец Ральф когда-то, не обращая внимания на эту важную барышню, перенес десятилетнюю девочку через лужу;

и вот сегодня Люк показал себя таким же рыцарем.

Браво, Люк, ты великолепен!

Обратный путь был очень длинный, а вечер очень холодный.

Подольстившись к старику Энгусу Маккуину, Люк получил на дорогу сандвичи, бутылку шампанского, и когда до дому оставалось примерно треть пути, остановил машину.

В те времена (впрочем, так оно и сейчас) автомобили в Австралии, как правило, были без обогрева, но «роллс-ройс» Боба снабжен был нагревателем; в ту ночь это пришлось очень кстати — землю на добрых два дюйма покрывал иней.

— Как приятно, что в такой вечер можно сидеть без пальто, правда? — с улыбкой сказала Мэгги, взяла из рук Люка складной серебряный стаканчик с шампанским и принялась за кусок хлеба с ветчиной.

— Да, очень. Вы сегодня такая хорошенькая, Мэггенн.

Какого-то необыкновенного цвета у нее глаза, в чем тут секрет? Вообще-то ему серые глаза не нравятся, слишком бледные, но, глядя в серые глаза Мэгги, он готов голову дать на отсечение, что они отливают всеми оттенками голубого, и фиалковым, и густой синевой, цветом неба в ясный солнечный день, бархатной зеленью мха и даже чуть заметно — смуглой желтизной.

И они мягко светятся, точно матовые драгоценные камни, в оправе длинных загнутых ресниц, таких блестящих, как будто их омыли золотом.

<p>Άπλωσε το δάχτυλο του και το πέρασε ανάλαφρα από τη μια της βλεφαρίδα, μετά το φέρε μπρος στα μάτια του και το κοιτούσε σοβαρός.</p> <p>"Τι είναι, Λιουκ; Τι συμβαίνει;"</p> <p>"Να, δεν άντεχα να μη διαπιστώσω μονάχος μου μη τυχόν κι έχεις κανένα βαζάκι με χρυσαφιά σκόνη στην τουαλέτα σου.</p> <p>Το ξέρεις πως είσαι το μόνο κορίτσι που χω γνωρίζει με αληθινό χρυσάφι στα ματόκλαδά του;"</p> <p>"Ελα!" Τις άγγιξε και κείνη, κοίταξε το δάχτυλο της κι έβαλε τα γέλια.</p> <p>"Κοίτα να δεις που έχω λοιπόν! Και μήτε που βγαίνει καθόλου".</p> <p>Η σαμπάνια της γαργαλούσε τη μύτη και μια ζέστη ανέβαινε από μέσα της και την πλημμύριζε, ένιωθε πολύ όμορφα.</p> <p>"Κι έχεις κι αληθινά χρυσά φρύδια που το σχήμα τους είναι ίδιο με σκεπή εκκλησίας, και τα πιο όμορφα μαλλιά του κόσμου, από αληθινό χρυσάφι κι αυτά..."</p> <p>Φανταζόμουν πως τα μαλλιά σου θα 'ταν σκληρά σαν αληθινό μέταλλο, κι όμως είναι μαλακά και μεταξένια σαν μωρουδίτικα...</p> <p>Κι ένα δέρμα που θα πρέπει να το περνάς με χρυσαφιά πούδρα για να λάμπει έτσι...</p> <p>Και το πιο όμορφο στόμα, φτιαγμένο για φιλιά μονάχα..."</p> <p>Καθόταν και τον κοίταζε με το τρυφερό εκείνο ροδαλό στόμα μισάνοιχτο, έτσι όπως το είχε και στην πρώτη τους συνάντηση. άπλωσε το χέρι του και πήρε το άδειο της ποτήρι.</p> <p>"Νομίζω πως σου χρειάζεται λίγη σαμπάνια ακόμα", της είπε γεμίζοντας το ξανά.</p> <p>"Πρέπει να παραδεχτώ πως ήταν ωραία ιδέα να σταματήσουμε για να ξεκουραστούμε λιγάκι.</p> <p>Και σ' ευχαριστώ που σκέφτηκες να ζητήσεις από τον κύριο Μακ Κουήν τα σάντουιτς και το κρασί".</p> <p>Η μηχανή της Ρολς Ρόις έκανε έναν απαλό θόρυβο μέσα στη σιγαλιά, ο ζεστός αέρας ίσα που</p>	<p>Люк осторожно провел пальцем по ее ресницам, потом пресерьезно осмотрел кончик пальца.</p> <p>— Что такое. Люк? В чем дело?</p> <p>— Хотел убедиться, что вы не держите на туалетном столике золотую пудру.</p> <p>Знаете, до вас я ни разу не встречал девушки с настоящими золотыми ресницами.</p> <p>— Вот как! — Мэгги тоже тронула свои ресницы, поглядела на палец и засмеялась.</p> <p>— А ведь верно! Золото совсем не стирается.</p> <p>От шампанского у нее щекотало в носу и что-то весело дрожало в желудке, ей было на диво хорошо.</p> <p>— И брови у вас чистое золото, изогнутые, как своды в церкви, и такие красивые золотые волосы...</p> <p>Я всегда думал, они жесткие, как проволока, а они мягкие, тоненькие, как у маленького ребенка...</p> <p>И кожа так и светится, наверно, вы пудритесь золотой пудрой...</p> <p>И рот такой красивый, прямо создан, чтобы целовать...</p> <p>Мэгги сидела и смотрела на него во все глаза, нежные розовые губы ее приоткрылись, как тогда, в день их первой встречи; Люк взял у нее из рук пустой стаканчик.</p> <p>— По-моему, вам полезно выпить еще глоток шампанского, — сказал он и наполнил стаканчик.</p> <p>— Должна признать, что это очень славно — остановиться на полпути и немножко передохнуть.</p> <p>И спасибо, что вы догадались попросить у мистера Маккуина шампанское и сандвичи.</p> <p>Мощный мотор «роллс-ройса» мягко постукивал в тишине, от него еле слышно</p>
---	--

<p>ακουγόταν να βγαίνει από τα στόμια του ταμπλό. ήταν δυο διαφορετικοί ήχοι που έμοιαζαν κι οι δυο τους με νανούρισμα.</p> <p>Ο Λιουκ έλυσε τη γραβάτα του και την έβγαλε, ξεκομπώσε και το κολάρο του πουκάμισου του.</p> <p>Τα πανωφόρια τους τα είχαν στο πίσω κάθισμα, ήταν πολύ ζεστά για μέσα στο αυτοκίνητο.</p> <p>"Ουφ, τι ωραία που είναι! Αν έπεφτε ποτέ στα χέρια μου αυτός που σοφίστηκε τις γραβάτες κι ισχυρίστηκε πως πρέπει να τις φοράμε σώνει και καλά εμείς οι άντρες για να 'μαστε ντυμένοι καθώς πρέπει, θα τον στραγγάλιζα με το ίδιο του το κατασκεύασμα".</p> <p>Γύρισε άζαφνα, χαμήλωσε το πρόσωπο του πάνω από το δικό της, και ταίριαξε στην εντέλεια το στόμα του γύρω από τις καμπύλες των χειλιών της, λες κι ήταν δυο κομμάτια της ίδιας μαγικής εικόνας. μολονότι δεν την άγγιζε πουθενά αλλού, μήτε την είχε πάρει στην αγκαλιά του, η Μέγκυ ένιωσε σαν αλυσοδεμένη και αφέθηκε να τον ακολουθήσει όταν εκείνος έγειρε πίσω, ακουμπώντας στο στήθος του.</p> <p>Τα χέρια του σηκώθηκαν να της πιάσουν το κεφάλι, να τον βοηθήσουν ν' απολαύσει καλύτερα το ολόγλυκο, ζαλιστικό τούτο στόμα που του ανταποκρινόταν τόσο απρόσμενα και τόσο πολύ, να το στραγγίξει.</p> <p>Εγκατέλειψε μένα βογκητό τον εαυτό του, δεν ένιωθε τίποτ' άλλο παρά μονάχα τα μεταξένια παιδικά της χείλια που γίνονταν επιτέλους ένα με τα δικά του.</p> <p>Το χέρι της γλίστρησε γύρω από το λαιμό του, δάχτυλα που έτρεμαν χώθηκαν στα μαλλιά του, η παλάμη του άλλου της χεριού ήρθε ν' αναπαυτεί στο απαλό, λιοψημένο δέρμα στη βάση του λαιμού του.</p> <p>Αυτή τη φορά δεν παρασύρθηκε σε βιασύνες, μόλο που είχε ερεθιστεί φοβερά πριν ακόμα της δώσει το δεύτερο ποτήρι σαμπάνια, μόνο με το να την κοιτάει.</p> <p>Δεν έλεγε να της αφήσει το κεφάλι παρά τη φιλούσε στα μάγουλα, στα κλειστά της μάτια, στα καμπυλωτά εκείνα σημεία κάτω από τα φρύδια της, μετά γύρισε ξανά πίσω στα μάγουλα γιατί ήταν τόσο απαλή η επιδερμίδα της, ύστερα πίσω στο στόμα της γιατί το παιδιάστικο σχήμα του τον τρέλαινε, τον είχε τρελάνει από την πρώτη μέρα</p>	<p>струился в машину теплый воздух; два отдельных звука, ровные, убаюкивающие.</p> <p>Люк развязал галстук, снял, расстегнул ворот рубашки.</p> <p>Его куртка и жакет Мэгги лежали на заднем сиденье — в машине так тепло, что они ни к чему.</p> <p>— Вот хорошо! И кто только изобрел галстуки да еще выдумал, будто без галстука мужчине ходить неприлично! Попался бы мне этот выдумщик, я бы его этим самым изобретением и удавил!</p> <p>Люк круто обернулся, наклонил голову, и его губы сошлись с губами Мэгги, изгиб в изгиб, будто частицы головоломки; он не обнял ее, не коснулся руками, и однако, она почувствовала — не оторваться, и потянулась за ним, губами к губам, когда он отклонился на спинку сиденья и притянул ее к себе на грудь.</p> <p>Сжал ладонями ее виски, чтобы полнее, до головокружения упиваться этими удивительно отзывчивыми губами.</p> <p>Глубоко вздохнул, безраздельно отдался единственному ощущению: наконец-то эти младенчески нежные губы по-настоящему слились с его губами.</p> <p>Рука Мэгги обвила его шею, дрожащие пальцы погрузились в его волосы, ладонь другой руки легла на смуглую гладкую кожу у горла.</p> <p>В этот раз он не стал торопиться, хотя пришел в полную боевую готовность еще прежде, чем дал Мэгги второй стаканчик шампанского, только оттого, что смотрел на нее.</p> <p>Все еще сжимая ладонями голову Мэгги, он стал целовать ее щеки, ее сомкнутые веки, дуги бровей, снова щеки — такие шелковистые, снова губы — их младенчески нежный изгиб сводил его с ума, всегда сводил с ума, с того самого дня, когда он увидел ее впервые.</p>
--	---

<p>που την είχε δει.</p> <p>Κι υπήρχε ο λαιμός της, η μικρή λακκούβα στη βάση του, οι ώμοι της με την τόσο ευαίσθητη και δροσερή επιδερμίδα...</p> <p>Ανήμπορος να βάλει ένα τέλος, σχεδόν παραλυμένος από το φόβο μη τυχόν και θελήσει εκείνη να σταματήσουν, τράβηξε το ένα του χέρι από το κεφάλι της, καταπιάστηκε με την ατέλειωτη σειρά τα μικρά κουμπάκια στην πλάτη του φουστανιού της, της έβγαλε τα μανίκια από τα υπάκουα μπράτσα της, μετά τις τιράντες της μεταξωτής κομπινεζόν.</p> <p>Με το πρόσωπο κρυμμένο ανάμεσα στο λαιμό και στον ώμο της, πέρασε τ' ακροδάχτυλά του στη γυμνή της πλάτη, νιώθοντας το σαστισμένο τρέμουλο του κορμιού της, τις ρώγες της να σκληραίνουν άξαφνα.</p> <p>Χαμήλωσε κι άλλο το πρόσωπο του ψάχνοντας στα τυφλά, με μια ανάγκη αβάσταχτη, τη δροσερή, μαλακή επιφάνεια, κι είχε τα χείλια μισάνοιχτα να πιέζουν τη σάρκα της μέχρι που βρήκαν αυτό που γύρευαν και κόλλησαν εκεί.</p> <p>Η γλώσσα του έμεινε για μια στιγμή ακίνητη, σαν μουδιασμένη κι άπειρη, ύστερα τα χέρια του έσφιξαν ξαφνικά την πλάτη της πάνω στη βασιανιστική ηδονή που τον πλημμύριζε κι έγλειφε και ρουφούσε και φίλαγε κι έγλειφε...</p> <p>Η παλιά αιώνια παρόρμηση, η ιδιαίτερη του προτίμηση, που ποτέ δεν αποτύγχανε.</p> <p>Ήταν τόσο όμορφα, όμορφα, όσοομορφα!</p> <p>Δε φώναζε, μονάχα που τρεμούλιασε το κορμί του για μια στιγμή, λες και σπαρταρούσε όπως άδειαζε και χανόταν, και ξεροκατάπιε δίχως να βγάλει άχνα.</p> <p>Σαν χορτασμένο βρέφος, άφησε τη ρώγα να πεταχτεί έξω από το στόμα του, απέθεσε στο στήθος της ένα φιλή αγάπης κι ευγνωμοσύνης, κι έμεινε απόλυτα ακίνητος, αν εξαιρούσες το ρυθμικό ανεβοκατέβασμα της ανάσας του.</p> <p>Αισθανόταν το στόμα της στα μαλλιά του, το χέρι της να γλιστράει κάτω από το πουκάμισο του και, σαν να κυριάρχησε ξάφνου στον εαυτό του, άνοιξε τα μάτια του.</p> <p>Ανακάθισε απότομα, της ανέβασε τις τιράντες της κομπινεζόν, μετά το φουστάνι της, που το</p>	<p>И вот ее шея, впадинка у горла, плечо — кожа такая нежная, гладкая, прохладная...</p> <p>Не в силах остановиться, вне себя от страха, как бы она не заставила его остановиться, Люк одной рукой начал расстегивать длинный ряд пуговиц сзади у нее на платье, стянул рукава с ее послушных рук, спустил с плеч свободную шелковую сорочку.</p> <p>Зарылся лицом в ямку между ее шеей и плечом, провел кончиками пальцев по обнаженной спине, почувствовал, как прошла по ней пугливая дрожь, как напряглись кончики груди.</p> <p>Он скользнул щекой, приоткрытыми губами ниже по нежному прохладному телу в слепой, неодолимой тяге, и, наконец, губы нашли, сомкнулись вокруг тугого сборчатого комочка плоти.</p> <p>Коснулся его кончиком языка, ошеломленно помедлил, с мучительной радостью вдавил ладони в спину Мэгги и между поцелуями опять и опять, как младенец, приникал губами к ее груди...</p> <p>извечная тяга, его излюбленное, самое верное наслаждение.</p> <p>Ах, до чего хорошо, хорошо, хорошо-о-о!</p> <p>Он не вскрикнул, только содрогнулся в нестерпимой истоме и судорожно глотнул.</p> <p>Потом, как насытившийся младенец, разжал губы, бесконечно ласково, благодарно поцеловал грудь и лежал не шевелясь, только дышал тяжело.</p> <p>Почувствовал, что Мэгги касается губами его волос, рукой — кожи под распахнутым воротом, и вдруг разом опомнился, открыл глаза.</p> <p>Порывисто поднялся, натянул ей на плечи бретельки сорочки, ловко застегнул все пуговики</p>
--	---

<p>κούμπωσε επιδέξια.</p> <p>"Καλά θα κάνεις να με παντρευτείς, Μέγκαν", είπε κι ήταν ζεστά και γελαστά τα μάτια του.</p> <p>"Δε νομίζω να εγκρίνουν τ'αδέρφια σου το παραμικρό απόσα κάναμε σήμερα έτσι και το μάθουν".</p> <p>"Ναι, φαντάζομαι πως έχεις δίκιο, είναι καλύτερα να παντρευτούμε", συμφώνησε, με τα βλέφαρα κατεβασμένα, κι ένα αχνορόδινο χρώμα στα μάγουλα.</p> <p>"Τι λες, να τους το πούμε αύριο το πρωί;"</p> <p>"Γιατί όχι; Όσο γρηγορότερα τόσο καλύτερα".</p> <p>"Το επόμενο Σάββατο θα σε πάρω να πάμε στο Τζίλυ.</p> <p>Θα δούμε τον πατέρα Τόμας, υποθέτω πως θα θέλεις να παντρευτούμε στην εκκλησία-, θα κανονίσουμε για την αναγγελία του γάμου μας, και θ'αγοράσουμε ένα δαχτυλίδι αρραβώνων".</p> <p>"Σ'ευχαριστώ, Λιουκ".</p> <p>Εντάξει λοιπόν, αυτό ήταν. Είχε δεσμεύσει τον εαυτό της, δεν υπήρχαν περιθώρια για υπαναχωρήσεις.</p> <p>Σε λίγες βδομάδες, τρεις βδομάδες συνέχεια, δεν έπρεπε να γίνεται η αναγγελία;- θα παντρευόταν τον Λιουκ Ο'Νηλ.</p> <p>Θα γινόταν... κυρία Λιουκ Ο'Νηλ! Τι παράξενο που της φαινόταν!</p> <p>Γιατί είχε πει το ναι; Γιατί εκείνος μου είπε πως πρέπει να κάνω κάτι τέτοιο, γιατί μου το ζήτησε εκείνος.</p> <p>Γιατί όμως; Για να γλιτώσει εκείνος από τον κίνδυνο;</p> <p>Για να προστατέψει τον εαυτό του ή εμένα; Ραλφ ντε Μπρικασάρ, έρχονται στιγμές που νομίζω ότι σε μισώ...</p> <p>Τα όσα είχαν γίνει στο αυτοκίνητο την είχαν ξαφνιάσει κι αναστατώσει.</p> <p>Διόλου δεν έμοιαζαν με την πρώτη φορά.</p> <p>Τόσα πολλά, όμορφα και τρομακτικά αυτά που είχε νιώσει.</p>	<p>на платье.</p> <p>— Давай лучше поженимся, Мэгген. — Он смотрел ласково, глаза его смеялись.</p> <p>— Уж верно твои братья нас не похвалят, если узнают, чем мы с тобой тут занимались.</p> <p>— Да, наверно, так будет лучше, — согласилась Мэгги, опустив глаза, и залилась румянцем.</p> <p>— Завтра же утром и скажем им.</p> <p>— Почему бы нет? Чем скорей, тем лучше.</p> <p>— В ту субботу я свезу тебя в Джилли.</p> <p>Потолкуем с преподобным Томасом — ты ж, верно, захочешь венчаться в церкви, — договоримся насчет оглашения, и я тебе куплю обручальное кольцо.</p> <p>— Спасибо, Люк.</p> <p>Ну, вот и все. Она связала себя, отступить некуда.</p> <p>Недели через три, через месяц, сколько там времени требуется для оглашения, она выйдет за Люка О'Нила.</p> <p>Она станет... миссис О'Нил! Как странно!</p> <p>Почему она согласилась? Потому что он тогда сказал — я должна выйти замуж, он говорил — так надо.</p> <p>Но почему? Чтобы избавить от опасности его?</p> <p>Кого он хотел оберечь — себя или меня? Ральф де Брикassar, иногда мне кажется, я тебя ненавижу...</p> <p>То, что произошло в машине, поразило ее и встревожило.</p> <p>Ничего похожего на тот, первый случай.</p> <p>Сколько прекрасных и пугающих ощущений.</p>
--	---

Αχ, τα χάρδια του, ο τρόπος που την άγγιζαν τα χέρια του! Και πώς της ρουφούσε το στήθος, πώς την έκανε να αισθάνεται λες και τη διαπερνούσε ηλεκτρισμός!

Και της τα χε κάνει τη στιγμή ακριβώς που είχε παραλύσει ολότελα η άμυνα της, όταν είχε γίνει ένα πλάσμα αστόχαστο και τον άφηνε να τη γδύνει δίχως ν' αντιδράσει, δίχως να βάλει τις φωνές, να χαστουκίσει, να τρέξει να γλιτώσει.

Διόλου νυσταγμένη πια και μισοαναίσθητη από τη σαμπάνια, τη ζέστη, την ανακάλυψη πως ήταν υπέροχο να σε φιλάνε όταν το φιλί γινόταν με τρόπο σωστό, σαν της είχε πρωτοδαγκώσει το στήθος την είχε ακινητοποιήσει-, η λογική κι η συνείδηση την είχαν εγκαταλείψει, όπως και κάθε σκέψη να το βάλει στα πόδια.

Οι ώμοι της ξεμάκρυναν από το στήθος του, οι γοφοί της έμοιαζαν να βουλιάζουν από κάτω του, οι μηροί της και κείνο το ακατονόμαστο σημείο ψηλά ανάμεσα τους πιέζονταν από τα χέρια του για να κολλήσουν σένα όργανο του κορμιού του που ήταν σκληρό σαν βράχος, κι ένιωθε πως θα ήθελε να μείνει έτσι, σ' αυτή τη στάση, για όλη της τη ζωή. Έτρεμε ίσαμε μέσα, στην ίδια την ψυχή της, ήταν ανοιχτή κι άδεια, και λαχταρούσε...
Λαχταρούσε ποιο πράγμα; Δεν ήξερε.

Τη στιγμή που την άφησε ο Λιουκ και την έκανε πέρα, εκείνη δεν ήθελε να ξεκολλήσει, θα μπορούσε ακόμα και να ορμήσει πάνω του μες στην παραφορά της.

Αλλά το περιστατικό είχε σφραγίσει την απόφαση της να παντρευτεί τον Λιουκ Ο'Νηλ.

Άσε που ήταν πεισμένη πως της είχε κάνει αυτό το πράγμα που γίνεται για να φτιάξεις ένα μωρό.

Κανένα δεν ξάφνιασαν ιδιαίτερα τα νέα, και κανενός δεν του πέρασε από το μυαλό να φέρει αντιρρήσεις.

Το μόνο που τους έκανε να σαστίσουν ήταν η ανυποχώρητη άρνηση της Μέγκυ που δεν άφηνε με κανέναν τρόπο να γράψουν στον Επίσκοπο Ραλφ να του το πουν, η "υστερική σχεδόν αντίδραση της σαν έριξε ο Μπομπ την ιδέα να καλέσουν τον Επίσκοπο στην Ντρογκέντα και να κάνουν ένα γάμο ανοιχτό, στο σπίτι.

Όχι, όχι, όχι! Τους το είχε ουρλιάξει- η Μέγκυ που ποτέ δεν ύψωνε τη φωνή της.

Его жаркие ладони! И губы, льнущие к груди, от чего кругами ширится волнение во всем теле!

И ведь он сделал это в ту самую минуту, когда в голове у нее прояснилось и она, которая перед тем словно бы обо всем позабыла, вдруг очнулась: он раздевает ее, надо кричать, дать ему пощечину, бежать...

Больше не убаюкивали, не оглушали шампанское, и тепло, и открытие, как это сладко, если тебя целуют по-настоящему, и тут-то он с жадностью присосался к ее груди — и она оцепенела, умолкли здравый смысл, и угрызения совести, и мысль о бегстве.

Плечи ее отстранились от его груди, его руки изо всей силы надавили ей на поясницу, так что бедра и самый безмяннный уголок ее тела прижались к его телу, к чему-то твердому, как камень, и теперь, потрясенная до глубины души, она только и хотела бы остаться так навсегда, и с ощущением странной пустоты ждала и жаждала... чего? Она и сама не знала.

В тот миг, когда Люк отодвинул ее от себя, ей вовсе не хотелось отодвигаться, она готова была снова неистово к нему прильнуть.

Но этот миг окончательно скрепил ее решение выйти замуж за Люка О'Нила.

Не говоря уже ни о чем другом, она не сомневалась: от того, что он с ней сделал, и начинаются дети.

Новость никого особенно не удивила, и никому в мысль не пришло возражать.

Только одно изумило близких — Мэгги наотрез отказалась написать епископу Ральфу и чуть ли не истерически запротестовала, когда Боб предложил пригласить епископа Ральфа в Дрохеду, чтобы он торжественно обвенчал ее с Люком в Большом доме.

Нет, нет, нет! — кричала родным Мэгги, та самая Мэгги, которая никогда не возвышала

<p>Απ ό,τι κατάλαβαν από τη στάση της, του κρατούσε κακία που δεν είχε πάει να τους δει, κι ισχυριζόταν τώρα πως ήταν δική της υπόθεση ο γάμος της και πως, αφού ο Επίσκοπος δεν έδειχνε καμιά διάθεση να τους επισκεφτεί στην Ντρογκέντα έτσι, δίχως να υπάρχει ιδιαίτερος λόγος, δε θα τον εξανάγκαζε εκείνη, φορτώνοντας του μια υποχρέωση που θα του ήταν αδύνατο να την αρνηθεί.</p> <p>Κι η Φη υποσχέθηκε να μην πει λέξη στα γράμματα της. φαινόταν να μη δίνει δεκάρα έτσι κι αλλιώς, μήτε έδειχνε κανένα ενδιαφέρον για την επιλογή της Μέγκυ όσον αφορούσε τον άνθρωπο που θα γινόταν άντρας της.</p> <p>Δεν ήταν εύκολο πράγμα να κρατάς τα βιβλία σένα υποστατικό τόσο μεγάλο σαν την Ντρογκέντα, σου τρώγε όλη σου τη μέρα.</p> <p>Τα βιβλία της Φη θα μπορούσαν να δώσουν σ'έναν ιστορικό μια τέλεια εικόνα της ζωής σε κάποιο υποστατικό της Ενδοχώρας, γιατί δεν αποτελούνταν μονάχα από νούμερα και λογαριασμούς.</p> <p>Καταγράφονταν λεπτομερειακά η παραμικρή μετακίνηση κάποιου κοπαδιού, οι αλλαγές των εποχών, ο καιρός της κάθε μέρας, ακόμα και το τι σερβίριζε η κυρία Σμιθ για δείπνο.</p> <p>Στις 22 Ιουνίου, στα 1934, γράφτηκε στο ημερολόγιο:</p> <p>Ουρανός καθαρός, δίχως σύννεφα, θερμοκρασία 5 βαθμοί το χάραμα.</p> <p>Σήμερα δεν κάναμε λειτουργία, ο Μπομπ είναι σπίτι, ο Τζακ στο Μούριμπαμε δυο βοσκούς, ο Χιούη στο Γουέστ Νταμ μένα βοσκό,</p> <p>ο Βαρέλας πηγαίνει τρίχρονα κριάρια από το Μπάτζι ν στη Γουινεμούρα.</p> <p>Στις 3 το μεσημέρι η θερμοκρασία ανέβηκε, 25βαθμοί. Το βαρόμετρο σταθερό.</p> <p>Άνεμος δυτικός. Για δείπνο παστό μοσχάρι, βραστάς πατάτες, καρότα και λάχανο, μετά πουτίγκα από δαμάσκηνα.</p> <p>Η Μέγκαν Κλήαρι θα παντρευτεί το Σάββατο, 25 Αυγούστου, στην εκκλησία του Αγίου Σταυρού, στο Τζίλανμποουν, τον κύριο Λιουκ Ο'Νηλ, βοσκό.</p>	<p>голоса.</p> <p>Она словно бы разобиделась, как это он ни разу их не навестил, — и вот твердит, что ее свадьба — ее личное дело, и если епископ Ральф из приличия не приехал хоть раз в Дрохеду просто так, не станет она навязывать ему долг, от которого ему невозможно будет уклониться.</p> <p>Итак, Фиа обещала в письмах епископу ни словом о свадьбе не упоминать; ей, видно, все это безразлично, и столь же мало, по-видимому, занимало ее, что за мужа выбрала себе Мэгги.</p> <p>Вести отчетность по такому огромному имению, как Дрохеда, — работа нештучная.</p> <p>Записи, которые делала в своих книгах Фиа, дали бы историку исчерпывающую картину жизни овцеводческой фермы, потому что они состояли не из одних цифр и счетов.</p> <p>Неукоснительно отмечалось каждое передвижение каждой отары, смена времен года, погода в каждый день, даже все, что миссис Смит готовила на обед.</p> <p>Запись в этом своеобразном вахтенном журнале за воскресенье 22 июля 1934 года гласила:</p> <p>«Ясно, безоблачно, температура на рассвете 34°.</p> <p>Мессу не служили. Боб дома, Джек с двумя овчарами на Марримбейском выгоне, Хьюги с одним овчаром на Западной плотине.</p> <p>Пит Пивная Бочка перегоняет трехлеток с Баджинского выгона на Уиннемурский.</p> <p>В 3 часа дня температура 85°. Барометр держится на 30, 6 дюйма.</p> <p>Ветер восточный. На обед солонина, отварной картофель, морковь и капуста, на третье пудинг с коринкой.</p> <p>Мэггенн Клири в субботу 25 августа обвенчается в храме Креста Господня в Джилли с мистером Люком О'Нилом, овчаром.</p>
---	--

Στις 9 το βράδυ η θερμοκρασία έπεσε στους 10 βαθμούς, η σελήνη βρίσκεται στο τελευταίο της τέταρτο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Ο Λιουκ χάρισε στη Μέγκυ ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι αρραβώνα, όχι ιδιαίτερα ακριβό μα πολύ νόστιμο, με τις δυο όμοιες πέτρες του, ένα τέταρτο του καρατίου η καθεμιά, να στολίζουν ένα ζευγάρι πλατινένιες καρδούλες.

Η αναγγελία ειδοποιούσε τον κόσμο πως ο γάμος θα γινόταν το Σάββατο, 25 Αυγούστου, στην εκκλησία του Αγίου Σταυρού.

Την τελετή θ' ακολουθούσε οικογενειακό δείπνο στο ξενοδοχείο Ιμπεριαλ, όπου θα πήγαιναν φυσικά κι η κυρία Σμιθ, η Μίνι κι η Κατ. Ο Τζιμς κι ο Πάτσυ όμως είχαν παραμείνει στο Σίδνεϋ, αφού η Μέγκυ είχε δηλώσει με ύφος που δε σήκωνε κουβέντα πως δεν είχε νόημα να κουβαλήσουν τα παιδιά χίλια διακόσια χιλιόμετρα δρόμο για μια τελετή που στην πραγματικότητα δε θα καταλάβαιναν.

Πάντως της είχαν στείλει τα συγχαρητήρια γράμματα τους. του Πάτσυ δυο λεξούλες όλο κι όλο:

"Καλή τύχη".

Τον ήξεραν βέβαια τον Λιουκ, είχαν βγει πολλές φορές μαζί του στα βοσκοτόπια όταν περνούσαν τις διακοπές τους στην Ντρογκέντα.

Η κυρία Σμιθ, που ονειρευόταν να δει το μοναδικό τους κορίτσι να παντρεύεται στην Ντρογκέντα με πολυήμερα γλέντια, χαρές κι επισημότητες, στενοχωρήθηκε πολύ από την επιμονή της Μέγκυ να κάνει το γάμο της όσο πιο απλά γινόταν.

Όμως η Μέγκυ ήταν τόσο ενάντια στη σκέψη μιας φανταχτερής τελετής. θα παντρευόταν μένα φουστανάκι απογευματινό κι ένα συνηθισμένο καπέλο, και θα ταξίδευε μετά μ' αυτά τα ίδια ρούχα.

"Αγάπη μου, βρήκα πού θα σε πάω για το γαμήλιο ταξίδι μας", είπε ο Λιουκ την Κυριακή που κανόνιζαν τις λεπτομέρειες του γάμου τους.

"Πού;"

Записано в 9 часов вечера, температура 45°, луна в последней четверти».

Глава 11

Люк купил для Мэгги обручальное колечко, скромное, но хорошенькое, с двумя одинаковыми бриллиантками по четверть карата, оправленными в два платиновых сердечка.

Объявлено было, что венчание состоится в полдень субботы 25 августа, в храме Креста Господня.

За этим последует семейный обед в отеле «Империял»: на обед, понятно, приглашены были миссис Смит, Минни и Кэт, но Джимса и Пэтси из Сиднея не вызвали — Мэгги решительно заявила, что незачем мальчикам тащиться за шестьсот миль, лишь бы поглядеть на церемонию, в которой они мало что смыслят.

Они поздравили сестру письменно — Джиме прислал длинное, несвязное, совсем ребяческое письмо, а Пэтси всего три слова:

"Желаю большого счастья».

Люка они, конечно, знали, в дни каникул немало поездили с ним по выгонам Дрохеды.

Миссис Смит очень огорчилась, что Мэгги непременно хочет отпраздновать свадьбу как можно скромнее, она-то надеялась, что в Дрохеде единственную девушку будут выдавать замуж при развевающихся флагах, под звуки оркестра, и праздновать это событие не день и не два.

Но Мэгги решительно не желала никакой пышности, она даже отказалась от положенного невесте наряда — она намерена венчаться в обычном платье и простой шляпке, и не надо будет переодеваться для свадебного путешествия.

В воскресенье, когда они уже обсудили свои свадебные планы, Люк уселся в кресло напротив Мэгги.

— Дорогая, я знаю, куда повезу тебя на наш медовый месяц, — сказал он.

— Куда же?

"Στο Βόρειο Κουήνσλαντ. Όσο ήσουν εσύ στη μοδίστρα έπιασα κουβέντα με κάτι φιλαράκια στο μπαρ του Ιμπέριαλ, και μου 'λεγαν πως ένας άντρας δυνατός και δουλευταράς μπορεί να βγάλει καλά λεφτά στις φυτείες με τα ζαχαροκάλαμα".

"Μα, Λιουκ, αφού έχεις κι εδώ πολύ καλή δουλειά!"

"Δεν μπορώ να μείνω εδώ και να ζω σε βάρος της οικογένειας της γυναίκας μου, δε θα 'νιωθα καθόλου όμορφα.

Θέλω να μαζέψω λεφτά ν' αγοράσουμε γη στο Δυτικό Κουήνσλαντ, και θέλω να το κάνω τώρα, όσο είμαι νέος ακόμα και μπορώ.

Έτσι και δεν είσαι μορφωμένος βρίσκεις δύσκολα δουλειά με την οικονομική κρίση που περνάμε, αλλά στο Βόρειο Κουήνσλαντ υπάρχει έλλειψη από εργάτες και πληρώνουν τουλάχιστον δέκα φορές περισσότερα απ' όσα παίρνω εδώ στην Ντρογκέντα σαν βοσκός".

"Και τι θα κάνεις;"

"Θα κόβω ζαχαροκάλαμα".

"Θα κόβεις ζαχαροκάλαμα; Αλλά αυτό είναι δουλειά για τους κούληδες".

"Όχι, κάνεις λάθος. Οι κούληδες είναι πολύ κοντοί και δεν τα καταφέρνουν τόσο καλά σαν τους λευκούς. Άλλωστε, το ξέρεις όπως το ξέρω κι εγώ, ο αυστραλέζικος νόμος απαγορεύει να έρχονται μαύροι ή κίτρινοι και να δουλεύουν σαν σκλάβοι με μισθούς μικρότερους από τους κανονικούς, για να μην παίρνουν τη δουλειά από τους ντόπιους.

Υπάρχει έλλειψη στις φυτείες, χρειάζονται κόσμο για τα ζαχαροκάλαμα, και δίνουν καλά λεφτά. Μη φανταστείς πως υπάρχουν πολλοί κατάλληλοι γι αυτή τη δουλειά, πρέπει να σαι δυνατός και γερός. Όμως εγώ είμαι! Να σαι σίγουρη πως μπορώ να τα καταφέρω".

"Δηλαδή, αυτό σημαίνει πως σκέφτεσαι ν' ανοίξουμε στο Βόρειο Κουήνσλαντ το σπίτι μας, Λιουκ;"

"Ναι".

Η Μέγκυ κάρφωσε τα μάτια της πέρα από τον ώμο του, κοίταξε μέσα από τις τεράστιες τζαμαρίες τα

— В Северный Квинсленд. Пока ты была у портнихи, я потолковал кой с кем в баре, эти ребята говорят, если есть силенка и не боишься тяжелой работы, там на плантациях сахарного тростника отлично платят.

— Но ведь у тебя здесь хорошая работа. Люк!

— Неудобно мужчине кормиться за счет женой родни.

Я хочу заработать, сколько надо, и купить для нас с тобой участок в Западном Квинсленде, да поскорей, покуда я еще молодой и могу сам приложить руки к этой земле.

Сейчас кризис, без образования не так-то просто найти хороший заработок, а там, в Северном Квинсленде, рук нехватка, и работник получает вдесятеро против дрохедского овчара.

— А что там надо делать?

— Рубить сахарный тростник.

— Да ведь это самая черная работа! На нее нанимаются китайцы!

— Ошибаешься. Китайцы малорослые, им с белыми в этом деле не сравниться, и потом, ты не хуже меня знаешь, по закону запрещено ввозить в Австралию негров и желтых для тяжелых работ и платить им меньше, чем белым, чтоб не отнимали кусок хлеба у белых австралийцев.

Так что рубщики наперечет и платят им здорово. Не у всякого парня хватает росту и силы для такой работенки. А у меня хватит! Я с чем хочешь справлюсь. real-greece.ru

— Люк, разве ты хочешь, чтобы мы совсем переехали в Северный Квинсленд?

— Ну да.

Мэгги смотрела поверх его плеча в огромные окна Большого дома, за окнами открывалась

<p>μαστιχόδεντρα, το Χόουμ Πάντοκ, τα δέντρα που υψώνονταν πιο πίσω.</p> <p>Να φύγει από την Ντρογκέντα! Να πάει να ζήσει κάπου όπου δε θα την έβρισκε ποτέ ο πατήρ Ραλφ, να δεθεί τόσο αμετάκλητα μ' αυτό τον καθισμένο αντίκρυ της άγνωστο άνθρωπο, που να μην υπάρχει γυρισμός...</p> <p>Τα γκριζα μάτια στάθηκαν στο ξαναμμένο, ανυπόμονο πρόσωπο του Λιουκ και γίνηκαν πιο όμορφα, μα και πιο λυπημένα.</p> <p>Εκείνος το ένιωσε μονάχα. δε φάνηκαν δάκρυα στα μάτια της, δε χαμήλωσαν τα βλέφαρα της, ούτε έπεσαν οι άκρες των χειλιών της.</p> <p>Όμως δεν τον αφορούσαν οι όποιες θλίψεις της Μέγκυ, γιατί δε σκόπευε να την αφήσει να του γίνει τόσο σημαντική που να στενοχωριέται εξαιτίας της.</p> <p>Η ομορφιά της κι η γλυκιά φύση του χαρακτήρα της τον έκαναν να φυλάει ακόμα προσεκτικά την καρδιά του.</p> <p>Καμιά γυναίκα, μήτε και μια τόσο γλυκιά κι όμορφη σαν τη Μέγκυ Κλήαρι, δε θα του καθόταν ποτέ καβάλα κι ούτε θ' άφηνε καμιά να τον κάνει ό,τι ήθελε.</p> <p>Έτσι, πιστός στον εαυτό του, μπήκε κατευθείαν στο θέμα που τον ενδιέφερε.</p> <p>Έρχονταν στιγμές που ήταν απαραίτητες οι πονηριές και τα πλάγια μέσα, όμως στη συγκεκριμένη περίπτωση τον βόλευε καλύτερα μια στα ίσια εξήγηση.</p> <p>"Μέγκαν, είμαι άντρας παλιών αρχών", είπε.</p> <p>Τον κοίταξε σαστισμένη.</p> <p>"Ναι," έκανε κι ο τόνος της έλεγε: Έχει καμιά σημασία;</p> <p>"Ναι", της αποκρίθηκε.</p> <p>"Πιστεύω πως, όταν παντρεύονται ένας άντρας και μια γυναίκα, όλη η περιουσία της γυναίκας πρέπει</p>	<p>Дрохеда — призрачные эвкалипты, Главная усадьба, ряд деревьев по ее границе. Не жить больше в Дрохеде!</p> <p>Уехать куда-то, где епископу Ральфу ее уже не найти, никогда его больше не видеть, непоправимо, безвозвратно прилепиться к этому чужому человеку, что сидит напротив...</p> <p>Ее серые глаза вновь обратились на полное жизни, полное нетерпения лицо Люка и стали еще прекраснее, но и много печальнее.</p> <p>Он все-таки почувствовал это, хотя не увидел ни слезинки, и она не опустила глаз, и не дрогнули, не опустились углы губ.</p> <p>Но его мало трогало, какие там у нее горести, он вовсе не намерен был отвести для Мэгги в душе столько места, чтобы приходилось из-за нее тревожиться.</p> <p>Спору нет, она — немалый выигрыш для человека, который готов был жениться на Дот Макферсон из Бингелли, но как раз оттого, что она так прелестна и у нее такой кроткий нрав, Люк окончательно решил не впускать ее в сердце.</p> <p>Ни одна женщина, пусть даже такая милая и красивая, как Мэгги Клири, не заберет над ним власть и не станет им командовать!</p> <p>Итак, верный себе, он без околичностей приступил к тому, что было для него важнее всего.</p> <p>В иных случаях без хитрости не обойтись, но в таком деле полезней идти напролом.</p> <p>— Мэгген, я человек старомодный, — сказал он.</p> <p>Мэгги изумленно посмотрела на него.</p> <p>— Разве? В этом вопросе ясно слышалось: а какое это имеет значение?</p> <p>— Да, — подтвердил Люк.</p> <p>— Я так полагаю, когда люди женятся, все имущество жены должно перейти в руки мужа.</p>
---	---

να περνάει στα χέρια του άντρα.

Όπως έκαναν άλλοτε με την προίκα. Το ξέρω πως έχεις κάτι λεφτουδάκια, και σου το λέω από τώρα πως θα πρέπει να μου τα δώσεις εμένα όταν θα παντρευτούμε.

Το σωστό είναι να σου πω τι έχω στο μυαλό μου όσο είσαι ακόμα ελεύθερη, ν' αποφασίσεις από μόνη σου αν θες να το κάνεις ή όχι".

Ποτέ δεν της είχε περάσει της Μέγκυ από το μυαλό πως θα μπορούσε να κρατήσει τα λεφτά της η ίδια. απλά, υπέθετε μέχρι τη στιγμή εκείνη πως όταν θα παντρεύονταν θ' ανήκαν στο Λιουκ.

Εκτός από τις πιο μορφωμένες και τις πιο μοντέρνες γυναίκες της Αυστραλίας, όλες οι άλλες μάθαιναν από μικρές να θεωρούν τους εαυτούς τους λίγο πολύ κτήματα των αντρών τους, πράγμα που ίσχυε απόλυτα κι ιδιαίτερα έντονα στην περίπτωση της Μέγκυ.

Ο μπαμπάς εξουσίαζε πάντα τη Φη και τα παιδιά του, και μετά το θάνατο του η Φη έδινε λογαριασμό για όλα στον Μπομπ, το διάδοχο του.

Στον άντρα ανήκαν τα λεφτά, το σπίτι, η γυναίκα του και τα παιδιά του.

Ποτέ δεν είχε αμφισβητήσει η Μέγκυ αυτή την κατάσταση.

"Μα", έκανε σατισμένη, "δεν το ξερα πως χρειάζεται να υπογράψουμε χαρτιά για να πάρεις στα χέρια σου ό,τι έχω, Λιουκ.

Φανταζόμουν πως θα γίνονταν δικά σου τα λεφτά μου έτσι κι αλλιώς, με το που θα παντρευόμασταν".

"Έτσι ήταν παλιότερα, όμως από τότε που έδωσαν δικαίωμα ψήφου στη γυναίκα άλλαξαν τα πράγματα. Εγώ θέλω να είμ' εντάξει και καθαρός μαζί σου, Μέγκαν. Κι έτσι σου τα λέω από τώρα να μην έχουμε παρεξηγήσεις".

Την έπιασαν τα γέλια.

"Δε με πειράζει διόλου. Λιουκ, μην το σκέφτεσαι". Το πήρε σαν μια σωστή, καλή σύζυγος παλιών αρχών, η Ντοτ δε θα είχε υποχωρήσει έτσι εύκολα.

"Πόσα λεφτά έχεις;" τη ρώτησε.

Вроде как приданое в прежние времена. Я знаю, у тебя есть кой-какие деньги, так вот, прямо сейчас тебе говорю, когда мы поженимся, надо тебе их переписать на мое имя.

По справедливости ты должна знать заранее, как я про это думаю, покуда ты еще сама по себе и можешь решать, согласна ты на это или нет.

Мэгги никогда и в голову не приходило оставить свои деньги при себе; казалось, это само собой разумеется — когда она станет женой Люка, деньги тоже перейдут к нему.

В Австралии все женщины, кроме самых образованных и умудренных опытом, воспитаны в сознании, что они чуть ли не рабыни своих мужей, а уж Мэгги и вовсе не могла думать по-другому.

Ее отец всегда был для жены и детей господином и повелителем, а после его смерти главным в семье, его преемником, Фиа признала Боба.

Мужчине принадлежит вся власть над деньгами и домом, над женой и детьми.

Мэгги никогда не сомневалась в этих хозяйских правах.

— А я и не знала, что надо что-то подписывать, Люк! — воскликнула она.

— Я думала, все, что у меня есть, сразу станет твоим, раз мы поженимся.

— Прежде так оно и было, а потом безмозглые трепачи там, в Канберре, все это отменили, дали женщинам право голоса. Я хочу, Мэггенн, чтоб между нами все шло открыто, по-честному, вот и предупреждаю загодя.

Мэгги засмеялась.

— Да ты не беспокойся, Люк, я же не против. Она приняла это как положено хорошей старомодной жене, Дот так легко не сдалась бы.

— Сколько у тебя денег? — спросил он.

"Αυτή τη στιγμή δεκατέσσερις χιλιάδες λίρες και κάθε χρόνο παίρνω άλλες δυο χιλιάδες".

Ο Λιουκ σφύριξε. "Δεκατέσσερις χιλιάδες λίρες! Σοβαρά το λες; Είναι πολλά λεφτά αυτά, Μέγκαν. Καλά θα κάνεις να μ' αφήσεις εμένα να σου τα προσέχω.

Την επόμενη βδομάδα θα πάμε στο διευθυντή της τράπεζας, και θύμισε μου να του πούμε να βάζει στο λογαριασμό το δικό μου όλα τα λεφτά που θα παίρνεις από δω και πέρα.

Δεν πρόκειται να ξοδέψω ούτε μια πεντάρα, το ξέρεις αυτό, θα τα κρατήσουμε για ν' αγοράσουμε αργότερα το υποστατικό μας.

Τα πρώτα λίγα χρόνια θα δουλεύουμε κι οι δυο μας πολύ σκληρά, και θα βάζουμε στην άκρη όλα όσα θα βγάζουμε. Εντάξει;"

Κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

"Ναι, Λιουκ".

Μια απλή παράβλεψη του Λιουκ παρά τρίχα θα γινόταν αφορμή ν' αναβληθεί ο γάμος τους.

Δεν ήταν καθολικός. Όταν το ανακάλυψε αυτό ο πατήρ Γουότν τον έπιασε φρίκη και σήκωσε τα χέρια του στον ουρανό.

"Για τ' όνομα του Θεού, Λιουκ, γιατί δε μου το είπες νωρίτερα;

Πότε θα προλάβουμε τώρα να σε προσηλυτίσουμε και να σε βαφτίσουμε πριν από το γάμο;"

Ο Λιουκ έμεινε να κοιτάει σαστισμένος τον πατέρα Γουότν.

"Ποιος είπε πως θα προσηλυτιστώ, πάτερ; Μια χαρά είμαι όπως είμαι και σε πληροφορώ πως δεν πρόκειται να σ' αφήσω να με γράψεις για καθολικό στα κατάστιχα σου".

Μάταια τον παρακαλούσαν. ο Λιουκ αρνιόταν και να το σκεφτεί ακόμα.

"Δεν έχω τίποτε με την Καθολική Εκκλησία, και πιστεύω πως έχουν περάσει πολλά οι καθολικοί του Όλστερ, όμως εγώ είμαι Οραγγιστής και δεν πρόκειται ν' αλλάξω πίστη μου."

— Сейчас четырнадцать тысяч фунтов. И каждый год я получаю еще две тысячи. Люк присвистнул.

— Четырнадцать тысяч фунтов! Ого! Это куча денег, Мэгген. Давай уж лучше я сам буду о них заботиться.

На той неделе съездим к директору банка, и напомни мне договориться, чтобы вперед все записывали на мое имя.

Ты же знаешь, я ни гроша не трону. Мы потом на эти деньги купим ферму.

Теперь мы с тобой несколько лет попотеем, будем беречь, откладывать каждый грош. Идет?

Мэгги кивнула:

— Хорошо, Люк.

Но кое о чем Люк забыл, и свадьба едва не сорвалась.

Он не был католиком. Узнав об этом, отец Уотти в ужасе воздел руки к небесам.

— Да как же это. Люк, почему вы мне раньше не сказали?!

Бог свидетель, нам придется лезть вон из кожи, чтобы успеть вас обратить в католическую веру и окрестить до свадьбы!

Люк в изумлении уставился на священника.

— Да какое обращение, святой отец? Я никакой веры не исповедую, мне и так хорошо, ну, а если вас это беспокоит, считайте меня хоть баптистом, хоть адвентистом, мне все едино. А вот в католики не пойду, и не просите.

Напрасно его уговаривали, Люк и слушать не хотел ни о каком обращении.

— Я не против католической веры и не против Эйре, и, конечно, в Ольстере с католиками обходятся круто. Но я-то оранжист и от своих отступаться не желаю.

<p>Αν ήμουν καθολικός και θέλατε να με κάνετε μεθοδιστή, με τον ίδιο τρόπο θ' αντιδρούσα.</p> <p>Δε με πειράζει να γίνω καθολικός, προδότης δε θέλω να γίνω. Γι αυτό σας λέω, πάτερ, εμένα δεν πρόκειται να με πάρετε στο ποίμνιο σας, τελεία και παύλα".</p> <p>"Τότε δε γίνεται να παντρευτείς!"</p> <p>"Και γιατί, παρακαλώ; Αν δε θέλετε εσείς να μας παντρέψετε, δε βλέπω για ποιο λόγο θ' αρνιόταν ο εφημέριος στην αγγλικανική εκκλησία ή ο Χάρυ Γκαφ στο δημαρχείο".</p> <p>Η Φη χαμογέλασε στυφά. θυμόταν τη δική της σύγκρουση με τον Πάντυ και τον παπά που τους είχε παντρέψει. Τελικά είχε περάσει το δικό της τότε.</p> <p>"Μα, Λιουκ, εγώ πρέπει να παντρευτώ σε εκκλησία!" διαμαρτυρήθηκε η Μέγκυ, έτοιμη να βάλει τα κλάματα. "Αλλιώς θα ζω μέσα στην αμαρτία".</p> <p>"Ε, προσωπικά πιστεύω πως είναι προτιμότερο να ζεις μέσα στην αμαρτία παρά να γίνεσαι αποστάτης της πίστης σου", δήλωσε ο Λιουκ που μερικές φορές ήταν παράξενα αντιφατικός άνθρωπος. Όσο και να ήθελε τα λεφτά της Μέγκυ, είχε ένα τυφλό πείσμα που δεν τον άφηνε να κάνει πίσω.</p> <p>"Ουφ, παρατήστε όλες τούτες τις ανοησίες!" είπε η Φη, όχι στον Λιουκ παρά στον παπά.</p> <p>"Κάντε αυτό που είχαμε κάνει εγώ κι ο Πάντυ, να τελειώνουμε! Ο πατήρ Τόμας μπορεί να σας παντρέψει στο πρεσβυτέριο αν δε θέλει να μολύνει την εκκλησία του!"</p> <p>Γύρισαν όλοι και την κοίταξαν κατάπληκτοι, αλλά το κόλπο έπιασε. ο πατήρ Γουόττυ υποχώρησε και δέχτηκε να τους παντρέψει στο πρεσβυτέριο, μολονότι αρνήθηκε να ευλογήσει τις βέρες τους.</p> <p>Το ότι ο γάμος της δεν καθαγιάστηκε ολοκληρωτικά κι όπως έπρεπε από την Εκκλησία άφησε στη Μέγκυ την αίσθηση πως αμάρτανε, όμως όχι τόσο σοβαρά που να πάει στην Κόλαση γι αυτό,</p> <p>κι η γριά Αννυ, η παλιά οικονόμος του πρεσβυτερίου, έβαλε τα δυνατά της να κάνει το γραφείο του πατέρα Γουόττυ να θυμίζει όσο γινόταν περισσότερο εκκλησία, στολίζοντας το με τεράστια μπουκέτα λουλούδια και πολλά μπρούντζινα</p>	<p>Будь я католик и зови вы меня в методисты, я бы вам то же самое сказал.</p> <p>Мне не католиком противно стать, а перебежчиком. Так что вы уж обойдитесь, святой отец, у вас паствы без меня довольно.</p> <p>— Тогда вам нельзя жениться.</p> <p>— Да почему? Если вы не хотите нас обвенчать, так наверно преподобный отец в протестантской церкви согласится, или хоть мировой судья Гарри Гоф.</p> <p>Φια хмуро улыбнулась, ей вспомнились давние споры с Пэдди и священником, который их венчал; тогда она вышла победительницей.</p> <p>— Но я должна венчаться в церкви. Люк! — испуганно запротестовала Мэгги. — Иначе мне придется жить во грехе!</p> <p>— Ну, по мне куда лучше жить во грехе, чем стать отступником, — заявил Люк; иногда он становился на диво несговорчивым: как ни манили его деньги Мэгги, прирожденное упрямство заставляло стоять на своем.</p> <p>— Да бросьте вы глупостями заниматься! — Φια сказала это не Люку, а священнику. И продолжала:</p> <p>— Сделайте так, как сделали мы с Пэдди, и не о чем будет спорить. Если отец Томас не желает осквернить свою церковь, пускай обвенчает вас у себя в доме.</p> <p>Все удивленно уставились на нее, но узел был разрублен: отец Уотти уступил и согласился обвенчать Мэгги с Люком в доме при церкви, хотя и отказался благословить кольцо Люка.</p> <p>Получив одобрение церкви, пусть и не полное, Мэгги почувствовала, что грешит, конечно, но не столь тяжко, чтобы попасть в ад,</p> <p>а старушка Энни, домоправительница отца Уотти, постаралась придать его кабинету наивозможное сходство с храмом, всюду понаставила большущие вазы с цветами и медные подсвечники.</p>
--	--

<p>καντηλέρια.</p> <p>Αλλά ήταν μια τελετή αμήχανη, όπου ο πολύ δυσαρεστημένος παπάς τους έκανε όλους να νιώθουν πως δεν τα παρατούσε στη μέση μονάχα για να μην έχει τύψεις όταν μετά το ζευγάρι θα ζούσε στην παρανομία.</p> <p>Μήτε τους ευλόγησε μήτε είπε τις καθιερωμένες ευχές.</p> <p>Ωστόσο έγινε ο γάμος. Η Μέγκυ ήταν η κυρία Λιουκ Ο'Νηλ. στο δρόμο της για το Βόρειο Κουήνσλαντ και με την προοπτική ενός μήνα του μέλιτος μπροστά της, που θα καθυστερούσε λιγάκι ν' αρχίσει, όσο να φτάσουν στο τέρμα του ταξιδιού τους.</p> <p>Ο Λιουκ αρνήθηκε να περάσει τη νύχτα του Σαββάτου στο Ιμπεριαλ, γιατί υπήρχε μονάχα μια φορά τη βδομάδα τρένο για το Γκουντιγούντι, το σαββατόβραδο, που είχε ανταπόκριση με το ταχυδρομικό τρένο από το Γκουντιγούντι για το Μπρισμπέην την Κυριακή.</p> <p>Αυτό θα τους πήγαινε στο Μπρις στην ώρα τους τη Δευτέρα, για να πάρουν το εξπρές του Καίρνς.</p> <p>Το τρένο για το Γκουντιγούντι ήταν φίσκα στον κόσμο. Αναγκάστηκαν να περάσουν στο πόδι όλη τη νύχτα, στριμωγμένοι μένα σωρό άλλους επιβάτες, γιατί δεν υπήρχαν βαγόνια με κουκέτες.</p> <p>Τη μια ώρα μετά την άλλη συνέχιζαν την αλλοπρόσαλλη, σκυθρωπή πορεία τους κατά τα βορειοανατολικά, σταματώντας ένας Θεός ήξερε πόσες φορές κάθε που ερχόταν στον οδηγό να πει ένα φλιτζάνι τσάι ή να στήσει κουβεντούλα με κάποιο βοσκό που περνούσε το κοπάδι του από τη μια πλευρά των σιδηροδρομικών γραμμών στην απέναντι.</p> <p>"Αυτό που δεν καταλαβαίνω είναι γιατί προφέρουν το Γκουντιγούντι Γκαντιγούντι, αφού δεν εννοούν και να το γράφουν έτσι;" ρώτησε η Μέγκυ καθώς περίμεναν στο μοναδικό μέρος που ήταν ανοιχτό τις Κυριακές στο Γκουντιγούντι, στη φρικτή πρασινωπή αίθουσα αναμονής του σταθμού με τους σκληρούς μαύρους ξύλινους πάγκους.</p> <p>Η καημενούλα η Μέγκυ ήταν φοβισμένη και δεν ένιωθε δίολου άνετα.</p> <p>"Κι εγώ πού θες να ξέρω;" στέναξε ο Λιουκ, που δεν είχε καμιά διάθεση για κουβέντες και πέθαινε</p>	<p>И все же обряд получился тягостный, пастырь ничуть не скрывал неудовольствия и всем дал почувствовать: он уступил, только чтобы не попасть в неловкое положение, если эта пара сочетается браком просто в мэрии.</p> <p>Нет им свадебной мессы, нет настоящего благословения.</p> <p>И все же свершилось. Мэгги стала миссис О'Нил и едет в Северный Квинсленд, там ее ждет медовый месяц, отложенный на то время, какое требуется на дорогу.</p> <p>Люк не пожелал в субботу вечером остановиться в гостинице «Империял»; только раз в неделю, субботним вечером, по ветке до Гундивинди идет поезд, который как раз поспекает к воскресному почтовому Гундивинди — Брисбен.</p> <p>Тогда они придут в Брисбен в понедельник как раз вовремя, чтобы успеть на скорый до Кэрнса.</p> <p>Поезд до Гундивинди оказался переполнен. И в нем не было спальных вагонов, пришлось всю ночь сидеть, всю ночь быть на людях.</p> <p>Час за часом, дергаясь, грохоча и раскачиваясь, состав тащился на северо-восток, и счету не было остановкам — то машинисту пришла охота вскипятить себе чайку, то ему надо пропустить забредшую на рельсы отару овец, то вдруг захотелось поболтать с гуртовщиком.</p> <p>— Не понимаю, пишут «Гундивинди», а почему же говорят «Гандивинди»? — от нечего делать спросила Мэгги, пока они сидели на этой станции в зале ожидания. Оказалось, в воскресенье там податься больше некуда, все закрыто, а зал был ужасен, стены выкрашены мутно-зеленой казенной краской, деревянные черные скамьи жесткие и неудобные.</p> <p>Бедняжке Мэгги было тревожно и неудобно.</p> <p>— Почем я знаю? — вздохнул в ответ Люк. Говорить ему не хотелось, да еще сосало под</p>
--	---

<p>της πείνας κι από πάνω.</p> <p>Αφού ήταν Κυριακή δεν μπορούσαν μήτε ένα φλιτζάνι τσάι να βρουν, έμειναν έτσι ξηνηστικωμένοι και διψασμένοι ίσαμε τη Δευτέρα το πρωί που έκανε στάση το τρένο του Μπρισμπέην για να πάρουν πρόγευμα οι επιβάτες του.</p> <p>Μετά έφτασαν στο Μπρισμπέην, στο σταθμό Σάουθ Μπρις, και διέσχισαν την πόλη ολόκληρη για να πάνε στο σταθμό της οδού Ρόμα απ όπου θα έπαιρναν το τρένο για το Καϊρνς.</p> <p>Εδώ η Μέγκυ ανακάλυψε πως ο Λιουκ είχε κλείσει δυο εισιτήρια δεύτερης θέσης, για κάτι καθίσματα άβολα όπου θα 'ταν αδύνατο να ξεκουραστείς τη νύχτα.</p> <p>"Λιουκ, δε μας λείπουν τα χρήματα!" φώναξε, κουρασμένη κι αγανακτισμένη.</p> <p>"Κι αν ξέχασες να πας στην τράπεζα, έχω εγώ στο πορτοφόλι μου εκατό λίρες που μου δώσε ο Μπομπ.</p> <p>Γιατί δεν πήρες μια κουκέτα πρώτης θέσης;"</p> <p>Την κοίταξε άφωνος σαν να μην πίστευε στ' αυτιά του.</p> <p>Κι ύστερα είπε: "Μα είναι μονάχα τρία μερόνυχτα ίσαμε το Ντάνγκλο! Γιατί να δώσουμε λεφτά για κουκέτα τη στιγμή που είμαστε κι οι δυο μας νέοι, γεροί και δυνατοί; Δε θα πάθεις τίποτε, Μέγκαν, να περάσεις τρία βράδια καθιστή στο βαγόνι!</p> <p>Κι είναι καιρός να το πάρεις απόφαση πως παντρευτήκες έναν απλό εργάτη κι όχι κανένα πλούσιο παλιό κτηματία!"</p> <p>Η Μέγκυ βούλιαξε στη θέση που της βρήκε ο Λιουκ, πλάϊ στο παράθυρο, και κοίταζε έξω με το πιγούνι ακουμπισμένο στη γροθιά της, για να μην πάρει είδηση ο Λιουκ τα δάκρυα της.</p> <p>Έτσι που της είχε μιλήσει την είχε κάνει ν' αναρωτιέται μη τυχόν και την έβλεπε ανεύθυνο παιδί ο άντρας της.</p> <p>Ένωθε να επαναστατεί μέσα της, όμως ήταν πολύ αδύναμη η επαναστατική της διάθεση κι είχε και κείνη την άγρια περηφάνια που της απαγόρευε να παρασυρθεί σε απρέπειες και τσακωμούς.</p>	<p>ложечкой от голода.</p> <p>По случаю воскресенья даже чашку чая выпить было негде; только в понедельник утром, когда уже ехали брисбенским почтовым, на одной станции удалось перекусить и утолить жажду.</p> <p>Потом был Брисбен, переход через весь город с Южного вокзала до вокзала на Рома-стрит и, наконец, поезд на Кэрнс.</p> <p>Тут оказалось, что Люк взял два билета на сидячие места в вагоне второго класса. От усталости и досады Мэгги не выдержала:</p> <p>— Не такие уж мы бедные. Люк!</p> <p>Может быть, ты забыл зайти в банк, так у меня с собой в сумочке сто фунтов, которые дал Боб.</p> <p>Почему ты не взял билеты в спальное купе, в первом классе?</p> <p>Люк ошарашенно уставился на нее.</p> <p>— Да ведь до Данглоу только трое суток езды! Мы же с тобой молодые, здоровые, крепкие, чего ради тратить деньги на спальный вагон? В поезде можно и посидеть немножко, от этого не помирают, Мэгген!</p> <p>Пора тебе понять, что твой муж простой рабочий человек, не какой-нибудь барин.</p> <p>Итак, Мэгги притулилась в уголке у окна — это место успел занять для нее Люк, — оперлась дрожащим подбородком на руку, отвернулась и стала глядеть в окно, чтобы Люк не увидел ее слез.</p> <p>Он говорил с ней точно взрослый с неразумным ребенком, и она впервые подумала может быть, он и вправду считает ее такой.</p> <p>В ней шевельнулось что-то вроде желания взбунтоваться, но только так, чуть-чуть, а неистовая гордость не позволила опуститься до пререканий.</p>
---	---

Προτίμησε να πει στον εαυτό της πως ήταν γυναίκα αυτού του άντρα, μα πως ήταν τόσο καινούρια η σχέση τους που ο Λιουκ δεν είχε προφτάσει να συνηθίσει ακόμα.

Δώσε του χρόνο. Θα ζούσαν μαζί, θα του μαγειρεύε, θα φρόντιζε τα ρούχα του, θα τον πρόσεχε, θα του έκανε τα μωρά του, θα του στεκόταν σαν μια καλή σύζυγος.

Κοίτα πόσο είχε εκτιμήσει ο μπαμπάς την προσφορά της μαμάς, πώς την είχε λατρεύει. Δώσε του χρόνο.

Πήγαιναν σε μια πόλη που την έλεγαν Ντάνγκλο, εκατό χιλιόμετρα πριν από το Καιρνς, το πιο βόρειο σημείο της γραμμής που διέσχιζε την ακτή του Κουήνσλαντ.

Περισσότερα από δυο χιλιάδες χιλιόμετρα διαδρομή, το τρένο να ταρακουνιέται και να τραντάζεται πάνω στις στενές ράγες, η κάθε θέση στο βαγόνι γεμάτη, να μην μπορείς να πλαγιάσεις ή να τεντώσεις το κορμί σου μήτε για μια στιγμή.

Μολονότι ήταν μια περιοχή με πολύ περισσότερο χρώμα από το Τζίλυ, της ήταν αδύνατο να ενδιαφερθεί για το τοπίο που προσπερνούσαν.

Πονούσε το κεφάλι της, μόλις έτρωγε κάτι το έβγαζε ξανά, κι έκανε πολλή ζέστη, πολύ περισσότερη απ ό,τι στο Τζίλυ.

Το όμορφο ροζ μεταξένιο φουστάνι του γάμου της είχε βρομίσει από την καπνιά που έμπαινε από τα παράθυρα, το δέρμα της κολλούσε από τον ιδρώτα, αλλά χειρότερο απ όλα τα σωματικά της βάσανα ήταν που ένιωθε ότι κόντευε να μισήσει τον Λιουκ.

Καθόταν όμορφα όμορφα και κουβέντιαζε με δυο άντρες που πήγαιναν στο Κάρντγουελ δίχως να δείχνει στο παραμικρό ξεβολεμένος ή κουρασμένος από το ταξίδι.

И она сказала себе: она ему жена, но для него это ново, непривычно.

Нужно дать ему время освоиться. Они заживут вдвоем, она будет готовить ему еду, чинить его одежду, заботиться о нем, у них будут дети, она будет ему хорошей женой.

Ведь вот папа — он так высоко ценил маму, обожал ее. Нужно дать Люку время.

Они ехали в город Данглоу, всего в пятидесяти милях не доезжая Кэрнса — самого северного конечного пункта железной дороги, идущей вдоль всего квинслендского побережья.

Тысяча с лишком миль узкоколейки, на которой вагон качает и мотает, и все места в купе заняты, никакой возможности лечь или хотя бы вытянуть ноги.

За окном лежал край гораздо более заселенный, чем джиленбоунский, и несравнимо более живописный, но у Мэгги не осталось сил для любопытства.

Голова болела, мутило, и жара была нестерпимая, куда хуже, чем в Джилли.

Премилое свадебное платье розового шелка покрылось сажей и копотью, летящей в окна, кожа стала липкая от непросыхающего пота, и, что мучительней всех внешних неудобств, Мэгги чувствовала — она вот-вот возненавидит Люка.

Его, видно, ничуть не утомляет и не тяготит эта поездка, сидит себе и как ни в чем не бывало болтает с двумя попутчиками, которые едут в Кардуэл.

Он только и взглянул раза два в ее сторону, когда вставал, и, наклонясь мимо нее к окну, так небрежно, что она съежилась, швырял свернутую газету каким-то жадным до новостей оборванцам — они выстроились вдоль полотна со стальными молотками в руках и выкрикивали:

— Газет! Газет!

Κι έμοιαζε να το χει σίγουρο πως θα ήταν κι εκείνη το ίδιο καλά κι άνετα, πως τη μάγευε πέρα από κάθε αμφιβολία η θέα της ακτής, ενώ η Μέγκυ κοίταζε έξω δίχως να βλέπει τίποτε μπροστά της, νιώθοντας να μισεί τούτο τον τόπο μ' όλη της την καρδιά προτού ακόμα πατήσει πόδι πάνω του.

Στο Κάρντγουελ οι δυο άντρες κατέβηκαν, κι ο Λιουκ πήγε στο μαγαζάκι που πουλούσε ψάρι τηγανητό και τηγανητές πατάτες, απέναντι από το σταθμό για να γυρίσει πίσω μένα πακετάκι τυλιγμένο σ' εφημερίδα.

"Λένε πως πρέπει να δοκιμάσεις το ψάρι του Κάρντγουελ για να δεις τι θα πει νοστιμιά, Μέγκαν, αγάπη μου.

Το καλύτερο ψάρι στον κόσμο είναι. Να, πάρε να φας λιγάκι. Θα ναι η πρώτη σου μπουκιά από αληθινό φάι της Γης της Μπανάνας. Σου το λέω, δεν υπάρχει άλλο μέρος σαν το Κουήνσλαντ".

Η Μέγκυ έριξε μια ματιά στα γεμάτα λίπος κομμάτια του τηγανητού ψαριού, έβαλε μπρος στο στόμα της το μαντίλι της κι όρμησε για την τουαλέτα.

Όταν βγήκε μετά από κάμποση ώρα, κάτασπρη και τρέμοντας ολόκληρη, βρήκε τον Λιουκ να την περιμένει στο διάδρομο.

"Μα τι συμβαίνει; Δε νιώθεις καλά;"

"Από τότε που φύγαμε από το Γκουντιγουίντι δε νιώθω καλά".

"Χριστέ και Κύριε! Γιατί δε μου το πες;"

"Γιατί δεν το πρόσεξες από μόνος σου;"

"Εμένα μου φαινόνουν μια χαρά!"

"Πόσο μας μένει ακόμα;" τον ρώτησε, καταθέτοντας τα όπλα.

"Τρεις με έξι ώρες πάνω κάτω. Δεν το τηρούν και πολύ αυστηρά το δρομολόγιο εδώ πέρα τα τρένα.

Κοίτα, τώρα που έφυγαν εκείνοι οι μάγκες μπορείς να πλαγιάσεις στο κάθισμα και ν' ακουμπήσεις το κεφαλάκι σου στα πόδια μου".

— Артельщики, чинят путь, — пояснил он в первый раз, садясь на место.

Он, видно, ничуть не сомневался, что она тоже всем довольна, прекрасно себя чувствует и любитяся проносящейся за окном прибрежной равниной, оторваться не может. А Мэгги смотрела и не видела и уже люто невзлюбила эту землю, не успев еще на нее ступить.

В Кардуэле те двое сошли, а Люк сбежал в лавочку через дорогу от станции и принес в газетном кульке рыбы с жареным картофелем.

— Говорят, в Кардуэле рыбка сказочная, не отведасшь — не поверишь, Мэгген, лапочка.

Лучшая рыба на свете. На, погрызи. Ты ведь еще не пробовала настоящей квинслендской еды. Вот он, Банановый край, нет в мире места лучше, верно тебе говорю.

Мэгги мельком глянула на сочащиеся жиром куски жареной рыбы, зажала рот носовым платком и кинулась за дверь.

Когда через несколько минут, бледная, еле держась на ногах, она вышла из уборной, Люк ждал ее в коридоре.

— Что с тобой? Нездоровится?

— Мне все время нехорошо, от самого Гундивинди.

— Боже милостивый! Что ж ты мне не сказала?

— Что ж ты сам не заметил?

— С виду ты была вроде ничего. Нет, не стоило с ним об этом говорить. И Мэгги спросила:

— Нам еще далеко?

— Часа три езды, а может, и все шесть. Тут не больно глядят на расписание.

Слушай, те парни сошли, места много — ты ложись на бочок, а ножки давай мне на колени.

"Ω, μην αρχίζεις τώρα τις γαλιφιές!" ξέσπασε η Μέγκυ κοφτά.

"Θα με βόλευε πολύ περισσότερο αν είχαν κατέβει στο Μπούνταμπεργκ, δυο μέρες πριν, τα φιλαράκια σου!"

"Έλα τώρα, Μέγκαν, κάνε λιγάκι υπομονή! Αφού φτάσαμε σχεδόν. Μονάχα το Τούλνυ και το Ινισφάιλ μένει να περάσουμε και μετά είναι το Ντάνγκλο".

Είχε αρχίσει να σουρουπώνει όταν κατέβηκαν από το τρένο. Ο Λιουκ ρώτησε το σταθμάρχη πού θα έβρισκαν κανένα φτηνό πανδοχείο και μετά βγήκε από το σταθμό, με τη Μέγκυ να σέρνεται πίσω του, τρεκλίζοντας σαν μεθυσμένη, δίχως να του λέει όμως, από εγωισμό, πως δεν ήταν σε θέση να περπατήσει κανονικά μονάχη της.

"Να, κοίτα, στην άλλη γωνία πάμε", την παρηγόρησε. "Σε κείνο το δίπατο άσπρο κτίριο".

Το μικρό και παραγεμισμένο με χοντροκομμένα έπιπλα σε βικτοριανό στιλ δωμάτιο φάνηκε παράδεισος στη Μέγκυ, που σωριάστηκε στην άκρη του διπλού κρεβατιού.

"Ξάπλωσε λιγάκι πριν πάμε για φαγητό, αγαπούλα, κι εγώ θα κατέβω να μάθω τι γίνεται από δουλειά στην περιοχή", της είπε

και βγήκε από το δωμάτιο, μοιάζοντας τόσο φρέσκος και ξεκούραστος όσο ήταν και το πρωί του γάμου τους. Του γάμου τους, που είχε γίνει Σάββατο, ενώ τώρα ήταν Πέμπτη απόγευμα. πέντε μέρες καθισμένοι σε τρένα φίσκα στον κόσμο, μέσα σε μια ατμόσφαιρα πνιγηρή από τους καπνούς των τσιγάρων και την καρβουνίλα των μηχανών.

Το κρεβάτι κουνιόταν μονότονα καθώς στον πλαϊνό σταθμό οι σιδερένιες ρόδες των τρένων περνούσαν από διασταυρώσεις αλλάζοντας ράγες για την καινούρια τους πορεία, μα η Μέγκυ έγειρε το κεφάλι της στο μαξιλάρι και κοιμήθηκε, κοιμήθηκε, κοιμήθηκε.

Κάποιος της είχε βγάλει τις κάλτσες και τα παπούτσια κι είχε ρίξει μια κουβέρτα πάνω της.

Η Μέγκυ άνοιξε τα μάτια της και κοίταξε ολόγυρα. Ο Λιουκ καθόταν στο παράθυρο, μένα τσιγάρο στο χέρι, και σαν την άκουσε να στριφογυρνάει στο κρεβάτι στράφηκε στη μεριά της χαμογελαστός.

— Не сюсюкай со мной, я не маленькая! — сердито оборвала его Мэгги.

— Жаль, что твои парни не сошли два дня назад в Бандаберге!

— Ну-ну, Мэггенн, не раскисай. Осталось всего ничего. Талли, Иннисфейл, а там и Данглоу.

Уже под вечер они сошли с поезда. Мэгги отчаянно уцепилась за локоть Люка, из гордости не желая признаться, что еле держится на ногах. Люк спросил у начальника станции, где тут есть гостиница попроще, подхватил чемоданы и вышел на улицу, Мэгги, шатаясь как пьяная, поплелась за ним.

— Тут два шага, — утешил он. — В конце квартала, на той стороне. Белая коробка в два этажа.

Номер оказался маленький и тесный, да еще заставлен громоздкой старомодной мебелью, но Мэгги он показался раем, и она без сил опустила на край двуспальной кровати.

— Ложись, полежи немного до ужина, лапочка. А я пойду погляжу, где что.

И Люк неторопливо вышел, бодрый, свеженький, с виду совсем такой, как был в утро их свадьбы. Το была суббота, и вот уже четверг на исходе, пять дней они просидели в битком набитых поездах, в духоте, в табачном дыму и копоти.

Κροβάτι все еще мерно покачивалась в лад перестуку колес, но Μэгги с благодарностью уткнулась лицом в подушку и спала, спала...

Κτο-το снял с нее туфли, чулки и укрыл простыней;

Μэгги зашевелилась, открыла глаза и осмотрелась. На подоконнике, поставив на него одну ногу, колено торчком, сидел Люк и курил. Заслышал ее, повернул голову и улыбнулся.

"Ωραία νιόπαντρη είσαι! Εγώ ο κακομοίρης περίμενα πώς και πώς την πρώτη νύχτα του γάμου μας κι η γυναίκα μου ξεραίνεται στον ύπνο κοντά δύο μερόνυχτα.

Στην αρχή ανησύχησα λιγάκι που δεν μπορούσα να σε ξυπνήσω, αλλά μου είπε ο πανδοχέας πως έτσι τις χτυπάει τις γυναίκες το ταξίδι με το τρένο κι η υγρασία.

Είπε πως έπρεπε να σ'αφήσω να κοιμηθείς όσο ήθελες. Πώς είσαι τώρα;"
Ανακάθισε, τέντωσε τα χέρια της και χασμουρήθηκε.

"Πολύ καλύτερα, σ'ευχαριστώ.

Αχ, Λιουκ! Το ξέρω πως είμαι νέα και γερή, όμως είμαι γυναίκα! Δεν είναι δυνατό ν'αντέχω σε τόσες σωματικές ταλαιπωρίες όπως εσύ!"

Ήρθε να κάτσει στην άκρη του κρεβατιού κι έπιασε να της τρίβει το χέρι. Ήταν μάλλον συγκινητικό να τον βλέπεις να δείχνει τη μεταμέλεια του με τούτη την αδέξια χειρονομία.

"Λυπάμαι, Μέγκαν, λυπάμαι πραγματικά. Διόλου δεν το σκέφτηκα πως ήσουν γυναίκα, αλλά, βλέπεις, δεν είμαι συνηθισμένος να χω μια γυναίκα στο πλευρό μου.

Δεν πεινάς, αγάπη μου;"

"Πεθαίνω της πείνας. Το καταλαβαίνεις πως έχω να φάω κοντά μια βδομάδα;"

"Τότε δεν πας να κάνεις ένα μπάνιο, να βάλεις ένα καθαρό φουστάνι και να βγούμε να ρίξεις μια ματιά στο Ντάνγκλο;"

Ακριβώς πλάϊ στο ξενοδοχείο υπήρχε ένα κινέζικο καφενείο, όπου την πήγε ο Λιουκ να δοκιμάσει την ανατολίτικη κουζίνα για πρώτη φορά στη ζωή της.

Έτσι πεινασμένη που ήταν θα της άρεσε ό,τι και να τρώγε, όμως αυτά εδώ ήταν στ'αλήθεια υπέροχα.

Μήτε την ένοιαζε αν τα είχαν φτιάξει από ουρές ποντικιών, πτερύγια καρχαρία κι εντόσθια κουκουβάγιας, όπως έλεγαν οι φήμες στο Τζίλανμποουν, όπου υπήρχε ένα μονάχα καφενείο που το χαν κάτι Έλληνες και σερβίριζε μονάχα φιλέτα και πατάτες τηγανητές.

Ο Λιουκ είχε πάρει από το πανδοχείο δυο

— Ай да новобрачная! Я жду не дождусь медового месяца, а моя женушка дрыхнет без малого два дня кряду!

Добудиться не мог, даже малость испугался, спасибо, хозяин в баре сказал — мол, с женщинами это бывает, от тряски в поезде да от влажности.

Сказал, просто надо тебе отоспаться. Ну, как ты сейчас?
Мэгги села, потянулась негибким со сна телом, зевнула.

— Мне гораздо лучше, спасибо.

Ты, конечно, прав, Люк, я молодая и крепкая, но все-таки я женщина! Не всякая пытка мне по силам, как тебе.

Он подошел, сел на край кровати, очень мило, покаянно погладил ее по руке.

— Виноват, Мэгген, право слово, виноват. Я как-то не подумал, что ты женщина. Не привык, понимаешь, что у меня есть жена.

Есть хочешь, моя хорошая?

— Умираю с голоду. Ты подумай, ведь я почти целую неделю ничего не ела!

— Тогда искупайся, надень чистое платье и пойдем поглядим на Данглоу, ладно?

Люк повел Мэгги в китайское кафе по соседству с гостиницей, и она впервые в жизни отведала восточной кухни.

Она зверски проголодалась, и ей что угодно пришлось бы по вкусу, но это и впрямь была пища богов.

И не все ли равно, из чего приготовлено, пускай хоть из крысиных хвостов, акульих плавников и куриных кишок, как поговаривали в Джилленбоуне, где в единственном кафе хозяева-греки только и подавали бифштексы с жареной картошкой.

Люк прихватил из гостиницы в бумажном

<p>μπουκάλια μπίρα κι επέμεινε να της βάλει ένα ποτήρι, μόλο που δεν της άρεσε καθόλου η γεύση του ποτού.</p> <p>"Καλύτερα να μην πεις πολύ νερό απότομα", τη συμβούλεψε.</p> <p>"Η μπίρα θα σε ξεδιψάσει, δίχως να δημιουργήσει προβλήματα στο στομάχι σου".</p> <p>Μετά την πήρε να την τριγυρίσει στο Ντάνγκλο, κρατώντας την από το χέρι και φαινόταν τόσο περήφανος λες κι ήταν δικιά του η πόλη.</p> <p>Όμως, στο κάτω κάτω ο Λιουκ καταγόταν από το Κουήνσλαντ! Και τι πόλη ήταν το Ντάνγκλο!</p> <p>Διόλου δεν έμοιαζε με τις δυτικές πόλεις, είχε ένα χαρακτήρα αλλιώτικο. Στο μέγεθος θα ταν πάνω κάτω ίσο με το Τζίλυ, αλλά αντί να εκτείνεται αριστερά και δεξιά στο μήκος ενός κεντρικού δρόμου, ήταν χτισμένο σε συμμετρικά τετράγωνα, και όλα τα μαγαζιά και τα σπίτια του ήταν μογιατισμένα άσπρα αντί για καφετιά.</p> <p>Τα παράθυρα ήταν μακρόστενα κι είχαν ένα ξύλινο διαχωριστικό στη μέση, για να πιάνουν το παραμικρό αεράκι, κι υπήρχαν και κάτι χώροι δίχως καθόλου στέγη, όπως ήταν το κινηματοθέατρο, που είχε μια οθόνη, ξύλινους τοίχους και πάνινες καρέκλες στη σειρά, μα όχι σκεπή.</p> <p>Ολόγυρα απ την πόλη απλωνόταν μια σωστή ζούγκλα. Τα αναρριχητικά σκαρφάλωναν παντού, πάνω σε στύλους, σε στέγες, σε τοίχους.</p> <p>Κι έβλεπες δέντρα σε κάθε γωνιά, ακόμα κι ανάμεσα στα σπίτια και καταμεσής στο δρόμο.</p> <p>Ήταν αδύνατο να μαντέψεις ποιο εμφανίστηκε πρώτα, τα δέντρα ή οι ανθρώπινες κατοικίες, γιατί η κυρίαρχη εντύπωση ήταν η εικόνα μιας ανεξέλεγκτης, οργιαστικής βλάστησης.</p> <p>Φοίνικες πιο ψηλοί και ίσιοι από τα μαστιχόδεντρα της Ντρογκέντα αργοκουνούσαν τα φύλλα τους με φόντο ένα σκουρογάλαζο ουρανό. όπου και να κοίταζε η Μέγκυ γύρω της, έβλεπε χρώμα σ'όλη του τη λαμπρότητα. Τούτος ο τόπος δεν ήταν καφετής και γκριζός.</p>	<p>пакете две бутылки пива и заставил Мэгги, хоть она и не любила пива, выпить полный стакан.</p> <p>— Ты пока с водой поосторожнее, — посоветовал он.</p> <p>— А от пива так бегать не станешь.</p> <p>Потом взял ее под руку и повел показывать Данглоу, да с такой гордостью, словно он — хозяин всему городу.</p> <p>Так ведь он, Люк, в Квинсленде родился. И Данглоу — замечательное место!</p> <p>Ни с виду, ни по духу ничего похожего на западные города. Он, пожалуй, не больше Джилли, но не тянется без конца и без толку единственной «главной» улицей, а выстроен равными, аккуратными кварталами, и все дома и магазины выкрашены не в буро-коричневый цвет, а в белый.</p> <p>Окна забраны деревянными жалюзи, прорези в них вертикальные, наверно, чтоб лучше проветривалось, и всюду, где можно, дома обходятся без крыши, к примеру кинотеатр: есть экран, стены с такими вот окнами, есть ряды складных парусиновых стульев, точно на палубе корабля, а крыши вовсе нет.</p> <p>И вплотную к городу подступают самые настоящие джунгли. Везде выются лианы и разные ползучие растения взбираются по телеграфным столбам, по стенам и крышам.</p> <p>Деревья растут, где им вздумается, даже посреди мостовой, и есть дома, построенные вокруг дерева — или, может быть, дерево выросло внутри дома и пробило крышу.</p> <p>Не поймешь, что появилось прежде — дерево или человеческое жилье, главное, всюду буйно, неудержимо разрастается зелень.</p> <p>Кокосовые пальмы много выше и стройней дрохедских призрачных эвкалиптов, их широкие листья колышутся в густой, головокружительной синеве неба; куда ни глянь, все ослепительно яркое, разноцветное. Ничего похожего на привычные глазу Мэгги желтовато-серые дали.</p>
--	--

<p>Το κάθε δέντρο έμοιαζε να ναι ανθισμένο σε αποχρώσεις μαβιές, πορτοκαλιές, κόκκινες, ροζ, μπλε, άσπρες.</p> <p>Υπήρχαν πολλοί Κινέζοι με μαύρα μεταξωτά παντελόνια, μικρά μαυρόασπρα παπούτσια κι άσπρες κάλτσες, άσπρα πουκάμισα με γιακαδάκια μανδαρινού, κοτσίδες που κρέμονταν πίσω στην πλάτη τους.</p> <p>Έμοιαζαν τόσο αναμεταξύ τους οι άντρες κι οι γυναίκες που της Μέγκυ της φαινόταν αδύνατο να τους ξεχωρίσει.</p> <p>Όλο σχεδόν το εμπόριο της πόλης έμοιαζε να βρίσκεται στα χέρια των Κινέζων. ένα μεγάλο κατάστημα, πολύ πιο πλούσιο απ οποιοδήποτε διέθετε το Τζίλο, είχε στην ταμπέλα του ένα κινέζικο όνομα.</p> <p>Α ΓΟΥΟΝΓΚ έγραφε.</p> <p>Όλα τα σπίτια ήταν χτισμένα πάνω σε πολύ ψηλούς πασσάλους, σαν το παλιό σπίτι του αρχιβοσκού στην Ντρογκέντα.</p> <p>Αυτό το έκαναν για να κυκλοφορεί καλύτερα ο αέρας, της εξήγησε ο Λιουκ, και για να μην τους τα ρίχνουν οι терμίτες ένα χρόνο μετά το χτίσιμο.</p> <p>Στην κορφή του κάθε πασσάλου υπήρχε ένα τσίγκινο πιάτο με τις άκρες γυριστές προς τα κάτω. οι терμίτες δεν μπορούσαν να λυγίσουν στα δυο τα κορμιά τους για να περάσουν από το τενεκεδένιο παραπέτο στο ξύλο του σπιτιού.</p> <p>Βέβαια κατέτρωγαν τους πασσάλους, μα όταν σάπιζε και σκουλήκιαζε ένας πάσσαλος τον έβγαζαν και τον αντικαθιστούσαν με καινούριο.</p> <p>Πράγμα πολύ πιο απλό κι ανέξοδο από το να έχτιζαν καινούριο σπίτι.</p> <p>Οι πιο πολλοί από τους κήπους θύμιζαν ζούγκλα με τα καλάμια και τους φοίνικες τους, λες κι οι κάτοικοι είχαν παραιτηθεί από την προσπάθεια να τους βάλουν σε μια τάξη.</p> <p>Οι άντρες κι οι γυναίκες τη σοκάρισαν. Για την έξοδο της με τον Λιουκ είχε ντυθεί όπως το απαιτούσε το έθιμο, μεταξωτές κάλτσες, ψηλοτάκουνα παπούτσια, φαρδύ μεταξωτό φουστάνι με βολάν, ζώνη στη μέση και μανίκια μέχρι τους αγκώνες.</p> <p>Στο κεφάλι της είχε ένα μεγάλο ψάθινο καπέλο, στα χέρια της γάντια.</p>	<p>И все деревья в цвету — на одних цветы лиловые, на других белые, оранжевые, алые, розовые, голубые.</p> <p>На улицах много китайцев и китайнок в черных шелковых штанах, белых носках и крохотных черных с белым башмачках, в белых рубашках со стоячим воротом, по спине спадает длинная коса.</p> <p>Мужчины и женщины одеты одинаково и сами одинаковые. Мэгги не всегда могла отличить, кто — кто.</p> <p>И, похоже, чуть не вся здешняя торговля в руках у китайцев; на вывеске универсального магазина — большого, с богатыми витринами, в Джилли ничего подобного не выдывали — выведено китайское имя:</p> <p>А Вонг.</p> <p>Все дома — на высоких столбах, как жилище старшего овчара в Дрохеде.</p> <p>Это нужно, чтоб было больше воздуха, пояснил Люк, и чтобы не подточили термиты, они за один год могут свалить новый дом.</p> <p>Каждый столб поверху обведен листом жести с краями, загнутыми книзу — туловище термитов не сгибается посередине, и они не могут переползти жестяную преграду и добраться до деревянных полов и стен.</p> <p>Конечно, они грызут столбы, но истонченный столб заменяют новым.</p> <p>Это куда проще и дешевле, чем строить новый дом.</p> <p>Почти все сады у домов мало отличаются от джунглей — те же пальмы да бамбук, видно, хозяйева отчаялись обуздать эту буйную зелень.</p> <p>Здешние жители и жительницы возмутили Мэгги своим видом. Собираясь поужинать и погулять с Люком, она оделась, как полагается: туфли на высоких каблуках, шелковые чулки, атласная комбинация, свободное шелковое платье с поясом и рукавами до локтей.</p> <p>И, конечно, соломенная шляпа с большими полями, и, конечно, перчатки.</p>
---	---

Κι αυτό που τη νευρίαζε περισσότερο ήταν πως έτσι που την κοίταζε ο κόσμος της δημιουργόταν η δυσάρεστη αίσθηση ότι εκείνη ήταν η παράταιρα ντυμένη!

Οι άντρες κυκλοφορούσαν ξυπόλυτοι, με κοντά χακί σορτσάκια και δίχως πουκάμισο οι περισσότεροι. Ακόμα κι όσοι είχαν καλυμμένο το στέρνο τους δε φόραγαν πουκάμισο παρά κάτι αθλητικά φανελάκια.

Οι γυναίκες ήταν ακόμα χειρότερες. Πολλές φορούσαν κάτι μίζερα μπαμπακερά φουστανάκια, απολύτως τίποτε από κάτω, ούτε κομπινεζόν ούτε κάλτσες, και κακοφτιαγμένα σαντάλια.

Οι περισσότερες όμως τριγύρναγαν με κοντά σορτσάκια, δίχως παπούτσια, και άσεμνα ξεμανίκωτα μπλουζιά.

Το Ντάνγκλο δεν ήταν καμιά πλαζ, ήταν μια πόλη πολιτισμένη. Και να που οι λευκοί της κάτοικοι κυκλοφορούσαν χυδαία μισόγυμνοι. οι Κινέζοι ήταν πολύ καλύτερα ντυμένοι.

Υπήρχαν παντού ποδήλατα, εκατοντάδες από δαύτα, λίγα αυτοκίνητα και καθόλου άλογα.

Ναι, ήταν πολύ διαφορετικά από το Τζίλυ. Κι έκανε ζέστη, ζέστη.

Πέρασαν μπροστά από ένα θερμόμετρο και δεν πίστευε στα μάτια της όταν είδε να δείχνει τριάντα βαθμούς μονάχα. στο Τζίλυ με σαράντα βαθμούς είχαν πιο πολλή δροσιά.

Η Μέγκυ ένιωθε πως προχωρούσε σκίζοντας με το κορμί της έναν αέρα πηχτό, σαν αχνιστό λιωμένο βούτυρο, πως γέμιζαν νερό τα πνευμόνια της κάθε που ανάσαινε.

"Λιουκ, δεν αντέχω άλλο!
Μπορούμε να γυρίσουμε πίσω, σε παρακαλώ;"
έκανε αδύναμα μετά από ούτε ένα χιλιόμετρο δρόμο.

"Αν θέλεις γυρνάμε. Η υγρασία είναι που σε πειράζει. Σπάνια πέφτει κάτω από το ενενήντα τα εκατό, χειμώνα καλοκαίρι, κι η θερμοκρασία πηγαίνει σπάνια κάτω από τους είκοσι πέντε ή πάνω από τους τριάντα πέντε βαθμούς.

Δεν υπάρχουν σπουδαίες διαφορές από τη μια εποχή του χρόνου στην άλλη, μόνο που έχουμε τους μουσώνες το καλοκαίρι, κι όσο κρατάνε οι

И подумать только, ей же пришлось чувствовать себя неловко, на нее так пялили глаза, будто это она одета неприлично!

А мужчины тут разгуливают босиком, с голыми ногами, многие с голой грудью, в одних только мутно-зеленого цвета штанах до колен; те немногие, что не вовсе раздеты до пояса, носят не рубашки, а спортивные безрукавки.

Женщины и того хуже. Некоторые в коротких и узких хлопчатобумажных платьишках, причем снизу явно больше ничего не надето, без чулок, в расшлепанных сандалиях.

А большинство — просто в коротеньких штанишках, босиком, и грудь едва прикрыта неприлично короткой кофточкой-безрукавкой.

Тут ведь не пляж, Данглоу — самый настоящий город. И однако, белые коренные жители бесстыдно разгуливают чуть ли не нагишом, китайцы одеты гораздо приличнее.

И повсюду велосипеды, сотни велосипедов; автомобилей почти не видно, и ни одной лошади.

Да, совсем, совсем непохоже на Джилли. И жара, жара, какая жара!

На одном доме висел уличный градусник, и Мэгги глазам не поверила — только девяносто, в Джилли, кажется, и при ста пятнадцати прохладнее.

А тут насилу идешь, воздух плотный, пробиваешься сквозь него, словно сквозь размякшее, исходящее паром масло, и вдыхаешь словно не воздух, а воду.

Не прошли и мили, как Мэгги не выдержала.
— Люк, я не могу! Пожалуйста, вернемся! — задыхаясь, еле выговорила она.

— Как хочешь. Влажно, ты не привыкла. Тут влажность почти всегда девяносто процентов, а то и больше, что зимой, что летом, а температура почти всегда ровная, семьдесят пять — девяносто пять.

Круглый год примерно одно и то же, только летом муссоны обычно догоняют влажность до ста, будь она неладна.

<p>μουσώνες η υγρασία φτάνει ακόμα και το εκατό τα εκατό".</p> <p>"Δηλαδή, εδώ πέφτουν το καλοκαίρι οι βροχές κι όχι το χειμώνα;"</p> <p>"Όλο το χρόνο πέφτουν βροχές. Κι όταν δεν έχουμε μουσώνες φυσάνε οι νοτιοανατολικοί αληγείς άνεμοι, που φέρνουν κι αυτοί πολλές μπόρες.</p> <p>Στο Ντάνγκλο η βροχόπτωση φτάνει κάθε χρόνο από δύομισι μέχρι εφτάμισι μέτρα".</p> <p>Εφτάμισι μέτρα βροχομετρικό ύψος το χρόνο! Το κακόμοιρο το Τζίλυ πανηγύριζε έτσι κι είχε καμιά χρονιά σαράντα εκατοστά, κι εδώ, τέσσερις χιλιάδες χιλιόμετρα από το Τζιλανμποουν, έπεφταν εφτάμισι ολόκληρα μέτρα!</p> <p>"Τα βράδια δε δροσίζει καθόλου;" ρώτησε η Μέγκυ καθώς πλησίαζαν στο ξενοδοχείο. οι καυτές νύχτες στο Τζίλυ ήταν υποφερτές σε σύγκριση μ'αυτό το ατμόλουτρο.</p> <p>"Όχι πολύ. Θα το συνηθίσεις".</p> <p>Άνοιξε την πόρτα του δωματίου τους και στάθηκε στο πλάϊ να την αφήσει να περάσει.</p> <p>"Θα κατέβω στο μπαρ για καμιά μπίρα και θα γυρίσω πίσω σε μισή ώρα. Έτσι θα ετοιμαστείς με την άνεση σου".</p> <p>Τα μάτια της καρφώθηκαν στα δικά του, σαστισμένα και φοβισμένα.</p> <p>"Ναι, Λιουκ".</p> <p>Το Ντάνγκλο βρισκόταν δεκαεφτά μοίρες νότια του Ισημερινού, κι έτσι η νύχτα ερχόταν εντελώς απροειδοποίητα. τη μια στιγμή σου φαινόταν πως ίσα που κόντευε να δύσει ο ήλιος και την άλλη απλωνόταν ένα κατάμαυρο σκοτάδι, πυκνό και ζεστό σαν μελάσα.</p> <p>Όταν γύρισε πίσω ο Λιουκ, η Μέγκυ είχε σβήσει το φως και ήταν πλαγιασμένη στο κρεβάτι, με το σεντόνι τραβηγμένο μέχρι το πιγούνι της.</p> <p>Γέλασε, άπλωσε το χέρι του και παίρνοντας το σκέπασμα το πέταξε στο πάτωμα.</p> <p>"Κάνει αρκετή ζέστη, αγάπη μου!</p> <p>Δεν το χρειαζόμαστε το σεντόνι".</p>	<p>— Тут дожди летом, не зимой?</p> <p>— Круглый год. Все время дуют муссоны, а не муссоны, так просто ветер с юго-востока. И дождя они наносят прорву.</p> <p>В Данглоу за год выпадает от ста до трехсот дюймов.</p> <p>На триста дюймов дождя в год!!! Злосчастная джиленбоунская округа не нарадуется, если получит царский подарок — пятнадцать дюймов, а тут, за две тысячи миль от Джилли, выпадает дождей до трехсот дюймов.</p> <p>— Но хоть ночи здесь прохладнее? — спросила Мэгги уже у дверей гостиницы: ей вспомнились жаркие ночи в Джилли, насколько же они легче этой парилки.</p> <p>— Ну, не очень. Но ты привыкнешь.</p> <p>— Люк открыл дверь их номера и посторонился, пропуская Мэгги.</p> <p>— Я спущусь в бар, выпью еще пива, через полчаса вернусь. Тебе времени хватит.</p> <p>Мэгги вскинула на него испуганные глаза.</p> <p>— Хорошо, Люк.</p> <p>Данглоу лежит всего в семнадцати градусах южнее экватора, и ночь внезапна, как удар грома: кажется, не успело сесть солнце — и вмиг все заливаает густой теплой патокой непроглядная темень.</p> <p>Когда Люк вернулся, Мэгги уже погасила свет и лежала в постели, натянув простыню до подбородка.</p> <p>Люк со смехом протянул руку, сдернул простыню и швырнул на пол.</p> <p>— Не замерзнешь, лапочка!</p> <p>Укрываться нам ни к чему.</p>
---	---

<p>Τον άκουγε να πηγαиноέρχεται στο δωμάτιο, έβλεπε τη σκιά του να κουνιέται όσο γδυνόταν.</p> <p>"Έχω αφήσει τις πιτζάμες σου πάνω στο κομοδίνο", του ψιθύρισε.</p> <p>"Πιτζάμες; Με τέτοια ζέστη;</p> <p>Το ξέρω πως στο Τζίλυ ο κόσμος παθαίνει καρδιακή προσβολή στη σκέψη ότι μπορεί να κοιμηθεί ένας άντρας δίχως την πιτζάμα του, μα εδώ στο Ντάνγκλο είναι διαφορετικά τα πράγματα!</p> <p>Εσύ, δηλαδή, φοράς στ' αλήθεια νυχτικό;"</p> <p>"Ναι".</p> <p>"Βγάλ' το. Έτσι κι αλλιώς μόνο ενόχληση θα μας είναι το παλιόπραμα".</p> <p>Με κινήσεις ντροπαλές κι αδέξιες έβγαλε το μακρύ νυχτικό που με τόση αγάπη της είχε κεντήσει η κυρία Σμιθ για την πρώτη νύχτα του γάμου της.</p> <p>Είχε δίκιο ο Λιουκ. ήταν πολύ πιο όμορφα να κάθεται γυμνή στο κρεβάτι, ν' αφήνει το αδύναμο αεράκι που έμπαινε από τα ορθάνοιχτα παράθυρα να παίζει χαδιάρικά με το κορμί της, κι έτσι σκοτεινά που ήταν στην κάμαρα δεν υπήρχε λόγος να ντρέπεται γιατί δε φαινόταν καθόλου η γύμνια της.</p> <p>Μόνο που της πλάκωνε την καρδιά η σκέψη ενός άλλου ζεστού κορμιού πλάϊ της στο κρεβάτι.</p> <p>Άκουσε το σομέ να τρίζει. ένα υγρό χέρι ακούμπησε το μπράτσο της, κάνοντας τη να τιναχτεί αλαφιασμένη.</p> <p>Ο Λιουκ γύρισε στο πλάϊ, την πήρε στην αγκαλιά του και τη φίλησε.</p> <p>Στην αρχή έμεινε παθητικά ακίνητη, προσπαθώντας να μη σκέφτεται αυτό το διάπλατο στόμα και την ερευνητική, την ξεδιάντροπη γλώσσα, μα ύστερα άρχισε να παλεύει να ελευθερωθεί, νιώθοντας πως δεν ήθελε να την κρατάνε αγκαλιά με τέτοια ζέστη, πως δεν ήθελε να τη φιλάνε, δεν ήθελε τον Λιουκ.</p> <p>Δεν έμοιαζε καθόλου σαν εκείνο το βράδυ που γύριζαν από το Ρούντνα Χάνις με τη Ρολς Ρόις.</p>	<p>Она слышала, как он ходит по комнате, видела смутный силуэт, — он раздевался, и прошептала:</p> <p>— Я положила твою пижаму на туалетный столик.</p> <p>— Пижаму? В такую жару?</p> <p>Ну да, в Джилли всех хватил бы удар — как можно спать без пижамы! Но тут ведь не Джилли.</p> <p>Неужто ты надела ночную рубашку?</p> <p>— Да.</p> <p>— Такними. Все равно эта дрянь только помешает.</p> <p>Мэгги кое-как высвободилась из длинной батистовой ночной рубашки, которую заботливо вышила ей к брачной ночи миссис Смит; слава Богу, совсем темно, и Люк ее не видит.</p> <p>Но он прав, гораздо прохладней лежать без всего, ветерок из раскрытых жалюзи слегка овеваает кожу.</p> <p>Только неприятно, что в той же постели будет еще одно горячее тело.</p> <p>Пружины скрипнули; влажная кожа коснулась ее плеча, и Мэгги вздрогнула.</p> <p>Люк повернулся на бок, притянул ее к себе и стал целовать.</p> <p>Сперва она покорно лежала в его объятиях, стараясь не замечать его раскрытых жадных губ и неприлично назойливого языка, потом попыталась высвободиться, не желает она обниматься в такую жару, не нужны ей его поцелуи, не нужен ей Люк.</p> <p>Сейчас все совсем не так, как было тогда, в «роллс-ройсе».</p>
---	--

Απόψε διαισθανόταν πως δεν την υπολόγιζε καθόλου σαν άνθρωπο, πως δε νοιαζόταν γι αυτή στο ελάχιστο. Και κάποιο του κομμάτι πίεζε μεπιμονή τους μηρούς της, ενώ ένα χέρι, με νύχια τετράγωνα και κοφτερά, χωνόταν στα μεριά της.

Ο φόβος της εξελίχτηκε σε τρόμο, την κυριεύαν και την έπνιγαν η δύναμη κι η αποφασιστικότητα του, το γεγονός πως έδειχνε να μην την παίρνει διόλου υπόψη του.

Ξάφνου την άφησε, ανακάθισε κι άρχισε να πασπατεύεται μονάχος, τραβολογώντας κάτι.

"Για να 'μαστε σίγουροι καλύτερα", είπε πνιχτά.

"Ξάπλωσε ανάσκελα, έλα, είναι ώρα. Όχι, όχι έτσι! Άνοιξε τα πόδια σου, για τ'όνομα του Θεού! Μα τίποτε δεν ξέρεις επιτέλους;"

Όχι, όχι, Λιουκ, δεν ξέρω, ήθελε να του φωνάξει.

Είναι φρικτό τούτο το πράγμα, χυδαίο, ό,τι και να ναι αυτό που μου κάνεις δεν μπορεί να το επιτρέπουν οι νόμοι του Θεού ή των ανθρώπων!

Είχε ανέβει πάνω της με τους γοφούς του ανασηκωμένους και την ψαχούλευε με το ένα του χέρι, ενώ το άλλο την κρατούσε απ τα μαλλιά με τόση δύναμη που δεν τολμούσε μήτε να γυρίσει το κεφάλι της από την άλλη μεριά.

Προσπάθησε να κάνει αυτό που της ζητούσε, άνοιξε τα πόδια της ακόμα περισσότερο, όμως ήταν πολύ πιο φαρδύς από την ίδια στο κορμί κι οι βουβωνικοί της μύες πιάστηκαν κι άρχισαν να τρέμουν από το βάρος του και την ασυνήθιστη στάση.

Μολονότι την τύλιγαν σαν σκοτεινή ομίχλη ο τρόμος κι η εξάντληση, ένιωθε πως κάτι θα γινόταν από στιγμή σε στιγμή, λες κι υπήρχε κάποια δύναμη τρομερή που ετοιμαζόταν να της επιτεθεί. όταν ο Λιουκ μπήκε μέσα της της ξέφυγε ένα ουρλιαχτό.

"Σκάσει!" μούγκρισε εκείνος κλείνοντας της με το χέρι του το στόμα.

"Τι θες δηλαδή, να νομίσει όλο το ξενοδοχείο πως σε σκοτώνω;

Κάτσε ήσυχη, κάτσε ήσυχη"

И она чувствует — сейчас он нисколько не думает о ней, коротко обрезанные острые ногти впились в нее сзади...

Чего он хочет? Испуг перешел в безмерный ужас, не только тело ее оказалось беспомощно перед его силой и упорством, сейчас он словно и не помнит, что она живой человек.

И вдруг он выпустил ее, сел и непонятно закопошился, что-то тихонько шелкнуло.

— Надо поосторожнее, — выдохнул он.

— Ляг, как надо, пора. Да не так! Ты что, вовсе ничего не понимаешь?

Нет; нет, Люк, ничего я не понимаю, хотелось ей закричать.

Это отвратительно, непристойно, что ты со мной делаешь, уж наверно это против всех законов божеских и человеческих!

Он навалился на нее всем телом, одной рукой давил на нее, другой так вцепился ей в волосы, что она не смела шевельнуть головой.

Вздрагивая от чуждого, неведомого, она пыталась подчиниться Люку, но он был много крупнее и шире, и от его тяжести и непривычной позы ей свело бедра судорогой.

Даже сквозь туман страха и усталости она ощутила — надвигается неодолимое, неотвратимое, потом у нее вырвался громкий, протяжный крик.

— Тише ты! — глухо простонал он, выпустил ее волосы и поспешно зажал ей рот ладонью. —

Ты что, хочешь всю гостиницу переполошить, черт возьми? Подумают, я тебя режу!

Лежи смирно, больно будет, сколько полагается, и все. Лежи смирно, смирно лежи, слышишь!

<p>Πάλευε σαν μανιακή να ξεφορτωθεί αυτό το απαίσιο οδυνηρό πράγμα, αλλά το βάρος του την ακινητοποιούσε, το χέρι του έπνιγε τις φωνές της κι ο πόνος συνεχιζόταν και συνεχιζόταν.</p> <p>Απόλυτα στεγνή, γιατί δεν την είχε ερεθίσει, με το ακόμα πιο στεγνό προφυλακτικό να ξύνει και να τρίβει τα τοιχώματα της όπως μπαινόβγαине, όλο και πιο γρήγορα, ώσπου ακούστηκε να γίνεται λαχανιασμένη, κοφτή η ανάσα του Λιουκ. μετά του συνέβη κάτι που τον έκανε να ησυχάσει, ένας σπασμός διαπέρασε το κορμί του και ξεροκατάπιε δίχως να βγάλει μιλά.</p> <p>Ο πόνος καταλάγιασε κι έμεινε η βασανιστική ενόχληση κάποιας ερεθισμένης πληγής μέσα της, κι ο Λιουκ έφυγε επιτέλους από πάνω της και πλάγιασε ανάσκελα, κοντανασαίνοντας ακόμα.</p> <p>"Θα ναι καλύτερα για σένα από δω και πέρα", κατάφερε να της πει.</p> <p>"Πάντα πονάει η γυναίκα την πρώτη φορά".</p> <p>Και τότε γιατί δε μου το είπες αυτό από πριν; ήθελε να του φωνάξει, μα δεν της είχε απομείνει δύναμη μήτε ν' αρθρώσει τούτες τις λίγες λέξεις, το μόνο που την απασχολούσε εκείνη τη στιγμή ήταν που ήθελε να πεθάνει.</p> <p>Όχι μονάχα εξαιτίας του πόνου, αλλά κι από την ανακάλυψη πως δε διέθετε καμιά ταυτότητα σαν άτομο για τον άντρα της, πως δεν ήταν παρά ένα μέσο στα μάτια του.</p> <p>Η δεύτερη φορά πόνεσε το ίδιο πολύ, όπως κι η τρίτη, απαυδισμένος, γιατί περίμενε πως θα εξαφανιζόταν ως διά μαγείας το προβληματάκι της, αυτή τη διάσταση του έδινε, κι έτσι δεν την καταλάβαινε που συνέχιζε να χτυπιέται και να φωνάζει, ο Λιουκ θύμωσε, της γύρισε την πλάτη κι αποκοιμήθηκε.</p> <p>Τα δάκρυα κυλούσαν ακολουθώντας μια λοξή διαδρομή πάνω στα μαγουλά της και στάλαζαν στα μαλλιά της. έμεινε ακίνητη, πλαγιασμένη ανάσκελα, λαχταρώντας μ' όλη της την καρδιά να πέθαινε, ή αλλιώς να γινόταν να γυρίσει στην παλιά της ζωή στην Ντρογκέντα.</p> <p>Αυτό ήταν που εννοούσε ο πατήρ Ραλφ χρόνια πριν όταν της είχε μιλήσει για κάποια κρυφή δίοδο που έχει να κάνει με τα παιδιά;</p> <p>Με ωραίο τρόπο είχε ανακαλύψει τι σήμαιναν τα λόγια του.</p>	<p>Как безумная, она отбивалась от чего-то жестокого, непонятного, но Люк придавил ее всей тяжестью, ладонью заглушил ее крики, и попытка все длилась, длилась без конца.</p> <p>Люк не пробудил волнения в ее теле, и она чисто физически совершенно не готова была к происходящему, а Люк не унимался и все чаще, все громче, со свистом дышал сквозь стиснутые зубы; и вдруг что-то изменилось, он затих, вздрогнул всем телом, передернулся, и трудно глотнул.</p> <p>И наконец-то, слава богу, оставил ее, задыхаясь, вытянулся рядом на спине, и жгучая боль стала глуше.</p> <p>— В следующий раз тебе уже не будет худо, — еле выговорил Люк.</p> <p>— Женщине всегда больно в первый раз.</p> <p>Так что же ты мне заранее не сказал! — в ярости хотела бы крикнуть Мэгги, но не хватало сил вымолвить хоть слово, всем своим существом она жаждала одного — умереть.</p> <p>Не только от боли, но оттого, что поняла: для Люка она сама ничто, всего лишь приспособление для его удовольствия.</p> <p>Во второй раз боль была ничуть не меньше, и в третий тоже; Люк злился, он воображал, что некоторое неудобство (так он определял ощущения Мэгги) чудом пройдет после первого же раза, и понять не мог, с какой стати она отбивается и кричит; в сердцах он повернулся к ней спиной и уснул.</p> <p>А Мэгги лежала на спине, слезы катились по вискам, смачивали густые волосы; умереть бы, умереть или вернуться к прежней жизни в Дрохеде...</p> <p>Так вот о чем говорил отец Ральф, когда несколько лет назад сказал ей, что тот потаенный путь в ее теле связан с рождением детей?</p> <p>Приятным же образом открылся ей смысл его слов.</p>
---	--

Δεν ήταν ν'απορείς που είχε προτιμήσει να μην της το εξηγήσει ο ίδιος πιο καθαρά.

Κι ωστόσο, του Λιουκ του είχε αρέσει τόσο η πράξη που την είχε επαναλάβει τρεις φορές, τη μια πίσω από την άλλη. Ήταν φανερό πως εκείνον δεν τον πονούσε.

Κι έπιασε τον εαυτό της να μισεί γι αυτό τον άντρα της, να μισεί και την πράξη.

Εξαντλημένη, πονώντας τόσο που της φαινόταν μαρτύριο ακόμα κι η παραμικρή κίνηση, η Μέγκυ γύρισε από την άλλη μεριά, με την πλάτη της στον Λιουκ, κι άρχισε να κλαίει με αναφιλητά μουσκεύοντας το μαξιλάρι της.

Της ήταν αδύνατο να κοιμηθεί, αν κι ο Λιουκ κοιμόταν πλάϊ της τόσο βαθιά που ούτε που πήρε είδηση τους λυγμούς της.

Ήταν ήσυχος στον ύπνο του, δεν κουνιόταν κι ούτε ροχάλιζε, κι έτσι που περίμενε εκείνη να χαράξει η καινούρια μέρα συλλογίστηκε κάποια στιγμή πως μπορεί και να της άρεσε να είναι μαζί του αν ήταν να πλαγιάζουν μαζί μονάχα και τίποτε παραπάνω.

Το χάραμα ήρθε τόσο απότομα κι άχαρα όπως είχε έρθει κι η νύχτα. της φαινόταν περίεργο που δεν άκουγε κοκόρια να λαλάνε κι όλους τους άλλους ήχους που χαρακτήριζαν το ξύπνημα της Ντρογκέντα με τα πρόβατα της και τα άλογα, τα γουρούνια και τα σκυλιά.

Ο Λιουκ ξύπνησε και γύρισε προς το μέρος της. τον ένωσε να τη φιλάει στον ώμο κι ήταν τόσο κουρασμένη, την είχε πιάσει μια τέτοια νοσταλγία για το σπίτι της που δε νοιάστηκε να σκεπαστεί.

"Έλα, Μέγκαν, γύρνα λιγάκι να σε δω", την πρόσταξε με το χέρι του στο γοφό της.

"Γύρνα από δω σαν καλό κορίτσι".

Τίποτε δεν την ένοιαζε τούτο το πρωινό, τίποτε δε μετρούσε. Γύρισε και τον κοίταξε με βλέμμα σβησμένο.

"Δε μ'αρέσει το Μέγκαν", είπε κι αυτή ήταν η μόνη μορφή διαμαρτυρίας που της ήταν δυνατή.

"Θα προτιμούσα χίλιες φορές να με φώναζες Μέγκυ".

Не удивительно, что он предпочел не объяснять подробнее.

А Люку такое очень нравится, вот он и проделал все это три раза подряд. Ему-то явно не больно.

И потому она ненавидит, да, ненавидит и все это, и его самого.

Она совсем измучилась, пыткой было малейшее движение; медленно, с трудом повернулась на бок, спиной к Люку, зарылась лицом в подушку и заплакала.

Сон не шел, а вот Люк спал крепким сном, от ее робких, осторожных движений даже не изменился ни разу ритм его спокойного дыхания.

Спал он очень спокойно и тихо, не храпел, не ворочался, и Мэгги, дожидаясь позднего рассвета, думала: если б достаточно было просто лежать рядом в постели, она бы, пожалуй, ничего не имела против такого мужа.

А потом рассвело — так же внезапно и нерадостно, как с вечера стемнело; и так странно было, что не поют петухи и не слышно других голосов пробуждающейся Дрохеды, где утро шумно встречали овцы и лошади, свиньи и собаки.

Проснулся Люк, повернулся к ней, Мэгги почувствовала — он целует ее плечо, но она так устала, так затосковала по дому, что уже не думала о стыдливости, не стала укрываться.

— А ну, Мэггенн, дай-ка на тебя поглядеть, — скомандовал он и положил ей руку на бедро. —

Будь паинькой, повернись ко мне.

Сегодня утром ей было все равно; морщась, она повернулась на другой бок и подняла на Люка погасшие глаза.

— Мне не нравится имя Мэггенн. — Только на такой протест ее и хватило.

— Лучше зови меня Мэгги.

"Και μένα δε μ'αρέσει το Μέγκυ. Αλλά αν το αντιπαθείς το Μέγκαν τόσο πολύ, θα σε φωνάζω Μεγκ".

Η ματιά του κύλησε νυσταγμένα στο κορμί της.

"Τι όμορφη που σαι".

Άγγιξε το ένα στήθος της, την επίπεδη, μη ερεθισμένη ροζ ρόγα.

"Ιδιαίτερα αυτά εδώ".

Στοιβάξε τα μαξιλάρια σένα σωρό, έγειρε πάνω τους και χαμογέλασε.

"Έλα, Μεγκ, φίλα με. Είναι η σειρά σου να μου κάνεις έρωτα και μπορεί να σ'αρέσει καλύτερα έτσι, ε;"

Δε θέλω να σε φιλήσω ποτέ ξανά όσο ζω, συλλογίστηκε κοιτώντας το μακρύ γεροδεμένο του κορμί, τις σκούρες τρίχες στο στήθος του να κατηγορίζουν στην κοιλιά σε μια λεπτή γραμμή και μετά να πληθαίνουν για να φτιάξουν ένα θάμνο, απ όπου έβγαινε το απατηλά μικρό κι αθώο βλαστάρι που μπορούσε να προκαλέσει τόσο πόνο.

Πόσο τριχωτά ήταν τα πόδια του!

Η Μέγκυ είχε μεγαλώσει με άντρες που δεν έβγαζαν ποτέ τα ρούχα τους μπροστά σε μια γυναίκα, αλλά από τα ανοιχτά στο στήθος πουκάμισα, τις ζεστές μέρες, έβλεπε στήθη μαλλιαρά.

Όμως ήταν όλοι άντρες ανοιχτοί στα χρώματα, που δεν της φαίνονταν αποκρουστικοί, ενώ αυτός ο μελαχρινός άντρας ήταν παράταιρος, ξένος, απωθητικός.

Είχε κι ο Ραλφ το ίδιο σκούρα μαλλιά, μα θυμόταν καλά το απαλό, άτριχο, ηλιοψημένο στήθος του.

"Εμπρός, Μεγκ! Σου είπα να με φιλήσεις".

Έγειρε πάνω του και τον φίλησε. Ο Λιουκ χούφτωσε τα στήθια της και την ανάγκασε να συνεχίσει να τον φιλάει, πήρε το ένα από τα χέρια της και το σπρώξε χαμηλά, στα γεννητικά του όργανα.

Διέκοψε φοβισμένη το φιλί για να σηκώσει το κεφάλι της και να κοιτάξει αυτό που υπήρχε μέσα στο χέρι της, το είδε ν'αλλάζει και να μεγαλώνει.

— А мне не нравится Мэгги. Но если тебе уж так не по вкусу Мэггенн, давай буду звать тебя Мэг.

— Он мечтательно обвел всю ее взглядом. —

До чего ж ты складненькая.

— Коснулся ее груди, мягкого, равнодушного розового соска.

— Вот что лучше всего.

— Взбил повыше подушки, откинулся на них, улыбнулся.

— Ну, Мэг, поцелуй меня. Теперь твой черед за мной поухаживать, может, тебе это придется больше по вкусу, а?

Никогда, до самой смерти не захочу тебя целовать, подумала Мэгги и посмотрела на его длинное мускулистое тело, поросшее темной шерстью на груди и на животе.

А какие волосатые у него ноги!

Мэгги росла среди мужчин, которые при женщинах никогда не снимали ничего из одежды, но в жару в открытом вороте рубашки видно было, что на груди у них растут волосы.

Однако отец и братья были светловолосые, и в этом не было ничего отталкивающего; а этот, темноволосый, оказался чужим, отвратительным.

У Ральфа голова была такая же темная, но Мэгги хорошо помнила, что грудь у него гладкая, смуглая, безволосая.

— Слышишь, что я говорю, Мэг! Поцелуй меня.

Она перегнулась и поцеловала его; он подставил ладони чашками ей под груди и потребовал еще и еще поцелуев, потом потянул одну ее руку книзу.

Она оторвала губы от подневольного поцелуя и в испуге посмотрела на то, что росло и менялось у нее под рукой.

<p>"Όχι, Λιουκ, σε παρακαλώ, όχι πάλι!" φώναξε.</p> <p>"Σε παρακαλώ, όχι πάλι! Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ!"</p> <p>Τα γαλάζια μάτια την έβγαχναν σκεφτικά.</p> <p>"Τόσο πολύ πονάει; Εντάξει, θα κάνουμε κάτι διαφορετικό, όμως δείξε λιγάκι ενθουσιασμό, για τ' όνομα του Θεού".</p> <p>Την πήρε και την έβαλε να καθίσει πάνω του, με τα πόδια της ανοιχτά, την τράβηξε από τους ώμους μέχρι που το στήθος της έφτασε στο ύψος του προσώπου του κι άρχισε να το γλείφει και να το φιλάει, όπως είχε κάνει εκείνο το βράδυ μέσα στο αυτοκίνητο.</p> <p>Συμμετέχοντας με το κορμί της μονάχα, η Μέγκυ το υπέμεινε. Τουλάχιστον δεν έμπαινε μέσα της, κι έτσι δεν την πόναγε καθόλου.</p> <p>Τι παράξενα πλάσματα που ήταν οι άντρες, να κάνουν λες και δεν υπήρχε άλλο πράγμα στον κόσμο που να τους δίνει τόση ευχαρίστηση.</p> <p>Τη στιγμή που ήταν κάτι το αηδιαστικό, μια διακωμώδηση κι ένας εμπαιγμός του έρωτα.</p> <p>Αν δεν ήλπιζε πως μέσα από αυτή την πράξη θα κατάφερνε ν' αποκτήσει ένα παιδί, η Μέγκυ θα χε αρνηθεί δίχως περιστροφές οποιαδήποτε σχέση μαζί της από κει και πέρα.</p> <p>"Σου βρήκα δουλειά", είπε ο Λιουκ την ώρα που έτρωγαν το πρωινό τους στην τραπεζαρία του ξενοδοχείου.</p> <p>"Τι; Πριν ακόμα μου δοθεί η ευκαιρία να φτιάξω όμορφο το σπίτι μας,</p> <p>Λιουκ; Πριν ακόμα αποκτήσουμε ένα σπίτι;"</p> <p>"Δεν έχει νόημα να νοικιάσουμε σπίτι, Μεγκ. Εγώ φεύγω για τις φυτείες, είναι όλα κανονισμένα.</p> <p>Υπάρχει κάποιος τύπος, Άρν Σβένσον τον λένε, που έχει μια ομάδα Σουηδών, Πολωνών κι Ιρλανδών εργατών για το κόψιμο των ζαχαροκάλαμων και το συνεργείο του θεωρείται το καλύτερο στην περιοχή. Πήγα και τον βρήκα όσο εσύ κοιμόσουν να ξεκουραστείς από το ταξίδι.</p> <p>Του λείπει ένας άντρας τούτη την εποχή και δέχτηκε να με δοκιμάσει. Αυτό σημαίνει πως θα</p>	<p>— Нет-нет, Люк, больше не надо! — вскрикнула она.</p> <p>— Пожалуйста, прошу тебя, не надо!</p> <p>Синие глаза оглядели ее пристально, испытующе.</p> <p>— Так уж было больно? Ладно, поступим по-другому, только сделай милость, не будь такой деревяшкой.</p> <p>Он притянул ее к себе и припал губами к груди, как в машине в тот вечер, когда она обрекла себя на это замужество.</p> <p>Тело Мэгги терпело, а мысли были далеко; хорошо хоть, что он не повторяет вчерашнего и нет той боли, больно просто потому, что все ноет от каждого движения.</p> <p>Мужчин невозможно понять, что за удовольствие они в этом находят.</p> <p>Это отвратительно, какая-то насмешка над любовью.</p> <p>Не надейся Мэгги, что все это завершится появлением ребенка, она раз и навсегда отказалась бы этим заниматься.</p> <p>— Я нашел тебе работу, — сказал Люк, когда они завтракали в столовой гостиницы.</p> <p>— Что ты, Люк? Ведь сначала я должна устроить для нас хороший, уютный дом.</p> <p>А у нас еще и нет никакого дома!</p> <p>— Нам вовсе не к чему брать в аренду дом, Мэг. Я отправляюсь рубить сахарный тростник, все уже улажено.</p> <p>Лучшая артель рубщиков во всем Квинсленде — под началом одного малого по имени Арне Свенсон, у него там и шведы, и поляки, и ирландцы; покуда ты отсыпалась после поезда, я ходил к этому Свенсону.</p> <p>Ему не хватает одного работника, и он согласен взять меня на пробу. А стало быть, я поселись с</p>
---	---

<p>μένω στα παραπήγματα μαζί τους.</p> <p>Έξι μέρες τη βδομάδα θα δουλεύουμε, από το χάραμα μέχρι να δύσει ο ήλιος.</p> <p>Και δεν είναι μονάχα αυτό, αλλά θα τριγυρνάμε πάνω κάτω στην ακτή, εκεί που θα μας πηγαίνει η επόμενη δουλειά που θα παίρνουμε.</p> <p>Το πόσα θα βγάλω εξαρτιέται από το πόσα ζαχαροκάλαμα θα κόβω. αν τα καταφέρω να είμαι τόσο καλός που να με κρατήσει ο Αρν στο συνεργείο του, θα παίρνω γύρω στις είκοσι λίρες τη βδομάδα. Είκοσι λίρες τη βδομάδα! Το σκέφτεσαι;"</p> <p>"Τι προσπαθείς να μου πεις, Λιουκ; Πως δε θα ζούμε μαζί;"</p> <p>"Δεν μπορούμε, Μεγκ! Τα παιδιά δε θα δεχτούν γυναίκα στα παραπήγματα και τι νόημα θα γε να μένεις μονάχη σου σένα σπίτι;"</p> <p>Άσε που θα μαζέψουμε πιο γρήγορα τα λεφτά που χρειαζόμαστε για το υποστατικό μας έτσι και δουλέψεις και συ".</p> <p>"Μα πού θα ζω; Τι σόι δουλειά μπορώ να κάνω; Εδώ δεν έχουν κοπάδια να πάω να γίνω βοσκός".</p> <p>"Δεν έχουν, δυστυχώς. Γι αυτό κι εγώ σου βρήκα μια δουλειά όπου θασαι εσωτερική, Μεγκ. Θα σε τάζουν και θα σε κοιμίζουν τζάμπα κι έτσι γλιτώνουμε τα προσωπικά σου έξοδα.</p> <p>Θα πας σαν υπηρέτρια στο Χίμελχοχ, στο σπίτι του Λούντβιχ Μύλερ. Έχει τη μεγαλύτερη φυτεία στην περιοχή, κι η γυναίκα του είναι ανάπηρη και δεν τα βγάζει πέρα μονάχη της με το νοικοκυριό.</p> <p>Θα σε πάω εκεί αύριο το πρωί κιάλας".</p> <p>"Όμως εσένα πότε θα σε βλέπω, Λιουκ;"</p> <p>"Τις Κυριακές. Ο Λούντβιχ ξέρει πως είσαι παντρεμένη και δεν τον πειράζει να εξαφανίζεσαι τις Κυριακές".</p> <p>"Τι να σου πω τώρα! Τα κανόνισες όλα όπως σε βόλευαν, βλέπω!"</p> <p>"Ναι, μάλλον. Αχ, Μεγκ, θα γίνουμε πλούσιοι!"</p> <p>Θα δουλεύουμε σκληρά και δε θα ξοδεύουμε πεντάρα και σε λίγο καιρό θα μπορούμε</p>	<p>ними со всеми в бараке.</p> <p>Работать будем шесть дней в неделю, от зари до зари.</p> <p>Мало того, мы будем разъезжать по всему побережью, смотря где найдется работа.</p> <p>Чем больше я нарублю, тем больше получу денег, а если справлюсь и Арне оставит меня в артели, буду выгонять в неделю не меньше двадцати фунтов. Двадцать кругляков! Представляешь?</p> <p>— Я не понимаю. Люк, разве мы будем жить врозь?</p> <p>— Иначе нельзя, Мэг! Артельные не согласятся, чтоб тут же в бараке жила женщина, а для тебя одной на что снимать дом?</p> <p>И ты вполне можешь работать, все деньги нам пригодятся для фермы.</p> <p>— А где же мне жить? И на какую работу я пойду? Я умею пасти овец, так ведь тут их нет.</p> <p>— Да, вот это жалко. Потому я и подыскал тебе работу с жильем, Мэг. И стол задаром, не будет у меня расхода на твою кормежку.</p> <p>Пойдешь служить горничной в Химмельхох, в дом Людвиг Мюллера. У этого Мюллера богатейшие плантации сахарного тростника на всю округу, а жена хворая, не управляется одна по дому.</p> <p>Завтра утром я тебя к ним свезу.</p> <p>— Когда же мы будем видеться. Люк?</p> <p>— По воскресеньям. Людвиг знает, что мы женаты, он не против на воскресные дни тебя отпускать.</p> <p>— Да, что и говорить, ты все устроил очень для себя удобно!</p> <p>— Надо думать. Послушай, Мэг, мы же разбогатеем!</p> <p>Будем вкалывать вовсю и откладывая каждую монетку и очень скоро сможем купить лучший</p>
---	---

<p>ν'αγοράσουμε το καλύτερο υποστατικό στο Δυτικό Κουήνσλαντ.</p> <p>Έχουμε τις δεκατέσσερις χιλιάδες λίρες στην τράπεζα, τις δύο χιλιάδες λίρες που θα μας έρχονται κάθε χρόνο και θα βγάζουμε κι άλλες χίλιες τριακόσιες ή και παραπάνω το χρόνο έτσι και δουλεύουμε κι οι δυο μας.</p> <p>Δε θα κρατήσει πολύ καιρό η ταλαιπωρία μας, αγάπη μου, σου το υπόσχομαι.</p> <p>Χαμογέλα λιγάκι και πες μου πως θα το κάνεις για το χατίρι μου, έτσι;</p> <p>Γιατί ν'αρκεστούμε σένα σπίτι νοικιασμένο, τη στιγμή που ξέρουμε πως όσο πιο σκληρά δουλέψουμε τώρα τόσο πιο γρήγορα θα τριγυρνάς μέσα στην καταδικιά σου κουζίνα;"</p> <p>"Αφού το θες έτσι".</p> <p>Έριξε μια ματιά στο πορτοφόλι της.</p> <p>"Λιουκ, μήπως μου πήρες τις εκατό λίρες μου;"</p> <p>"Τις έβαλα στην τράπεζα. Δεν μπορείς να κουβαλάς μαζί σου τόσα λεφτά, Μεγκ".</p> <p>"Ναι, αλλά μου τα πήρες όλα και δε μου μείνε δεκάρα εμένα! Δε θα χω δηλαδή λίγα λεφτά για τα μικροέξοδα μου;"</p> <p>"Τι στο καλό τα θες τα λεφτά και ποια θαρρείς πως θα ναι τα μικροέξοδα σου; Αύριο το πρωί θα σαι στο Χίμελχοχ και κει δε θα μπορείς να ξοδέψεις τίποτε και πουθενά.</p> <p>Το λογαριασμό του ξενοδοχείου θα τον κανονίσω εγώ.</p> <p>Είναι καιρός να καταλάβεις πως έχεις παντρευτεί έναν εργάτη, Μεγκ, πως δεν είσαι κανένα παραχαϊδεμένο, πλούσιο κοριτσόπουλο, που δεν έχει ανάγκη και μπορεί να σκορπάει τα λεφτά του αριστερά και δεξιά.</p> <p>Ο Μύλερ θα καταθέτει τους μισθούς σου κατευθείαν στην τράπεζα, στο λογαριασμό μου, όπου θα πηγαίνουν κι οι δικοί μου.</p> <p>Δεν είναι πως κοιτάω να φάω τα λεφτά, Μεγκ, ή να τα ξοδέψω για πάρτη μου, το ξέρεις αυτό. Δε θα τ'ακουμπήσει κανένας από τους δυο μας, θα τα μαζεύουμε να εξασφαλίσουμε το μέλλον μας και το υποστατικό μας".</p>	<p>участок в Западном Квинсленде.</p> <p>У меня в джиленбоунском банке четырнадцать тысяч, да каждый год прибавляется по две тысячи, да тысячу триста, а то и побольше мы вдвоем в год заработаем.</p> <p>Это не надолго, лапочка, верно тебе говорю.</p> <p>Ну, улыбнись и расстарайся ради меня, ладно?</p> <p>Какая радость снимать дом, лучше сейчас потрудимся в полную силу, зато ты скорей начнешь хозяйничать в собственной кухне, верно?</p> <p>— Что ж, если ты так хочешь...</p> <p>— Мэгги заглянула в свою сумочку.</p> <p>— Люк, ты взял мои сто фунтов?</p> <p>— Я их положил в банк. Такие деньги с собой не носят, Мэг.</p> <p>— Но ты взял их все! У меня не осталось ни пенни! А если мне надо будет что-нибудь купить?</p> <p>— Да что тебе покупать, скажи на милость? Завтра утром ты будешь в Химмельхохе, там деньги тратить не на что.</p> <p>За номер в гостинице я сам заплачу.</p> <p>Пойми ты наконец, твой муж рабочий человек, и ты ж не балованная господская дочка, чтоб сорить деньгами.</p> <p>Твое жалованье Мюллер будет вносить прямо на мой счет в банке, и мой заработок пойдет туда же.</p> <p>На себя я ничего не трачу, Мэг, сама знаешь. К тому, что в банке, ни ты, ни я не притронемся, потому как это наше с тобой будущее, наша ферма.</p>
---	--

<p>"Ναι, καταλαβαίνω. Είναι πολύ λογικός ο τρόπος που σκέφτεσαι, Λιουκ.</p> <p>Όμως τι θα γίνει αν τύχει να κάνω μωρό;"</p> <p>Μπήκε για μια στιγμή στον πειρασμό να της πει την αλήθεια, πως δεν επρόκειτο να 'ρθουν μωρά μέχρι να γίνει το υποστατικό πραγματικότητα, αλλά κάτι στην έκφραση της τον έκανε ν'αποφασίσει να μην της μιλήσει.</p> <p>"Κοίτα, αυτό ας τ'αφήσουμε να το κουβεντιάσουμε σαν έρθει εκείνη η στιγμή, εντάξει;</p> <p>Εγώ θα προτιμούσα να μην κάνουμε παιδιά προτού αγοράσουμε το υποστατικό μας, κι έτσι ας ελπίσουμε πως δε θα γίνει τίποτε τέτοιο".</p> <p>Ούτε σπίτι ούτε λεφτά ούτε μωρά. Ούτε καν άντρας, στο τέλος τέλος. Η Μέγκυ άρχισε να γελάει. Έβαλε κι ο Λιουκ τα γέλια, και σήκωσε το φλιτζάνι του με το τσάι να κάνει μια πρόποση.</p> <p>"Πίνω στις προφυλάξεις και στα μέτρα ασφαλείας όλου του κόσμου", είπε.</p> <p>Το πρωί έφυγαν για το Χίμελχοχ με το τοπικό λεωφορείο, ένα παλιό Φορντ δίχως τζάμια στα παράθυρα του που χωρούσε δώδεκα επιβάτες.</p> <p>Η Μέγκυ αισθανόταν κάπως καλύτερα, γιατί ο Λιουκ δεν είχε επιμείνει όταν του ζήτησε ν'ασχοληθεί με το στήθος της καλύτερα, κι έδειχνε πως του άρεσε κι αυτό όσο και το άλλο, το απαίσιο εκείνο πράγμα.</p> <p>Όσο και να τα θελε τα μωρά, δεν είχε μπορέσει να βρει το κουράγιο να το αντέξει ξανά.</p> <p>Την πρώτη Κυριακή που δε θα πονούσε καθόλου, είπε στον εαυτό της, θα προσπαθούσε να δοκιμάσει ξανά.</p> <p>Μπορεί και να υπήρχε κιόλας ένα μωρό μέσα της, οπότε δε θα χρειαζόταν να το υπομείνει άλλη φορά, εκτός κι αν ήθελε μετά να κάνει κι άλλα παιδιά.</p> <p>Με μάτια πιο φωτεινά, κοίταζε γύρω της να τα δει όλα, όσο το λεωφορείο αγκομαχούσε στο δρόμο με το κόκκινο χρώμα.</p> <p>Ήταν ένας τόπος που σου κόβει την ανάσα, τόσο διαφορετικός από το Τζίλλυ. έπρεπε να το παραδεχτεί πως εδώ υπήρχε μια μεγαλοσύνη και</p>	<p>— Хорошо, я понимаю. Ты очень здраво рассуждаешь, Люк.</p> <p>Ну, а если у меня будет ребенок?</p> <p>На миг ему захотелось сказать ей правду — никакого ребенка не будет, пока они не обзаведутся фермой, — но что-то в выражении лица Мэгги заставило его об этом умолчать.</p> <p>— Ну, тогда видно будет, раньше времени что беспокоиться, верно?</p> <p>По-моему, хорошо бы нам сперва завести ферму, а уж потом ребенка, будем надеяться, что так оно и получится.</p> <p>Ни дома, ни денег, ни ребенка. Да и мужа, в сущности, нет. Мэгги вдруг засмеялась. И Люк тоже засмеялся, поднял чашку чая, словно провозглашая тост.</p> <p>— Пью за французские подарочки! — сказал он.</p> <p>Наутро они пригородным автобусом — дряхлым «фордом» всего на двенадцать мест, без единого стекла в окнах — отправились в Химмельхох.</p> <p>Мэгги чувствовала себя лучше, потому что Люк не мучил ее: она сама подставила ему грудь, ему, видно, это нравилось ничуть не меньше, чем тот, другой ужас.</p> <p>А ей, несмотря на то, что она больше всего на свете хотела детей, попросту изменило мужество.</p> <p>В первое же воскресенье, когда все внутри заживет, можно будет снова попробовать, думала она.</p> <p>А может быть, ребенок уже и так будет, и тогда незачем больше маяться, пока она не захочет второго.</p> <p>Глаза Мэгги засветились оживлением, и она с любопытством поглядела в окно автобуса, тяжело ползущего по ярко-красной проселочной дороге.</p> <p>Удивительный край, совсем не похожий на Джилли, и, надо признаться, есть в нем величие и красота, каких там нет и в помине.</p>
---	---

μια ομορφιά που έλειπαν από το Τζίλανμποουν.

Φαινόταν με την πρώτη ματιά πως οι άνθρωποι σε τούτο το μέρος δεν ξέμεναν ποτέ από νερό.

Η γη είχε το χρώμα του φρεσκοχυμένου αίματος, ένα δυνατό κόκκινο, και τα ζαχαροκάλαμα έρχονταν σε τέλεια αντίθεση μαζί της: έβλεπες μακρουλά φύλλα σε ζωηρό πράσινο χρώμα, να κυματίζουν πέντε ή επτά μέτρα πιο ψηλά από κορμούς σκουροκόκκινους, χοντρούς σαν το μπράτσο του Λιουκ.

Πουθενά αλλού στον κόσμο, κορδώθηκε ο Λιουκ, δεν ψήλωνε τόσο το ζαχαροκάλαμο, δε γινόταν τόσο πλούσιο σε ζάχαρη.

Το ζεστό κόκκινο χρώμα είχε πάνω από τριάντα μέτρα βάθος, κι έτσι όπως ήταν παραγεμισμένο μόλα τα απαραίτητα συστατικά, τα ζαχαροκάλαμα δεν μπορούσαν παρά να είναι τέλεια, ιδιαίτερα αν έπαιρνες υπόψη σου την πολλή βροχή.

Και πουθενά αλλού στον κόσμο δεν το έκοβαν λευκοί, με τον ασταμάτητο, άπληστο για λεφτά ρυθμό των λευκών.

Το Χίμελχοχ ήταν ένα μεγάλο άσπρο σπίτι στην κορφή ενός λόφου, τριγυρισμένο από φοίνικες, μπανανιές, και κάτι όμορφα, μικρότερα τροπικά δέντρα, που τα φύλλα τους θύμιζαν ουρές παγονιάν έτσι όπως υψώνονταν κι ανοίγονταν σαν τεράστιες βεντάλιες.

Κάτι καλαμιές, που έφταναν τα δώδεκα μέτρα ύψος, προστάτευαν το σπίτι από τους νοτιοδυτικούς μουσώνες. μολονότι ήταν χτισμένο πάνω στο λόφο είχε κι αυτό πασσάλους πέντε μέτρα ψηλούς να το στηρίζουν.

Ο Λιουκ πήρε τη βαλίτσα της στα χέρια κι η Μέγκο άρχισε να Περπατάει κοντανασάινοντας πλάι του στον κόκκινο χωματόδρομο, με τα καθώς πρέπει παπούτσια και τις κάλτσες της πάντα, το καπέλο να πλαισιώνει το πρόσωπο της.

Δε βρήκαν στο σπίτι τον ίδιο τον ιδιοκτήτη της φυτείας, μα όπως ανέβαιναν τα σκαλιά βγήκε η γυναίκα του στη βεράντα, στηριγμένη σε δυο μπαστούνια.

Сразу видно, засухи здесь не бывает.

Почва совсем красная, цвета свежeproлитой крови, и там, где земля не отдыхает под паром, сахарный тростник на ее фоне особенно хорош, длинные и узкие ярко-зеленые листья колышутся в пятнадцать — двадцати футах над землей на красноватых стеблях толщиной в руку.

И Люк с восторгом объясняет — нигде в мире тростник не растет такой высоченный и такой богатый, не дает столько сахара.

Слой этой красной почвы толстый, до ста футов, и состав ее самый питательный, в точности как надо, и дождя всегда хватает, поневоле тростник растет самолучший.

И потом, больше нигде в мире не работают рубщиками белые, а белый, которому охота заработать побольше, самый быстрый работник.

— Из тебя вышел бы прекрасный уличный оратор, — усмехнулась Мэгги.

Люк подозрительно покосился на нее, но смолчал: автобус как раз остановился у обочины, где им надо было выйти.

Мюллеры недаром назвали свой большой белый дом Химмельхох — Поднебесье, — он стоял на самой вершине крутого холма, вокруг росли банановые и кокосовые пальмы и еще красивые пальмы пониже, их широкие листья раскрывались веерами, словно павлиньи хвосты.

Роца исполинского в сорок футов вышиной бамбука отчасти защищала дом от ярости северо-западного ветра; и хотя дом построили высоко на холме, он все равно стоял еще и на пятнадцатифутовых столбах.

Люк подхватил чемодан Мэгги, и она, тяжело дыша, с трудом зашагала рядом с ним по немощеной дороге, такая чинная, в чулках и туфлях на каблук, поникшие поля шляпы уныло обрамляют лицо.

Тростникового туза дома не было, но когда Люк с Мэгги поднимались по ступеням, его жена, опираясь на костыли, вышла на веранду им навстречу.

Χαμογελούσε. κοιτώντας το γλυκό, καλοσυνάτο της πρόσωπο, η Μέγκυ ένωσε στη στιγμή καλύτερα.

"Περάστε, περάστε!" τους είπε με μια βαριά αυστραλέζικη προφορά.

Ανέβηκαν κι ο Λιουκ άφησε αμέσως χάμω τη βαλίτσα της, έσφιξε το χέρι της κυράς, που στερέωσε το μπαστούνι κάτω από τη μασχάλη της για να τον χαιρετήσει, και βιάστηκε να κατέβει δυο δυο τα σκαλιά για να προφτάσει το λεωφορείο στο δρομολόγιο της επιστροφής,

Ο Αρν Σβένσον θα τον περίμενε στις δέκα το βράδυ έξω από την μπιραρία να τον πάρει να φύγουν.

"Πώς είναι το μικρό σας όνομα, κυρία Ο'Νηλ;"

"Μέγκυ".

"Α, είναι πολύ όμορφο. Εμένα με λένε Ανν, και θα το προτιμούσα να με φώναζες έτσι και ν' αφήσουμε τις τυπικότητες κατά μέρος.

Η τελευταία μου κοπέλα έχει ένα μήνα που μ' άφησε κι ένιωθα πολύ μόνη μου τόσο καιρό, μόλο που προτίμησα να βολευτώ όπως όπως παρά να πάρω την πρώτη που θα μου τύχαινε. Είναι δύσκολο πράγμα να βρεις καλή κοπέλα για το σπίτι.

Θα 'χεις να φροντίζεις εμένα και τον Λούντνι μονάχα, δεν υπάρχουν παιδιά.

Ελπίζω να περάσεις καλά κοντά μας, Μέγκυ".

"Είμαι σίγουρη γι αυτό, κυρία Μύλερ... Ανν".

"Έλα να σου δείξω το δωμάτιο σου. Μπορείς να πάρεις μόνη σου τη βαλίτσα σου;

Δυστυχώς εγώ δεν μπορώ να κουβαλήσω τίποτε".

Η κάμαρα της ήταν λιτά επιλωμένη όπως και το υπόλοιπο σπίτι, μα έβλεπε στη μοναδική μεριά του σπιτιού που δεν είχε μπροστά της καλαμιές να κόβουν τη θέα, και μοιραζόταν την ίδια βεράντα με το σαλόνι, που στη Μέγκυ φάνηκε πολύ φτωχό έτσι όπως τα απλά του έπιπλα από μπαμπού ήταν γυμνά, χωρίς καλύμματα.

"Με τη ζέστη που κάνει εδώ δεν μπορούμε να

Οна улыбалась, Мэгги поглядела на это доброе, милое лицо, и на сердце у нее сразу полегчало.

— Заходите, заходите! — сказала хозяйка говором коренной австралийки. Тут Мэгги совсем повеселела, она ведь готовилась услышать полунемецкую речь.

Люк поставил чемодан на пол, обменялся рукопожатием с хозяйкой, которая на минуту сняла правую руку с костыля, и сбежал с лестницы — он торопился к обратному рейсу автобуса.

В десять утра Арне Свенсон будет его ждать возле пивной.

— Как ваше имя, миссис О'Нил?

— Мэгги.

— Как славно. А я — Энн, и вы лучше зовите меня просто по имени.

Мне целый месяц было очень одиноко, с тех пор, как прежняя девушка ушла, но сейчас нелегко найти хорошую помощницу, пришлось кое-как управляться своими силами.

Мы тут только вдвоем, я и Людвиг, детей у нас нет, хлопот вам будет не так уж много.

Надеюсь, вам у нас понравится, Мэгги.

— Да, конечно, миссис Мюллер... Энн...

— Пойдемте, я вам покажу вашу комнату. С чемоданом справитесь?

Я, к сожалению, в носильщики не гожусь.

Комната была обставлена строго и просто, как и весь дом, но выходила на ту единственную сторону, где глаз не упирался в стену деревьев — заслон от ветра, и притом на ту же длинную веранду, что и гостиная, гостиная эта показалась Мэгги очень голой: легкая дачная мебель, никаких занавесок.

— Для бархата и даже ситца тут слишком

<p>ντύνουμε με βελούδα και κρετόν τα σαλόνια μας", εξήγησε η Ανν.</p> <p>"Τα έπιπλα μας είναι όλα ψάθινα και φοράμε όσο το δυνατό λιγότερα ρούχα.</p> <p>Θα πρέπει να σου μάθω πώς να ντύνεσαι, γιατί αλλιώς θα πεθάνεις, αν συνεχίσεις να φοράς τόσα πράγματα".</p> <p>Η ίδια φορούσε ένα ξεμανίκωτο μπλουζάκι με χαμηλό ντεκολτέ κι ένα κοντό σορτσάκι απ όπου πρόβαλλαν τα αδύναμα, παραμορφωμένα της πόδια.</p> <p>Μέσα σε χρόνο μηδέν βρέθηκε κι η Μέγκυ με παρόμοια περιβολή, που της τη δάνεισε η Ανν ώσπου να πείσουν τον Λιουκ να της αγοράσει καινούρια ρούχα.</p> <p>Ήταν ταπεινωτικό που έπρεπε να εξηγήσει πως ο άντρας της δεν της είχε αφήσει πεντάρα για τα έξοδα της, αλλά τουλάχιστον μ'αυτό ξεχάστηκε κάπως και μετριάστηκε η αμηχανία της που ήταν τόσο ελαφρά ντυμένη.</p> <p>"Σίγουρα δείχνουν πολύ καλύτερα πάνω σου τα σορτς απ ό,τι σε μένα", της είπε η Ανν κι ύστερα άρχισε να της μιλάει για τις διάφορες δουλειές που είχε το σπίτι.</p> <p>"Τα ξύλα θα σου τα φέρνει ο Λούντυ, εσύ δε χρειάζεται ούτε να τα κόβεις ούτε να τ'ανεβάξεις από τη σκάλα.</p> <p>Μακάρι να χαμε ηλεκτρικό, όπως έχουν στο Ντάντυ, για να μην ταλαιπωρείσαι με το φοβερό φούρνο της κουζίνας μας, όμως η κυβέρνηση δε λέει να κάνει και τίποτε σ'αυτό τον τόπο, γίνονται όλα με βήμα σημειωτόν. Πάντως έτσι και μας φέρουν ρεύμα, θ'αποκτήσουμε στη στιγμή ηλεκτρική κουζίνα και ψυγείο".</p> <p>" Δε με πειράζει εμένα, είμαι συνηθισμένη να κάνω και δίχως ηλεκτρικό".</p> <p>"Ναι, όμως στα μέρη που ζούσες μπορεί να είχατε ζέστη, μα ήταν πολύ λιγότερη η υγρασία.</p> <p>Εδώ δεν μπορείς να φανταστείς πόσο άσχημα είναι τα πράγματα.</p> <p>Και, για να πω την αλήθεια, φοβάμαι μη τυχόν και δεν αντέξει ο οργανισμός σου, μήπως μας</p>	<p>ζαρκο, — пояснила Энн.</p> <p>— Так мы и живем — с плетеной мебелью, и одеваемся как можно легче, лишь бы соблюсти приличия.</p> <p>Придется мне и вас этому обучить, не то пропадете. На вас ужасно много всего надето.</p> <p>Сама она была в блузе-безрукавке с большим вырезом и в куцых штанишках, из которых жалко свисали изуродованные недугом ноги.</p> <p>Не успела Мэгги опомниться, как и на ней оказался такой же наряд, пришлось принять займы у Энн, а там, может быть, она убедит Люка, что ей надо купить самое необходимое.</p> <p>Унизительно было объяснять, что муж не дает ей ни гроша, но пришлось стерпеть, зато Мэгги не так сильно смутилась от того, как мало на ней теперь надето.</p> <p>— Да, на вас мои шорты выглядят гораздо лучше, чем на мне, — сказала Энн. И весело продолжала свои объяснения:</p> <p>— Людвиг принесет вам дров, вам не надо самой их колоть и таскать вверх по лестнице.</p> <p>Жаль, что у нас нет электричества, как у всех, кто живет поближе к городу, но наши власти уж очень медленно раскачиваются. Может быть, на следующий год линию дотянут до Химмельхоха, а пока надо, увы, мучиться с этой скверной старой печкой. Но подождите, Мэгги! Вот дадут нам ток, и мы в два счета заведем электрическую плиту, и освещение, и холодильник.</p> <p>— Я привыкла обходиться без этого.</p> <p>— Да, но в ваших местах жара сухая.</p> <p>Здесь гораздо тяжелей, не сравнить.</p> <p>Я даже побаиваюсь за ваше здоровье. Здешний климат многим женщинам вреден, если они с</p>
---	---

<p>αρρωστήσεις. Συμβαίνει συχνά στις γυναίκες που είναι γεννημένες αλλού κι έρχονται μετά να ζήσουν στον τόπο μας. κάτι παθαίνει το αίμα τους.</p> <p>Βλέπεις, βρισκόμαστε στο νότιο ημισφαίριο κι απέχουμε από τον Ισημερινό ακριβώς όσο κι η Βομβάη και η Ρανγκούν, που βρίσκονται στο βόρειο ημισφαίριο. Είναι περιοχές που δεν κάνουν γι άνθρωπο ή ζωντανό, εκτός κι αν έχει γεννηθεί σ' αυτές".</p> <p>Χαμογέλασε. "Στ' αλήθεια πολύ χαιρόμαι που σ' έχουμε κοντά μας! Θα κάνουμε καλή συντροφιά οι δυο μας, θα δεις.</p> <p>Σ' αρέσει το διάβασμα; Ο Λούντβιγκ κι εγώ το λατρεύουμε".</p> <p>Το προσωπάκι της Μέγκυ φωτίστηκε.</p> <p>" Αχ, ναι, πολύ!"</p> <p>"Χάρμα! Να δεις που θα σαι τόσο ευχαριστημένη μαζί μας που δε θα σου λείψει και πολύ ο μορφονιός ο άντρας σου".</p> <p>Η Μέγκυ δεν αποκρίθηκε. Αν θα της έλειπε ο Λιουκ;</p> <p>Ένωθε πως θα προτιμούσε να μην τον έβλεπε ποτέ ξανά στη ζωή της.</p> <p>Μόνο που ήταν άντρας της, κι ο νόμος έλεγε πως έπρεπε να μοιραστεί τη ζωή της μαζί του.</p> <p>Είχε μπλεχτεί από μόνη της σε τούτη την περιπέτεια, δεν μπορούσε να ρίξει το φταιξιμο σε κανέναν έξω από τον εαυτό της.</p> <p>Κι ίσως, όταν θα μαζεύονταν τα λεφτά και θα έπαιρναν το υποστατικό στο Δυτικό Κουήνσλαντ, ίσως θα έβρισκαν με τον Λιουκ την ευκαιρία να ζήσουν μαζί, να γνωρίσουν ο ένας τον άλλο, ν' αναπτύξουν τη σχέση τους.</p> <p>Δεν ήταν κακός άνθρωπος, ούτε αντιπαθητικός. μόνο που είχε ζήσει μονάχος πολλά χρόνια και δεν ήξερε να μοιράζεται τον εαυτό του με κάποιον άλλο.</p> <p>Ήταν ένας άντρας απλός, ξεκάθαρος στους στόχους του, απροβλημάτιστος.</p> <p>Αυτό που ήθελε ήταν ένα πράγμα συγκεκριμένο, ακόμα και σαν όνειρο. ήταν μια ανταμοιβή που θα</p>	<p>κολυβέλι к нему не привыкли, это как-то связано с кровообращением.</p> <p>Знаете, мы на той же широте к югу от экватора, как Бомбей и Рангун — к северу, ни для зверя, ни для человека, если он тут не родился, места не подходящие.</p> <p>— Она улыбнулась. — Я ужасно вам рада! Мы с вами очень славно заживем!</p> <p>Вы читать любите? Мы с Людвигом просто помешаны на книгах.</p> <p>Мэгги просияла:</p> <p>— И я тоже!</p> <p>— Чудесно! И вы будете не так скучать без вашего красавца мужа.</p> <p>Мэгги промолчала. Скучать без Люка? И разве он красавец?</p> <p>Если бы никогда больше его не видеть, вот было бы счастье!</p> <p>Да только ведь он ей муж, и по закону ее жизнь связана с его жизнью.</p> <p>И некого винить, кроме себя, она ведь сама на это пошла.</p> <p>Но может быть, когда наберется достаточно денег и сбудется мечта о ферме в Западном Квинсленде, они станут жить вместе, и лучше узнают друг друга, и все уладится.</p> <p>Люк не плохой человек и не противный, просто он долгие годы был сам по себе и не умеет ни с кем делить свою жизнь.</p> <p>И он устроен несложно, поглощен одной-единственной задачей, вот и не знает ни жалости, ни сомнений.</p> <p>То, к чему он стремится, о чем мечтает, — цель простая, осязаемая, он ждет вполне ощутимой</p>
---	---

του δινόταν στα σίγουρα σαν αποτέλεσμα της σκληρής δουλειάς του, της θυσίας που έκανε σήμερα.

Για τούτο και μόνο θα 'πρεπε να τον σέβεται κανείς. Ούτε για μια στιγμή δεν της πέρασε απ το μυαλό πως θα μπορούσε ο Λιουκ να χρησιμοποιήσει τα λεφτά για να προσφέρει πολυτέλειες στον εαυτό του. ήταν σίγουρη πως εννοούσε τα όσα της είχε πει. Τα χρήματα θα έμεναν στην τράπεζα.

Το πρόβλημα ήταν πως δεν είχε το χρόνο ή τη διάθεση να προσπαθήσει να καταλάβει μια γυναίκα. φαινόταν να μην παίρνει υπόψη του πως οι γυναίκες ήταν πλάσματα διαφορετικά, με ανάγκες αλλιώς από τις δικές του.

Τέλος πάντων, πάλι καλά, θα μπορούσαν να ήταν και χειρότερα τα πράγματα. Τι θα γινόταν αν την είχε βάλει να δουλέψει για ανθρώπους πολύ πιο ψυχρούς και λιγότερο καλοσυνάτους από την Ανν Μύλερ;

Τίποτε κακό δε θα ήταν δυνατό να της συμβεί στην κορφή αυτού του λόφου. Μόνο που... αχ, ήταν τόσο μακριά από την Ντρογκέντα!

Τούτη η τελευταία σκέψη της πέρασε ξανά από το μυαλό, όταν τέλειωσαν την περιήγηση στο σπίτι και βγήκαν με την Ανν στη βεράντα του σαλονιού.

Οι μεγάλες εκτάσεις με τα ζαχαροκάλαμα απλώνονταν μπροστά τους πλούσιες, καταπράσινες και καθαρίες από τη βροχή που τις ξέπλενε ολοένα, κατηφόριζαν σε μια απότομη πλαγιά μέχρι που έφταναν σένα ποτάμι πολύ πιο πλατύ από τον Μπάργουον, με βλάστηση ζούγκλας στις όχθες του.

Πέρα από το ποτάμι συνεχίζονταν ξανά οι φυτείες των ζαχαροκάλαμων, ώσπου σταματούσε πια η καλλιέργεια στα ριζά ενός βουνού, κι άρχιζε η αληθινή ζούγκλα από κει και πέρα. Πίσω από την κορφή του βουνού ξεχώριζαν κι άλλες βουνοκορφές, που φάνταζαν μαβιές από τόσο μακριά.

Ο ουρανός ήταν πιο έντονα, πιο βαθιά γαλάζιος απ ό,τι στο Τζίλυ, στολισμένος με αφράτα, χοντρά άσπρα σύννεφα, κι όλα τα χρώματα ήταν ζωηρά, πλούσια.

"Το βουνό εκείνο είναι το Μπαρτλ Φρερ", είπε η

ναграды за то, что работает не щадя сил и во всем себе отказывает.

И за это его поневоле уважаешь. Ни минуты Мэгги не думала, что он потратит деньги на какие-то свои удовольствия. Он именно так и решил: деньги будут лежать в банке.

Одна беда, у него никогда не было ни времени, ни охоты понять женщину, он, видно, не подозревает, что женщина устроена по-другому и ей нужно такое, что ему совсем не нужно, как ему нужно то, что не нужно женщине.

Что ж, могло быть и хуже. Вдруг бы он заставил ее работать у людей куда менее славных и внимательных, чем Энн Мюллер.

Здесь, в доме на холме, с ней не случится ничего худого. Но как далеко осталась Дрохеда!

Мэгги вновь подумала о Дрохеде, когда они обошли весь дом и остановились на веранде перед гостиной, оглядывая землю Химмельхоха.

Обширные поля сахарного тростника (все же не такие огромные, как выгоны Дрохеды, которых не охватить взглядом) зыбились на ветру щедрой, блестящей, омытой дождями зеленью и по отлогому склону холма спускались к заросшему густой чащей берегу реки — большой, широкой, много шире Баруона.

За рекой вновь полого поднимались тростниковые плантации, меж квадратами ядовито-яркой зелени кроваво краснели участки, оставленные под паром, а дальше, у подножия громадной горы, возделанные земли обрывались, и вступали в свои права дикие заросли. За остроконечной вершиной этой горы вставали новые горные пики и, лиловея, растворялись в дальней дали.

Синева неба здесь была ярче, гуще, чем над Джилли, по ней разбросаны белые пушистые клубки облаков, и все краски вокруг — живые, яркие.

— Эта гора называется Бартл-Фрир, — сказала

<p>Ανν δείχνοντας τη μοναχική κορφή. "Ύψος δύο χιλιάδες μέτρα από την επιφάνεια της θάλασσας. Λένε πως είναι γεμάτο κασσίτερο, όμως δεν υπάρχει ελπίδα ν' ανοίξουν ορυχεία για να βγάλουν το μέταλλο μέσα σ' αυτή τη ζούγκλα".</p> <p>Ο βαρύς ράθυμος άνεμος έφερνε μαζί του μια μπόχα δυνατή, αηδιαστική, που η Μέγκυ δεν είχε πάψει να προσπαθεί να διώξει από τα ρουθούνια της από τη στιγμή που πρωτοκατέβηκε από το τρένο.</p> <p>Κάτι σαν σαπίλα, κι όμως, όχι ακριβώς αυτό. αβάσταχτα γλυκερή, να γλιστράει παντού, μια παρουσία απτή που έλεγες ότι ποτέ δε διαλυόταν, όσο και να φυσούσε ο αέρας.</p> <p>"Μελάσα είν' αυτό που μυρίζεις", είπε η Ανν βλέποντας τη Μέγκυ να ρουθουνίζει. άναψε ένα έτοιμο τσιγάρο, μάρκας Αρνταθ.</p> <p>"Είναι φρικτό".</p> <p>"Το ξέρω. Γι αυτό καπνίζω εγώ. Όμως το συνηθίζει κανείς ως ένα βαθμό, μολονότι δε διαλύεται ποτέ, εντελώς αντίθετα από τις άλλες μυρουδιές.</p> <p>Οι μέρες έρχονται και φεύγουν, η μελάσα είναι πάντα εδώ".</p> <p>"Εκείνα τα κτίρια πλάι στο ποτάμι, με τις μαύρες καπνοδόχους, τι είναι;"</p> <p>"Είναι φάμπρικες. Παίρνουν το ζαχαροκάλαμο και φτιάχνουν ακατέργαστη ζάχαρη.</p> <p>Αυτό που απομένει, τα ξερά υπολείμματα του ζαχαροκάλαμου δίχως τη ζάχαρη πια, λέγεται βαγάση. Η ακατέργαστη ζάχαρη κι η βαγάση στέλνονται μετά στο Σίδνεϋ για να τις επεξεργαστούν και να βγάλουν από τη ζάχαρη μελάσα, χρυσό σιρόπι, ζάχαρη καφετιά κι άσπρη και υγρή γλυκόζη. με τη βαγάση φτιάχνουν ένα υλικό για οικοδομές.</p> <p>Τίποτε δεν πάει χαμένο, απολύτως τίποτε. Γι αυτό κι είναι τόσο προσοδοφόρα δουλειά η καλλιέργεια του ζαχαροκάλαμου, ακόμα και με την οικονομική κρίση που περνάμε".</p> <p>Ο Αρν Σβένσον ήταν ένα κι ογδόντα πέντε ψηλός, ακριβώς όσο κι ο Λιουκ, και το ίδιο όμορφος. Το κορμί του είχε πάρει ένα βαθύ χρυσαφένιο μαύρισμα έτσι όπως το άφηνε γυμνό στον ήλιο συνέχεια, τα πυκνά κατσαρά μαλλιά του ήταν ξανθά με φωτεινές ανταύγειες. Τα λεπτά σουηδικά χαρακτηριστικά του έμοιαζαν με του Λιουκ τόσο</p>	<p>Энн, показывая на одинокую вершину. — Шесть тысяч футов над уровнем моря. Говорят, она вся сплошь — чистое олово, а добывать его невозможно, там настоящие джунгли.</p> <p>Нежданный порыв ветра обдал их тяжким, тошнотворным запахом, который преследовал Мэгги с той минуты, как она сошла с поезда.</p> <p>Пахло словно бы гнилью, но не совсем — слащаво, въедливо, неотступно, и запах этот не рассеивался, как бы сильно ни дул ветер.</p> <p>— Это пахнет черной патокой, — сказала Энн, заметив, как вздрагивают ноздри Мэгги, и закурила сигарету.</p> <p>— Очень неприятный запах.</p> <p>— Да, правда. Потому я и курю. Но в какой-то мере к нему привыкаешь, только, в отличие от других запахов, он никогда не исчезает.</p> <p>Днем ли, ночью, всегда приходится дышать этой патокой.</p> <p>— А что там за постройки у реки, с черными трубами?</p> <p>— Та самая фабрика, откуда запах. Там из тростника варят сахар-сырец.</p> <p>Сухие остатки тростника называются выжимки. И эти выжимки и сахар-сырец отправляют на юг, в Сидней, для очистки. Из сырца делают светлую и черную патоку, сироп, сахарный песок, рафинад и жидкую глюкозу. А из выжимок строительный материал, прессованные плиты для строительства, вроде фанеры.</p> <p>Ничто не пропадает зря, ни одна крупинка. Поэтому выращивать сахарный тростник выгодно, даже сейчас, несмотря на кризис.</p> <p>Арне Свенсон был шести футов двух дюймов ростом, в точности как Люк, и тоже очень хорош собой. Тело, всегда открытое солнечным лучам, позолочено смуглым загаром, голова — в крутых золотых кудрях; точеные, правильные черты на удивление схожи с чертами Люка, сразу видно, как много в жилах шведов и</p>
--	---

που έβλεπε κανένας εύκολα πόσο βόρειο αίμα είχε αναμειχθεί στις φλέβες των Σκοτσέζων και των Ιρλανδών.

Ο Λιουκ είχε αντικαταστήσει το άσπρο μπαμπακερό παντελόνι και το άσπρο πουκάμισομένα σκέτο σορτσακι. Μαζί με τον Αρν ανέβηκαν σένα παλιό φορτηγό που θα τους πήγαινε έξω από το Γκούντι, εκεί όπου δούλευε κιόλας το συνεργείο κόβοντας ζαχαροκάλαμα.

Το μεταχειρισμένο ποδήλατο που είχε αγοράσει βρισκόταν στην καρότσα του φορτηγού, μαζί με τη βαλίτσα του, και δεν έβλεπε την ώρα ν' αρχίσει δουλειά.

Οι άλλοι άντρες δούλευαν από το χάραμα και δε σήκωσαν τα κεφάλια τους σαν φάνηκε ο Αρν από τα παραπήγματα, με τον Λιουκ πίσω του.

Η στολή για τη δουλειά απαρτιζόταν από σορτς, μπότες με χοντρές μάλλινες κάλτσες και καπέλο από карабόπανο.

Με μάτια στενεμένα, ο Λιουκ κοίταζε τους άντρες που δούλευαν. Ήταν ένα θέαμα παράξενο: βουτηγμένοι από τα νύχια ως την κορφή σε μια βρόμα μαύρη σαν το κάρβουνο, με τον ιδρώτα να κυλάει και να φτιάχνει γυαλιστερά ροδαλά ρυάκια στα στήθια, στα μπράτσα, στις πλάτες τους.

"Είναι από το φούμο και τις βρομιές των ζαχαροκάλαμων", εξήγησε ο Αρν. "Πρέπει να τα καίμε προτού τα κόψουμε".

Έσκυψε να πάρει δυο εργαλεία, έδωσε το ένα στον Λιουκ και το άλλο το κράτησε ο ίδιος.

"Τούτο δω είναι μαχαίρι για την κοπή του ζαχαροκάλαμου", είπε, κουνώντας το δικό του.

"Μ' αυτό θα δουλεύεις. Πολύ εύκολο πράγμα, φτάνει να ξέρεις να το χειριστείς".

Χαμογέλασε κι αμέσως προχώρησε σε μια μικρή επίδειξη, εμφανίζοντας ίσως τη δουλειά πολύ απλούστερη απ' όσο ήταν στην πραγματικότητα.

Ο Λιουκ κοίταξε το φονικό όπλο στα χέρια του, που δεν έμοιαζε διόλου με τις μασέτες, τα μεγάλα μαχαίρια των Δυτικών Ινδιών για την κοπή του ζαχαροκάλαμου.

Πλάταινε σένα μεγάλο τρίγωνο αντί να στενεύει για να καταλήξει σε μια αιχμή κι είχε στην άκρη της μιας του κόψης ένα μεγάλο γάντζο σαν σπιρούνι κόκορα.

ирландцев одной и той же северной крови.

Люк успел сменить привычные молескиновые штаны с белой рубашкой на шорты. И теперь они с Арне забрались в дряхлый, одышливый грузовичок и покатали к Гундивинди, где артель рубила тростник.

Подержанный велосипед — свою недавнюю покупку — Люк вместе с чемоданом забросил в кузов; его жгло нетерпение — скорей бы взяться за работу!

Остальные члены артели работали с рассвета и даже головы не подняли, когда от барака к ним зашагал Арне и за ним по пятам Люк.

Одежда на всех рубщиках одна и та же: шорты, башмаки с толстыми шерстяными носками, на голове полотняная панама.

Люк, прищурясь, разглядывал этих людей — престранно они выглядели. С головы до пят в угольно-черной грязи, и на груди, на руках, на спине светятся розовые полосы, промытые струйками пота.

— Это от грязи и копоти, — пояснил Арне. — Тростник просто так не срубишь, сперва надо опалить.

Он нагнулся, подобрал два больших ножа, один протянул Люку.

— Вот, получай резак, — сказал он, взвешивая в руке второй нож.

— Этим и рубят тростник. Невелика хитрость, если умеючи.

И он, улыбаясь, показал, как это делается, — словно бы шутя, на самом деле уж наверно не так это легко и просто...

Люк посмотрел на свирепое орудие, зажатое в руке, — ничего похожего на индейское мачете.

Нож не заканчивался острием, напротив, треугольное лезвие становилось много шире, и в одном углу широкого конца загибался коварного вида крюк, подобие петушиной

<p>" Οι μασέτες είναι πολύ μικρές για το ζαχαροκάλαμο του Βόρειου Κουήνσλαντ", είπε ο Αρν τελειώνοντας την επίδειξη του.</p> <p>" Αυτό είναι το κατάλληλο μαραφέτι, όπως θα δεις και μόνος σου. Φρόντισε να το χειρις πάντα καλά ακονισμένο, και καλή σου τύχη".</p> <p>Έφυγε να πάει στο πόστο του, αφήνοντας τον Λιουκ να στέκει για μια στιγμή αναποφάσιτος. Μετά ανασήκωσε τους ώμους, κι έπιασε δουλειά.</p> <p>Μέσα σε λίγα λεπτά κατάλαβε γιατί την άφηναν σε σκλάβους και φυλές που δεν ήταν αρκετά προηγμένες για να ξέρουν πως υπήρχαν πιο απλοί τρόποι να βγάλει κανείς το ψωμί του. Όπως γίνεται και με την κουρά, συλλογίστηκε με μια πικρή διάθεση χιούμορ.</p> <p>Σκύψε, κόψε, ίσιωσε την πλάτη σου, άδραξε την κορφή του φυτού καλά καλά, κόψε τα φύλλα, πέτα τα καταγής σε μια στοίβα όλα μαζί, πήγαινε στο επόμενο κλαρί, σκύψε, κόψε, ίσιωσε την πλάτη σου, πρόσθεσε αυτά που έκοψες στη στοίβα...</p> <p>Τα ζαχαροκάλαμα ήταν γεμάτα τρωκτικά, ερπετά κι έντομα. αρουραίοι, βανδικότοι, *τεράστιοι ποντικοί της Αυστραλίας, * κατσαρίδες, αράχνες, φίδια, μύγες και μέλισσες.</p> <p>Καθετί που μπορούσε να σε πεθάνει με πόνους αβάσταχτους μένα τσίμπημα ή μια δαγκωνιά βρισκόταν εκεί.</p> <p>Γι αυτόν το λόγο οι εργάτες έκαιγαν πρώτα τα φυτά. προτιμούσαν να δουλεύουν μέσα στη βρόμα και τη μουντζούρα παρά να χώνονται μέσα στα πράσινα, ζωντανά ζαχαροκάλαμα.</p> <p>Και παρ' όλ' αυτά, πάλι υπέφεραν από τσιμπιές, δαγκωνιές, κοψίματα.</p> <p>Αν δε φορούσε τις μπότες, τα πόδια του Λιουκ θα ήταν σε μοίρα πολύ χειρότερη απ ό,τι τα χέρια του, αλλά κανένας εργάτης δε φορούσε ποτέ γάντια.</p> <p>Πρώτα απ όλα, μείωναν τη γρηγοράδα σου, κι η γρηγοράδα ήταν χρήμα σε τούτο το παιχνίδι. Κι έπειτα, ήταν αδερφίστικο να φοράς γάντια.</p> <p>Κατά το λιόγερμα, ο Αρν έδωσε παράγγελμα να σταματήσουν, κι ήρθε να δει πώς τα είχε πάει ο</p>	<p>шпоры.</p> <p>— Мачете слишком мал, им здешний тростник не возьмешь, — сказал Арне, показав Люку все приемы.</p> <p>— А вот эта игрушка подходящая, сам увидишь. Только точить надо почаще. Ну, счастливо!</p> <p>И он пошел на свой участок, а Люк мгновение стоял в нерешительности. Потом пожал плечами и принялся за работу.</p> <p>И в считанные минуты понял, почему это занятие предоставляли рабам и цветным, кому невдомек, что можно подыскать заработок и полегче; вроде стрижки овец, криво усмехнулся он про себя.</p> <p>Наклониться ударить резакom, выпрямиться, крепко ухватить неуклюжий, с чересчур тяжелой макушкой стебель, пройтись по всей его длине ладонями, сбивая листья, положить к другим стеблям, ровно, один к одному, шагнуть дальше, наклониться, ударить резакom, выпрямиться, прибавить к той гряде еще стебель...</p> <p>В тростнике полно всякой живности: кишмя кишат мелкие и крупные крысы, тараканы, жабы, пауки, змеи, осы, мухи, пчелы.</p> <p>Вдоволь любой твари, способной свирепо укусить или жестоко ужалить.</p> <p>Потому-то рубщики сначала опалиют урожай — уж лучше работать в грязи и саже, чем в зеленом тростнике среди этой хищной дряни.</p> <p>И все равно не обходится без укусов и царапин.</p> <p>Не будь башмаков, ноги Люка пострадали бы еще сильнее, чем руки, но рукавиц ни один рубщик не наденет.</p> <p>В рукавицах работаешь медленней, а в этой игре время — деньги. И потом, рукавицы — это для неженок.</p> <p>Перед заходом солнца Арне крикнул всем, чтоб кончали, и подошел посмотреть, много ли успел</p>
--	--

<p>Λιουκ.</p> <p>"Ε, φιλαράκο μου, δεν τα κατάφερες κι άσχημα!" φώναξε, χτυπώντας τον Λιουκ στην πλάτη.</p> <p>"Πέντε τόνοι πράγμα. δεν είναι κι άσχημα για πρώτη μέρα".</p> <p>Ήταν πολύς δρόμος για να γυρίσουν πίσω στα παραπήγματα κι έτσι απότομα που έπεφτε η τροπική νύχτα είχε σκοτεινιάσει για τα καλά μέχρι να φτάσουν.</p> <p>Πριν πάνε μέσα μαζεύτηκαν γυμνοί στο κοινόχρηστο ντους, μετά, με τις πετσέτες στερεωμένες γύρω από τη μέση τους, κίνησαν για τα παραπήγματα όπου ο εργάτης που είχε αναλάβει υπηρεσία σαν μάγειρας εκείνη τη βδομάδα τους είχε στο τραπέζι βουνά από το φαγητό που ήταν η ειδικότητα του να φτιάχνει.</p> <p>Απόψε είχαν φιλέτα και πατάτες, ζυμωτό ψωμί και μαρμελάδα, πουτίγκα με κρέμα. οι άντρες έπεσαν λιμασμένοι στα πιάτα τους κι έφαγαν σαν λύκοι μέχρι και την τελευταία μπουκιά.</p> <p>Δυο σειρές σιδερένια κρεβάτια έστεκαν αντικριστά από δω κι από κει στο μήκος ενός στενόμακρου δωματίου. αναστενάζοντας και βρίζοντας το ζαχαροκάλαμο με βρισιές τόσο πρωτότυπες που θα τις ζήλευε κι ο τελευταίος χαμάλης, οι άντρες σωριάστηκαν γυμνοί πάνω σε σεντόνια βρόμικα, τράβηξαν τις κουνουπιέρες γύρω τους και μέσα σε λίγα λεπτά είχαν κοιμηθεί, σιλουέτες ακαθόριστες κάτω από διάφανες τέντες.</p> <p>Ο Αρν σταμάτησε τον Λιουκ πριν πάει να πλαγιάσει.</p> <p>"Δείξε μου τα χέρια σου".</p> <p>Κοίταξε καλά καλά τις ματωμένες γρατσουνιές, τις φουσκάλες, τα τσιμπήματα.</p> <p>"Πέρασε τους αυτή την αλοιφή. Κι αν θες ν' ακούσεις τη συμβουλή μου, κάθε βράδυ θα τα τρίβεις με λάδι καρύδας, για όλη σου τη ζωή.</p> <p>Έχεις μεγάλα χέρια, κι έτσι αν αντέξει η μέση σου θα πρέπει να γίνεις καλός εργάτης. Αμα περάσει η πρώτη βδομάδα θα σκληρύνεις κάπως, δε θα πληγιάζεις τόσο εύκολα".</p> <p>Ο κάθε μυς στο καλοφτιαγμένο κορμί του Λιουκ</p>	<p>Люк.</p> <p>— Ото, приятель, неплохо! — закричал он и хлопнул Люка по спине.</p> <p>— Пять тонн, для первого дня совсем неплохо!</p> <p>До бараков было недалеко, но тропическая ночь настала мгновенно, и пришли туда уже в темноте.</p> <p>Не заходя внутрь, все забрались нагишом в душевую и уже оттуда, с полотенцами вокруг бедер, двинулись в барак, где на столе ждали горы еды: кто-нибудь из рубщиков по очереди неделю стряпал на всю артель, каждый — то блюдо, какое умел.</p> <p>Сегодня приготовлены были говядина с картофелем, испеченные в золе пресные лепешки и пудинг с джемом; люди жадно накинулись на еду и уплели все до последней крошки.</p> <p>В бараке, сколоченном из листов рифленого железа, вдоль стен тянулись два длинных ряда железных коек; вздыхая и кляня сахарный тростник на чем свет стоит с такой изобретательностью, что им позавидовал бы любой погонщик волов, рубщики нагишом повалились на простыни небеленого холста, опустили москитные сетки и в два счета уснули крепким сном, только и виднелась на каждой койке за марлевым пологом смутная, неподвижная тень.</p> <p>Люка задержал Арне.</p> <p>— Покажи-ка руки.</p> <p>— Он осмотрел ладони в кровоточащих ссадинах, волдырях и уколах.</p> <p>— Первым делом отмой их получше, потом намажь, вот мазь. И мой тебе совет, каждый вечер втирай кокосовое масло, ни дня не пропускаяй.</p> <p>Ручищи у тебя что надо, если еще и спина выдержит, станешь неплохим рубщиком. За неделю приспособишься, будет не так больно.</p> <p>В великолепном крепком теле Люка болела и</p>
---	---

<p>είχε το δικό του ξεχωριστό πόνο. δεν ένιωθε, δεν καταλάβαινε τίποτ' άλλο παρά μονάχα το βασανιστικό, τον τεράστιο αυτό πόνο.</p> <p>Με τα χέρια του φροντισμένα και μπανταρισμένα, ξάπλωσε στο κρεβάτι που του είχαν ορίσει, κατέβασε το δίχτυ της κουνουπιέρας του κι έκλεισε τα μάτια.</p> <p>Αν το χε φανταστεί πως θα του τύχαινε κάτι τέτοιο, δε θα χε σπαταλήσει την ουσία του στη Μέγκυ. η γυναίκα του είχε γίνει μια απόμακρη, ανεπιθύμητη ιδέα στο βάθος του μυαλού του.</p> <p>Το ήξερε πως δε θα είχε να της προσφέρει τίποτε όσο θα δούλευε στα ζαχαροκάλαμα.</p> <p>Όπως είχε προβλέψει ο Αρν, του πήρε μια βδομάδα να σκληρύνει, και να φτάσει στο ελάχιστο όριο των οχτώ τόνων που απαιτούσε ο Σβένσον από τους άντρες του συνεργείου του.</p> <p>Μετά καταπιάστηκε να γίνει καλύτερος από τον Αρν. Ήθελε το μεγαλύτερο μερτικό στα λεφτά, ένα συνεταιρισμό ίσως.</p> <p>Μα πάνω απ όλα ήθελε να δει να τον κοιτάζουν όλοι τους με τον ίδιο τρόπο που κοίταζαν τον Αρν.</p> <p>Ο Αρν ήταν κάτι σαν θεός, γιατί ήταν ο καλύτερος στην κοπή του ζαχαροκάλαμου σόλο το Κουήνσλαντ, κι αυτό σήμαινε πως ήταν πιθανότατα ο καλύτερος στον κόσμο.</p> <p>Όταν κατέβαιναν τα σαββατόβραδα στην πόλη, οι άντρες δεν πρόφταναν να τον κερνάνε ρούμι και μπίρες, κι οι γυναίκες μαζεύονταν γύρω του σαν να χε μέλι.</p> <p>Υπήρχαν πολλές ομοιότητες ανάμεσα στον Αρν και στον Λιουκ.</p> <p>Ήταν κι οι δυο ματαιόδοξοι και το χαίρονταν να προκαλούν το θαυμασμό των γυναικών, όμως ο θαυμασμός ήταν όλο κι όλο που τους ενδιέφερε.</p> <p>Δεν είχαν να δώσουν τίποτε στις γυναίκες. τα έδιναν όλα στα ζαχαροκάλαμα τους.</p> <p>Για τον Λιουκ η δουλειά είχε μια ομορφιά κι έναν πόνο που λες και περίμενε σ' όλη του τη ζωή να τα νιώσει.</p> <p>Να σκύβεις και να σηκώνεσαι και να ξανασκύβεις μ' αυτό τον τελετουργικό ρυθμό -ήταν σαν να</p>	<p>была каждая мышца; он только и чувствовал безмерную, нестерпимую боль.</p> <p>Смазал и перевязал руки, задернув москитную сетку, растянулся на отведенной ему койке среди других таких же тесных и душных клеток и закрыл глаза.</p> <p>Догадайся он заранее, в какой попадет переплет, нипочем не растрчивал бы себя на Мэгги; ее образ — поблекший, нежеланный, никчемный — отодвинулся куда-то в дальний угол сознания.</p> <p>Уже ясно: покуда он работает рубщиком, ему будет не до нее.</p> <p>Как и предсказывал Арне, прошла неделя, пока Люк освоился с работой и стал рубить обязательные восемь тонн за день — норма, которую спрашивал швед с каждого члена артели.</p> <p>И тогда он решил перещеголять самого Арне. Зарабатывать больше других, а то и стать партнером старшего.</p> <p>Но главное, ему хотелось, чтобы и на него смотрели так же почтительно и восторженно:</p> <p>Арне тут для всех почти бог, ведь он лучший рубщик в Квинсленде, а значит, пожалуй, во всем белом свете.</p> <p>Когда субботним вечером артель отправилась в город, тамошние жители наперебой угощали Арне ромом и пивом, а женщины так и вились вокруг него пестрым роем.</p> <p>У Арне с Люком оказалось очень много общего.</p> <p>Оба тщеславны, обоим льстят восхищенные женские взгляды, но восхищением все и кончается.</p> <p>На женщин их не хватает — все силы отданы тростнику.</p> <p>Для Люка в этой работе заключалась и красота и мученье, каких он словно бы жаждал всю жизнь.</p> <p>Наклониться, выпрямиться, вновь наклониться... особый ритм, некий обряд,</p>
--	---

<p>συμμετείχες σε κάποιο μυστήριο άγνωστο για τους κοινούς ανθρώπους.</p> <p>Γιατί, όπως έμαθε παρακολουθώντας τον Αρν, το να κάνεις τούτη τη δουλειά τέλεια σήμαινε ότι γινόσουν ένας απ τους κορυφαίους της πιο ελιτίστικης τάξης εργατών στον κόσμο.</p> <p>Από δω και πέρα θα μπορούσε να περηφανεύεται για τον εαυτό του όπου και να βρισκόταν, γιατί θα 'ξερε πως σχεδόν όλοι οι άντρες που θα τύχαινε να γνωρίσει δε θ' άντεχαν μήτε μια μέρα στις φυτείες των ζαχαροκάλαμων.</p> <p>Δεν ήταν καλύτερος του ο βασιλιάς της Αγγλίας, κι ακόμα κι εκείνος θα τον θαύμαζε έτσι και τον γνώριζε.</p> <p>Μπορούσε να κοιτάει με καταφρόνια και οίκτο τους γιατρούς, τους δικηγόρους, τους γραφιάδες, τ' αφεντικά.</p> <p>Να κόβεις ζάχαρη με τον άπληστο για λεφτά ρυθμό του λευκού, αυτό ήταν το μεγαλύτερο κατόρθωμα.</p> <p>Καθόταν στην άκρη του κρεβατιού του κι ένιωθε τους δυνατούς μυς του μπράτσου του να φουσκώνουν, κοίταζε τις σκληρές, σημαδεμένες παλάμες του, τα μακριά, όμορφα μαυρισμένα πόδια του, και χαμογελούσε.</p> <p>Ο άντρας που μπορούσε να κάνει τούτη τη δουλειά κι όχι να επιβιώνει μονάχα, αλλά να την αγαπάει κιόλας, ήταν άντρας.</p> <p>Αναρωτιόταν αν θα μπορούσε να πει κάτι τέτοιο για τον εαυτό του ο βασιλιάς της Αγγλίας.</p> <p>Τέσσερις βδομάδες πέρασαν προτού ν' ανταμώσει η Μέγκυ τον Λιουκ. Κάθε Κυριακή πουδράριζε τη μύτη της που γυάλιζε από τον ιδρώτα, έβαζε ένα όμορφο φουστάνι, μόλις που είχε εγκαταλείψει πια την κομπινεζόν και τις κάλτσες- και περίμενε τον άντρα της, που δεν ερχόταν ποτέ.</p> <p>Η Ανν κι ο Λούντν Μύλερ δεν έλεγαν τίποτε, έβλεπαν μονάχα τον ενθουσιασμό της να ξεθωριάζει όπως την κάθε Κυριακή σουρούπωνε με τρόπο θεατρικό, λες κι έπεφτε ξάφνου μια αυλαία σε μια έντονα φωτισμένη, άδεια σκηνή.</p> <p>Δεν ήταν πως τον ήθελε, ήταν που της ανήκε, ή που του ανήκε εκείνη, ή όπως αλλιώς ήταν δυνατό να το πεις καλύτερα.</p> <p>Σαν της περνούσε από το μυαλό πως δεν τη</p>	<p>словно участвуешь в таинстве, которое доступно лишь, избранным.</p> <p>Ибо, как растолковал Люку, присматриваясь к нему, Арне, достичь совершенства в этой работе значит стать лучшим из лучших в отборном отряде самых первоклассных работников на свете: куда бы ты ни попал, можешь гордиться собой, потому что знаешь — за редчайшими исключениями никто из окружающих и дня не выдержал бы на плантации сахарного тростника.</p> <p>Сам английский король — и тот не выше тебя, и, узнай он тебя, сам английский король восхищался бы тобой.</p> <p>Ты вправе с жалостью и презрением смотреть на докторов и адвокатов, на бумагомарак и прочих гордецов.</p> <p>Рубить сахарный тростник, как умеет только охочий до денег белый человек, — вот подвиг из подвигов, величайшее достижение.</p> <p>Люк садится на край койки, чувствует, как вздуваются на руках бугры мускулов, оглядывает свои мозолистые, в рубцах и шрамах ладони, длинные, стройные, темные от загара ноги и улыбается.</p> <p>Кто может справиться с такой работой и не только выжить, но и полюбить ее, тот поистине настоящий мужчина.</p> <p>Еще неизвестно, может ли английский король сказать то же самое о себе.</p> <p>Мэгги не видела Люка целый месяц. Каждое воскресенье она пудрила блестящий от жары нос, надевала нарядное шелковое платье (впрочем, от пытки чулками и комбинацией она отказалась) и ждала супруга, а он все не являлся.</p> <p>Энн и Людвиг Мюллер молча смотрели, как угасает ее оживление вместе с еще одним воскресным днем, когда разом опускается ночная тьма, словно падает занавес, скрывая ярко освещенную, но пустую сцену.</p> <p>Не то чтобы Мэгги очень жаждала его видеть, но, как-никак, он принадлежит ей, или она ему, или как бы это поточней сказать.</p> <p>Стоило вообразить, что он вовсе о ней и не</p>
--	--

<p>σκεφτόταν καν ο Λιουκ τη στιγμή που η ίδια περνούσε μέρες και βδομάδες περιμένοντας τον, σαν της περνούσε αυτό από το μυαλό, την έπιανε θυμός, οργή, πίκρα, ταπείνωση, θλίψη.</p> <p>Όσο και να είχε μισήσει εκείνες τις δυο νύχτες στο πανδοχείο του Ντάνγκλο, τουλάχιστον τότε ερχόταν πρώτη για τον άντρα της. τώρα καταριόταν τον εαυτό της, έλεγε μακάρι να είχε δαγκώσει στην κυριολεξία τη γλώσσα της παρά που είχε βάλει τις φωνές από τον πόνο.</p> <p>Αυτό έφταιγε, φυσικά. Η οδύνη της τον είχε κάνει να κουραστεί μαζί της, είχε καταστρέψει τη δική του ευχαρίστηση.</p> <p>Ο θυμός που ένιωθε για την αδιαφορία του απέναντί της έγινε πίκρα, κι έφτασε τέλος να θεωρεί τον εαυτό της υπεύθυνο για όλα.</p> <p>Την τέταρτη Κυριακή δεν έχασε την ώρα της να κάτσει να στολιστεί, μονάχα τριγύριζε στην κουζίνα ξυπόλυτη, μένα σορτσάκι και μια μπλούζα, να ετοιμάσει πρωινό για την Ανν και τον Λούντνι, που απολάμβαναν αυτό το παράταιρο για το κλίμα του τόπου συνήθειο μια φορά τη βδομάδα.</p> <p>Σαν άκουσε βήματα στην πίσω σκάλα γύρισε αφήνοντας το μπέικον να τσιτσιρίζει στο τηγάνι.</p> <p>Για μια στιγμή έμεινε να κοιτάζει άφωνη το μεγαλόσωμο, τριχωτό άντρα που στεκόταν στην πόρτα. Ο Λιουκ;</p> <p>Ο Λιουκ ήταν αυτός; Έμοιαζε φτιαγμένος από πέτρα, κτηνώδης.</p> <p>Μα το ομοίωμα μπήκε στην κουζίνα, της έδωσε ένα πεταχτό φιλί και κάθισε στο τραπέζι. Η Μέγκυ έσπασε αβγά στο τηγάνι, έβαλε κι άλλο μπέικον.</p> <p>Όταν μπήκε η Ανν Μύλερ στην κουζίνα, του χαμογέλασε ευγενικά, μολονότι έβραζε από μέσα της.</p> <p>Ο παλιάνθρωπος, τι στο καλό νόμιζε πως έκανε, να χει αφήσει τη γυναίκα του μονάχη τόσο καιρό, αμέσως μετά το γάμο τους;</p> <p>"Πολύ χαίρομαι που θυμήθηκες πως έχεις μια σύζυγο", του είπε.</p> <p>"Ελάτε στη βεράντα να πάρουμε το πρωινό μας όλοι μαζί. Λιουκ, βοήθησε τη Μέγκυ να φέρει τ'αβγά και το μπέικον, την ψωμιάρα μπορώ να την</p>	<p>думает, тогда как она все время, дни и недели напролет в мыслях ждет его, стоило вообразить такое — и ее захлестывали гнев, разочарование, горечь унижения, стыд, печаль.</p> <p>Как ни отвратительны были те две ночи в данглоуской гостинице, тогда по крайней мере она была для Люка на первом месте; и вот, оказывается, лучше бы тогда не кричать от боли, а прикусить язык.</p> <p>Да, конечно, в этом вся беда. Ее мучения досадили ему, отравили удовольствие.</p> <p>Она уже не сердилась на него за равнодушие к ее страданиям, а раскаивалась и под конец решила, что сама во всем виновата.</p> <p>На четвертое воскресенье она не стала наряжаться и шлепала по кухне босиком, в безрукавке и шортах, готовила горячий завтрак для Энн и Людвиг — раз в неделю они позволяли себе столь несообразную роскошь.</p> <p>Заслышала шаги на заднем крыльце, обернулась, хотя на сковороде брызгалось и шипело сало, и растерянно уставилась на громадного косматого детину в дверях. Люк?</p> <p>Неужели это Люк? Он и на человека не похож, будто вырублен из камня.</p> <p>Но каменный идол прошел по кухне, смачно поцеловал Мэгги и подсел к столу. Она разбила яйца, вылила на сковороду и подбавила еще сала.</p> <p>Вошла Энн Мюллер, учтиво улыбнулась, ничем не показывая, что зла на него.</p> <p>Ужасный человек, о чем он только думал, на столько времени забросил молодую жену!</p> <p>— Наконец-то вы вспомнили, что вы человек женатый, — сказала она.</p> <p>— Пойдемте на веранду, позавтракайте с нами. Помогите Мэгги, Люк, отнесите яичницу. А корзинку с поджаренным хлебом я, пожалуй, и</p>
--	--

πάρω εγώ με τα δόντια μου".

Ο Λούντβιχ Μύλερ ήταν γεννημένος στην Αυστραλία, όμως η γερμανική του καταγωγή φαινόταν ξεκάθαρα. είχε κοκκινωπή επιδερμίδα που δεν τα βγάζε πέρα όταν είχε ν'αντιμετωπίσει τον ήλιο και την μπίρα μαζί, τετράγωνο γκριζό κεφάλι, αχνογάλαζα μάτια.

Αγαπούσαν πολύ τη Μέγκυ εκείνος κι η γυναίκα του και θεωρούσαν τους εαυτούς τους τυχερούς που την είχαν βρει.

Κι ο Λούντβιχ ένιωθε ιδιαίτερη ευγνωμοσύνη για το κορίτσι σαν έβλεπε πόσο πιο ευτυχισμένη έδειχνε η Ανν από τότε που είχε μπει στο σπίτι τους το χρυσαφένιο τούτο κεφαλάκι.

"Πώς πάει η δουλειά, Λιουκ;" ρώτησε σερβίροντας αβγά και μπέικον στο πιάτο του.

"Αν σου 'λεγα πως μ'αρέσει, θα με πιστεύεις;" γέλασε ο Λιουκ, προτού γεμίσει και κείνος μέχρι πάνω το δικό του πιάτο.

Τα έξυπνα μάτια του Λούντβιχ στάθηκαν στο όμορφο πρόσωπο, και κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

"Α, ναι. Πιστεύω πως έχεις την κατάλληλη ιδιοσυγκρασία και το κατάλληλο κορμί. Σε κάνει να νιώθεις πως είσαι καλύτερος από τους άλλους ανθρώπους, ανώτερος τους".

Φυλακισμένος σ'αυτή τη φυτεία που την είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του, αποκομμένος από κάποια δυνατότητα σπουδών, ο Λούντβιχ μελετούσε με πάθος την ανθρώπινη φύση. διάβαζε τεράστιους πολυσέλιδους τόμους δεμένους με μαροκινό δέρμα που είχαν στις ράχες τους ονόματα σαν του Φρόυντ, του Γιουνγκ, του Χάξλεϋ και του Ράσελ.

"Είχα αρχίσει να πιστεύω πως δε θα 'ρχόσουν ποτέ να δεις τη Μέγκυ", είπε η Ανν, αλείφοντας τη φρυγανιά της μένα βουρτσάκι. ήταν ο μόνος τρόπος να φας βούτυρο σε τούτα τα μέρη, αλλά ακόμα κι αυτός ήταν καλύτερος από το τίποτε.

"Να, εξαφανίστηκε γιατί αποφασίσαμε με τον Άρν να δουλεύουμε και τις Κυριακές για λίγο καιρό. Αύριο φεύγουμε για το Ίνγκαμ".

"Πράγμα που σημαίνει πως δε θα σε βλέπει και πολύ συχνά η κακομοίρα η Μέγκυ".

"Η Μεγκ καταλαβαίνει. Δε θα κρατήσει πάνω από

в зубах снесу.

Людвиг Мюллер родился в Австралии, но в нем ясно чувствовалась немецкая кровь: лицо побагровело под дружным натиском солнца и пива, почти квадратная седеющая голова, бледно-голубые глаза истинного прибалтийца.

И ему, и его жене Мэгги пришлась очень по душе, и они радовались, что им так повезло с помощницей. Особенно благодарил судьбу Людвиг, он видел, как повеселела Энн с тех пор, как в доме засияла эта золотая головка.

— Каково рубится тростник? — спросил он, накладывая на тарелку яичницу с салом.

— Хотите верьте, хотите нет, а мне это дело очень нравится! — засмеялся Люк и тоже взял солидную порцию.

Людвиг остановил на этом красивом лице пронизательный взгляд и кивнул:

— Охотно верю. По-моему, у вас для этого и нрав самый подходящий и сложены вы как надо. Можете опередить других и почувствуете свое превосходство.

Связанный своим наследством — плантациями сахарного тростника, делом, весьма далеким от науки, не имея никакой надежды сменить одно на другое, Людвиг страстно увлекался изучением природы человеческой и перечитал немало толстых томов в сафьяновых переплетках с такими именами на корешках, как Фрейд и Юнг, Гексли и Рассел.

— Я уж думала, вы никогда не приедете повидаться с Мэгги, — сказала Энн, смазывая ломтик поджаренного хлеба кисточкой, смоченной в жидком топленом масле: только в таком виде и можно в этом краю есть масло, а все же лучше, чем ничего.

— Ну, мы с Арне решили некоторое время работать и по воскресеньям. Завтра едем в Ингем.

— Значит, бедняжка Мэгги совсем редко будет вас видеть.

— Мэг понимает, что к чему. Это ведь только

<p>δου χρόνια αυτή η κατάσταση, κι έχουμε και την καλοκαιριάτικη διακοπή.</p> <p>Ο Αρν λέει πως θα τα καταφέρει να μου βρει δουλειά στο Σίδνεϋ για τότε και μπορεί να πάρω και τη Μεγκ μαζί μου".</p> <p>"Λιουκ, γιατί πρέπει να δουλεύεις τόσο σκληρά;" ρώτησε η Ανν.</p> <p>"Για να μαζέψουμε λεφτά ν' αγοράσουμε γη κάπου γύρω στο Κυνούνα. Δε σας το χει πει η Μεγκ;"</p> <p>"Φοβάμαι πως δε μας έχει μιλήσει καθόλου για τα προσωπικά της. Είναι πολύ κλειστός άνθρωπος. Για πες μας εσύ όμως, Λιουκ".</p> <p>Κάθονταν και τον άκουγαν κι οι τρεις, παρατηρούσαν το εκφραστικό, μαυρισμένο δυνατό του πρόσωπο, τη λάμψη των βαθυγάλαζων ματιών του. η Μέγκυ δεν είχε ανοίξει το στόμα της από τη στιγμή που είχε έρθει ο Λιουκ και κείνος μιλάγε και μιλάγε για την υπέροχη γη της Δύσης, για το χορτάρι, τα μεγάλα γκρίζα πουλιά που έβλεπες να κινούνται με χάρη δίπλα στο σκονισμένο μοναδικό δρόμο για το Κυνούνα, για τις χιλιάδες τα καγκουρό που έτρεχαν θαρρείς και πετούσαν, για τον καυτό ήλιο.</p> <p>"Και κάποια μέρα, που δε θαργήσει να φτάσει, ένα μεγάλο κομμάτι γης εκεί κάτω θα γίνει δικό μου. Έχει βάλει κι η Μεγκ κάτι λεφτουδάκια για ν' αγοράσουμε το υποστατικό μας, κι έτσι που δουλεύουμε δε θα μας πάρει πάνω από τέσσερα ή πέντε χρόνια.</p> <p>Λιγότερο, αν θα μου έφτανε να έχω ένα κτήμα δεύτερο, όμως τώρα που ξέρω τι λεφτά μπορώ να βγάλω στα ζαχαροκάλαμα έχω μπει στον πειρασμό να δουλέψω κάμποσο παραπάνω απ όσο έλεγα και ν' αγοράσω ένα πραγματικά ωραίο υποστατικό".</p> <p>Έσκυψε μπρος, κρατώντας το φλιτζάνι του με τα μεγάλα, σημαδεμένα χέρια του.</p> <p>"Το ξέρετε πως κόντεψα να περάσω τον Αρν προχτές στη δουλειά; Έντεκα τόνους ζαχαροκάλαμα έκοψα, σε μια μέρα."</p> <p>Ο Λούντυ σφύριξε με γνήσιο θαυμασμό, κι άρχισαν να μιλάνε για τους εργάτες της φυτείας και την απόδοσή του καθενός.</p> <p>Η Μέγκυ έπινε αργά αργά το δυνατό σκούρο τσάι</p>	<p>годика на два, и летом будет перерыв в работе.</p> <p>Арне говорит, он на это время пристроит меня на рафинадную фабрику в Сиднее, и я смогу взять Мэг с собой.</p> <p>— Почему вам приходится так много работать, Люк? — спросила Энн.</p> <p>— Надо, чтоб хватило денег купить землю на западе, где-нибудь в Кайнуне. Мэг вам разве не говорила?</p> <p>— К сожалению, наша Мэгги мало говорит о своих делах. Расскажите нам сами, Люк.</p> <p>И они втроем слушали его и следили за живой игрой загорелого, энергичного лица, за блеском синих-синих глаз; с той минуты, когда перед завтраком Люк появился на пороге кухни, Мэгги не вымолвила ни слова. А он не умолкая расписывал яркими красками расчудесный край света: какие там сочные травы, как разгуливают, красуясь, по единственной в Кайнуне пыльной дороге огромные серые птицы — бролга и, словно птицы, проносятся тысячные стада кенгуру, и как там сухо и жарко печет солнце.</p> <p>— И в один прекрасный день солидный кус этой распрекрасной земли станет моим. Мэг тоже вкладывает кой-какие деньги, и мы работаем полным ходом, так что на все про все уйдет годика четыре-пять, не больше.</p> <p>Можно бы справиться быстрее, если мне взять участок похуже, но я теперь знаю, сколько могу наработать рубщиком, так что охота поработать дольше, зато уж участок будет что надо.</p> <p>— Люк наклонился над столом, обхватил чашку чая широкими, в рубцах и шрамах ладонями.</p> <p>— Я ведь вчера почти что обогнал Арне, скажу я вам! Нарубил одиннадцать тонн за один только день!</p> <p>Людвиг присвистнул с искренним восхищением, и они заговорили о том, сколько можно нарубить за день.</p> <p>Мэгги маленькими глотками пила крепкий,</p>
--	--

<p>της.</p> <p>Αχ, Λιουκ! Πρώτα ήταν κάνα δυο χρόνια, τώρα είχαν γίνει τέσσερα πέντε, και ποιος ήξερε πόσα θα της έλεγε την επόμενη φορά.</p> <p>Ο Λιουκ αγαπούσε τη δουλειά του, γι αυτό δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία, θα μπορούσε άραγε να την παρατήσει όταν θα φτάνε ο καιρός;</p> <p>Θα μπορούσε; Και κείνη; Είχε τη διάθεση να περιμένει για να δει τι θα γινόταν τελικά;</p> <p>Οι Μύλερ ήταν καλοί άνθρωποι και δεν κουραζόταν καθόλου στο σπιτικό τους, αλλά, αν ήταν να ζει δίχως έναν άντρα στο πλευρό της, το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να γυρίσει στην Ντρογκέντα.</p> <p>Ένα μήνα ήταν στο Χίμελχοχ κι ούτε μια μέρα δεν είχε νιώσει στ' αλήθεια καλά δεν είχε όρεξη να φάει, υπέφερε από επώδυνες κρίσεις διάρροιας, αισθανόταν συνέχεια σαν αποχαυνωμένη και δεν μπορούσε με τίποτε να ξεφύγει από τούτο το λήθαργο.</p> <p>Συνηθισμένη να μην έχει ποτέ προβλήματα με την υγεία της, τρώμαζε με την ακαθόριστη αδιαθεσία και την εξάντληση που την είχε κυριέψει.</p> <p>Μετά το πρόγευμα, ο Λιουκ τη βοήθησε να πλύνει τα πιάτα, ύστερα την πήρε να πάνε μια βόλτα στην πιο κοντινή φυτεία, μιλώντας της συνέχεια για τα ζαχαροκάλαμα και την κοπή τους, και πόσο όμορφα ήταν να ζεις και να δουλεύεις έξω στις φυτείες, και τι καλά παιδιά είχε ο Αρν στο συνεργείο του, πόσο διαφορετικά τού φαίνονταν όλα από την κουρά, πόσο πιο ωραία.</p> <p>Γύρισαν πίσω κι άρχισαν ν' ανηφορίζουν ξανά το λόφο. ο Λιουκ την πήγε στο υπέροχα δροσερό διάκενο κάτω από το σπίτι, ανάμεσα στους πασσάλους,</p> <p>όπου η Ανν είχε φτιάξει μια σωστή σέρα. Είχε γεμίσει με καστανόχωμα κάτι μακρόστενες ζαρντινιέρες από κεραμικό σε διάφορα μεγέθη και σχήματα κι είχε φυτέψει ένα σωρό λουλούδια. ορχιδέες κάθε ποικιλίας και χρώματος, φτέρες, αναρριχητικά, θάμνους.</p> <p>Το έδαφος ήταν μαλακό κάτω από τα πόδια τους και γεμάτο κομματάκια ξύλο. από τα πατόξυλα κρέμονταν μεγάλα συρμάτινα καλάθια στολισμένα</p>	<p>почти черный чай без молока.</p> <p>Ох, Люк, Люк! Сперва говорил, годика два, теперь уже четыре-пять, и кто знает, сколько лет он назовет, заговорив о сроках в следующий раз?</p> <p>Люк от всего этого в восторге, сразу видно. Так откажется ли он от этой работы, когда настанет срок?</p> <p>Захочет ли отказаться? И еще вопрос, есть ли у нее желание ждать так долго, чтобы это выяснить?</p> <p>Мюллеры люди очень добрые и вовсе не изнуряют ее работой, но если уж надо жить без мужа, так нет места лучше Дрохеды.</p> <p>За месяц, что Мэгги провела в Химмельхохе, она ни дня не чувствовала себя по-настоящему здоровой — совсем не хотелось есть, то и дело невесть что творилось с желудком, она ходила сонная, вялая и никак не могла встряхнуться.</p> <p>А ведь она привыкла всегда быть бодрой и свежей, и это невесть откуда взявшееся недомогание пугало ее.</p> <p>После завтрака Люк помог ей перемыть посуду, потом повел прогуляться к ближнему полю сахарного тростника и все время только и говорил про сахар и про рубку, и что жить на свежем воздухе красотища, и какие в артели у Арне отличные парни — красотища, и вообще работать рубщиком куда лучше, чем, например, стригалем, не сравнить!</p> <p>Потом они опять поднялись на холм; Люк повел Мэгги в чудесно прохладный уголок под домом, между столбами-опорами.</p> <p>Энн устроила здесь оранжерею: повсюду расставлены были обрезки глиняных труб разной вышины и ширины, а в них насыпана земля и посажены всякие вьющиеся или раскидистые растения — орхидеи всевозможных пород и расцветок, папоротники, диковинные вьюнки и кусты.</p> <p>Под ногами земля была мягкая, смолисто пахла свежей щепой; сверху, с балок, свисали огромные проволочные корзины, и в них тоже</p>
---	--

με φτέρες, ορχιδέες ή διατσέντα, και στις βάσεις των πασσάλων ήταν φυτεμένες κάτι πανώριες μπεγκόνιες σε δεκάδες εκτυφλωτικά χρώματα.

Εδώ ήταν το αγαπημένο ησυχαστήριο της Μέγκυ, το μοναδικό μέρος που προτιμούσε καλύτερα κι από την Ντρογκέντα.

Ποτέ δε θα ευδοκίμουςαν τόσα φυτά μαζί σ'έναν τόσο μικρό χώρο στην Ντρογκέντα, γιατί, απλά, δεν υπήρχε αρκετή υγρασία σε κείνα τα μέρη.
" Δεν είναι πολύ όμορφο, Λιουκ;

Τι λες, δε θα μπορέσουμε ίσως να νοικιάσουμε ένα δικό μας σπίτι σε κάνα δυο χρόνια; Πολύ θα θελα να μου δινόταν η ευκαιρία να κάνω κι εγώ έναν τέτοιο κήπο".

"Μα γιατί στο καλό θες να πας να ζήσεις μονάχη σένα σπίτι; Δεν είναι Τζίλυ εδώ, Μέγκυ, κι ούτε μπορεί μια γυναίκα να μένει μόνη, είναι επικίνδυνο μέρος.

Είσαι πολύ καλύτερα έτσι, πίστεψε με. έχεις κανένα πρόβλημα μήπως με τους Μύλερ;"

"Όχι, τα πάω μια χαρά μαζί τους, αλλά δεν παύω να μένω σένα ξένο σπίτι".

"Κοίτα, Μεγκ, θα πρέπει ν'αρκεστείς σ'αυτά που έχεις για την ώρα, ώσπου να φτάσει η στιγμή να πάμε στο κτήμα μας.

Δεν μπορούμε να σπαταλάμε λεφτά για να νοικιάσουμε σπίτι και να σ'έχουμε να ζεις άνετα και να τεμπελιάζεις άμα θέλουμε να βάλουμε λίγα χρήματα στην άκρη. Μ'ακούς που σου μιλάω;"

"Ναι, Λιουκ".

Ήταν τόσο ταραγμένος που δεν έκανε αυτό που σκόπευε να κάνει όταν την έφερε κάτω από το σπίτι, να τη φιλήσει δηλαδή, παρά της έδωσε μονάχα μια χαϊδευτική ξυλιά στον πισινό, που πόνεσε λίγο παραπάνω απ'όσο έπρεπε για να ναι απλά χαϊδευτική, και κίνησε για κει που είχε αφήσει το ποδήλατο του.

Είχε προτιμήσει να κάνει τα σαράντα χιλιόμετρα δρόμο με το ποδήλατο, αντί να ξοδέψει λεφτά για το λεωφορείο, πράγμα που σήμαινε πως ήταν τώρα αναγκασμένος να κάνει άλλα σαράντα χιλιόμετρα για να γυρίσει πίσω.

"Η καημενούλη μικρή!" είπε η Ανν στον Λούντυ.
"Έτσι μου ρχεται να τον σκοτώσω!"

— папоротник, орхидеи, туберозы; в гнездах из древесной коры, прикрепленных к столбам, росли еще вьюнки, а у оснований труб цвела великолепная, яркая, всех оттенков бегония.

Здесь было любимое убежище Мэгги, единственное, что полюбилося ей в Химмельхохе, как ни один уголок в Дрохеде.

Ведь в Дрохеде на такой крохотной площадке никогда не выросло бы столько всякий всячины, слишком сухой там воздух.
— Смотри, Люк, правда, прелесть?

Как ты думаешь, может быть, года через два мы могли бы снять для меня домик? Мне ужасно хочется самой устроить что-нибудь в этом роде.

— Да на какого беса тебе жить одной в целом доме? Слушай, Мэг, тут ведь не Джилли, в здешних местах женщине опасно жить одной.

У Мюллеров тебе куда лучше, верно тебе говорю. Разве тебе у них плохо?

— Мне хорошо — насколько может быть хорошо в чужом доме.

— Знаешь, Мэг, ты уж мирись с тем, что есть, покуда мы не переселимся на запад.

Нельзя нам так тратить деньги — снимать дом, и чтоб ты жила ничего не делая, и еще откладывать. Понятно тебе?

— Да, Люк.

Он так разволновался, что даже забыл, чего ради повел ее в этот уголок под домом — хотел поцеловать ее. Вместо этого он словно бы небрежно ее шлепнул — пожалуй, слишком крепко, слишком больно для небрежного шлепка, — и пошел прочь к тому месту на дороге, где оставил, прислонив к дереву, свой велосипед.

Чтобы повидаться с ней, он двадцать миль крутил педали, лишь бы не тратиться на поезд и автобус, и теперь надо было снова крутить педали, одолевая двадцать миль обратного пути.

— Бедная девочка! — сказала мужу Энн. —

<p>Ο Γενάρης ήρθε κι έφυγε, ο πιο λάσκος μήνας του χρόνου για τους εργάτες των ζαχαροκάλαμων, όμως ο Λιουκ δε φάνηκε καθόλου.</p> <p>Κάτι είχε πει πως θα παίρνε τη Μέγκυ στο Σίδνεϋ, αλλά τελικά πήγε στο Σίδνεϋ με τον Αρν και δίχως τη γυναίκα του.</p> <p>Ο Αρν ήταν εργένης κι είχε μια θεία με δικό της σπίτι στο Ροζέλ, κοντά δηλαδή, με τα πόδια πήγαινες. δε χρειαζόταν να ξοδεύεις λεφτά για εισιτήρια στο τραμ) στις Αποικιακές Εγκαταστάσεις Επεξεργασίας Σακχάρεως.</p> <p>Μέσα στους γιγάντιους αυτούς τσιμεντένιους τοίχους που έμοιαζαν με κάστρο χτισμένο πάνω σένα λόφο, ένας εργάτης της κοπής με γνωριμίες μπορούσε να βρει δουλειά.</p> <p>Ο Λιουκ κι ο Αρν διατηρούσαν τη φόρμα τους γεμίζοντας σακιά με ζάχαρη, και κολυμπώντας ή κάνοντας σέρφινγκ στις ελεύθερες ώρες τους.</p> <p>Παρατημένη στο Ντάνγκλο με τους Μύλερ, η Μέγκυ ίδρωνε και ξε ίδρωνε σ' όλη τη διάρκεια της εποχής των μουσώνων, της Εποχής των Βροχών, όπως την έλεγαν.</p> <p>Η Εποχή της Ξηρασίας, από το Μάρτη μέχρι το Νοέμβρη, δεν ήταν ακριβώς εποχή ξηρασίας σε τούτη την άκρη του κόσμου, πάντως φαινόταν θεϊκό δώρο στους κατοίκους όταν τη σύγκριναν με την Εποχή των Βροχών.</p> <p>Στην Εποχή των Βροχών οι ουρανοί άνοιγαν θαρρείς, και ξερνούσαν νερό, όχι όλη μέρα μα με διαλείμματα. κι ανάμεσα στις νεροποντές η γη άχνιζε, τεράστια σύννεφα άσπρου ατμού υψώνονταν πάνω από τα ζαχαροκάλαμα, το χόμα, τη ζούγκλα, τα βουνά.</p> <p>Κι όσο περνούσε ο καιρός, η Μέγκυ νοσταλγούσε το σπίτι της όλο και πιο πολύ.</p> <p>Το Βόρειο Κουήνσλαντ, το ήξερε τώρα, δε θα μπορούσε να γίνει ποτέ, ποτέ δικός της τόπος.</p> <p>Πρώτα απ όλα δεν της ταίριαζε το κλίμα, ίσως γιατί μέχρι τώρα είχε ζήσει σε μέρη ξερά.</p> <p>Και μισούσε τη μοναξιά, την ψυχρότητα των</p>	<p>Убить его мало!</p> <p>Настал и прошел январь, месяц, когда у рубщиков меньше всего работы, но Люк не показывался.</p> <p>Тогда, навестив Мэгги, он что-то пробормотал о том, как захватит ее с собою в Сидней, а вместо этого поехал в Сидней с Арне.</p> <p>Арне человек холостой, и у него есть тетка, а у тетки свой дом в Розелле, откуда можно дойти пешком (не тратиться на трамвай, опять же выгода) до рафинадной фабрики.</p> <p>В этих исполинских цементных стенах, встающих на холме, точно крепость, для рубщика со знакомствами всегда найдется работа.</p> <p>Люк и Арне складывали мешки с сахаром в ровные штабеля, а в свободное время купались, плавали, носились, балансируя на доске, по волнам прибоя.</p> <p>А Мэгги осталась в Данглоу, у Мюллеров, и не чаяла дожждаться конца мокреди (так тут называли время дождей и муссонов).</p> <p>Сушь здесь длилась с марта до ноября и в этой части австралийского материка была не таким уж сухим временем, но по сравнению с мокредью казалась блаженной порой.</p> <p>Во время мокреди небеса поистине разверзались и низвергали настоящие водопады — лило не целыми днями напролет, а порывами, приступами, и между этими потопами все вокруг словно дымилось, белые клубы пара поднимались над плантациями сахарного тростника, над землей, над зарослями кустарника, над горами.</p> <p>Время шло, и Мэгги все сильнее тосковала по родным местам.</p> <p>Она уже знала, в Северном Квинсленде никогда она не будет чувствовать себя как дома.</p> <p>Прежде всего, она плохо переносит здешний климат, возможно, потому, что почти всю жизнь провела в сухих, даже засушливых краях.</p> <p>И ей тошно от того, как вокруг безлюдно,</p>
--	--

<p>ανθρώπων σχέσεων, την αίσθηση του ανελέητου λήθαργου που σ' έπνιγε και σε καταπίεζε.</p> <p>Μισούσε τα τόσα έντομα και τα ερπετά που έκαναν μαρτυρική την κάθε της νύχτα. τις ταραντούλες, τους φρύνους, τα ποντίκια, τις κατσαρίδες, που δεν μπορούσες να τα κρατήσεις με τίποτε έξω από το σπίτι, που ήταν τόσο μεγάλα, τόσο επιθετικά, τόσο πεινασμένα.</p> <p>Πάνω απ όλα μισούσε τα ντάνι, όπως έλεγαν οι ντόπιοι τις τουαλέτες τους.</p> <p>Σε τούτο το κλίμα αποκλείονταν δίχως συζήτηση οι τρύπες στο χώμα, από το φόβο του τύφου και των άλλων εντερικών πυρετών.</p> <p>Αντί για τούρκικους καμπινέδες είχαν κάτι τσίγκινους τενεκέδες, αλειμμένους με κατράμι, που σου γύριζαν το στομάχι με την μπόχα τους και που όσο γέμιζαν έθρεφαν δεκάδες σκουλήκια και παρανύμφες.</p> <p>Μια φορά τη βδομάδα έπαιρναν τον παλιό τενεκέ και τον αντικαθιστούσαν μ'έναν άλλο, αλλά αυτή η βδομαδιάτικη αλλαγή δεν ήταν αρκετή.</p> <p>Το μυαλό κι η ψυχή της Μέγκυ επαναστατούσαν ενάντια στην αδιάφορη αποδοχή των ντόπιων, που έπαιρναν για φυσικά τούτα τα πράγματα. Μια ζωή ολόκληρη να πέρναγε στο Βόρειο Κούηνσλαντ, δε θα μπορούσε να τα συνηθίσει.</p> <p>Κι ωστόσο θα περνούσε όλη της τη ζωή σ'αυτό τον τόπο, καταπώς έδειχναν τα πράγματα, ή τουλάχιστον θα έμενε εδώ μέχρι που να γεράσει ο Λιουκ και να μην τον παίρνουν πια για δουλειά στις φυτείες.</p> <p>Όσο και να λαχταρούσε την Ντρογκέντα, όσο και να την ονειρευόταν, ήταν πολύ περήφανη για να παραδεχτεί στην οικογένεια της πως την παραμελούσε ο άντρας της. προτιμούσε ν'αποδεχτεί την καταδίκη της σαν ισόβια, έλεγε αποφασιστικά στον εαυτό της.</p> <p>Οι μήνες κύλησαν, μετά έκλεισε χρόνος, και κόντευαν τώρα να φτάσουν στο τέλος της δεύτερης χρονιάς.</p> <p>Το μόνο που κρατούσε τη Μέγκυ ακόμα στο</p>	<p>неприветливо, все дышит гнетущим сонным оцепенением.</p> <p>Тошно от того, что вокруг кишмя кишат насекомые и всякие ползучие твари, каждая ночь — пытка: наводят страх громадные жабы, тарантулы, тараканы, крысы; никакими силами не удастся выгнать их из дому, а она смертельно их боится. Такие они все огромные, наглые, такие... голодные!</p> <p>Больше всего ей были ненавистны «данни» — так на местном жаргоне назывались уборные, и этим же уменьшительным именем называли Данглоу — неизменный повод для шуточек и острот.</p> <p>Но мерзостней этих «данни» в округе Данни и вообразить ничего невозможно: в здешнем климате немыслимо копать ямы в земле, тогда не миновать бы брюшного тифа и прочего в том же роде.</p> <p>И такую яму заменял обмазанный дегтем жестяной бак, он источал зловоние, привлекал гудящие рои мух, кишел всякой насекомой нечистью. real-greece.ru</p> <p>Раз в неделю бак вывозили, а взамен ставили пустой, но раз в неделю — это очень, очень редко.</p> <p>Все существо Мэгги восставало против способности здешних жителей преспокойно относиться к такой мерзости как к чему-то понятному и естественному; да проживи она в Северном Квинсленде хоть всю жизнь, она и тогда с этим не примирится!</p> <p>И однако, она в отчаянии думала — пожалуй, это и правда на всю жизнь, во всяком случае до тех пор, пока Люк не станет слишком стар для работы рубщика.</p> <p>Как ни тосковала она по Дрохеде, как ни мечтала о ней, гордость не позволяла признаться родным, что муж совсем ее забросил; чем признать такое, яростно твердила себе Мэгги, лучше уж терпеть эту пожизненную каторгу.</p> <p>Проходил месяц за месяцем, прошел год, подползал к концу второй.</p> <p>Только неизменная доброта Мюллеров</p>
--	---

<p>Χίμελχοχ, το μόνο που την έκανε να παλεύει ακόμα το δίλημμα της, ήταν η καλοσύνη κι η αγάπη που της έδειχναν οι Μύλερ.</p> <p>Έτσι κι είχε γράψει στον Μπομπ να του ζητήσει λεφτά για το εισιτήριο της για την Ντρογκέντα, ο αδερφός της θα της τα είχε στείλει αμέσως, με τηλεγραφική επιταγή, όμως η καημένη η Μέγκυ δεν άντεχε να πει στους δικούς της πως ο άντρας της δεν της άφηνε η πεντάρα στο πορτοφόλι της.</p> <p>Θα τους το έλεγε μονάχα όταν και αν έπαιρνε οριστικά την απόφαση να τον εγκαταλείψει για να μη γυρίσει ποτέ ξανά κοντά του, και για την ώρα δεν είχε φτάσει στο σημείο να κάνει ένα τέτοιο βήμα.</p> <p>Το καθετί στον τρόπο της ανατροφής της συνωμοτούσε για να μην την αφήσει να διαλύσει το γάμο της. το γεγονός πως θεωρούσε ιερούς τους όρκους που είχε δώσει στον άντρα της, η ελπίδα πως μπορεί να έκανε παιδιά κάποια μέρα, η θέση που είχε καταλάβει ο Λιουκ σαν σύζυγος κι αφέντης του ριζικού της.</p> <p>Υπήρχαν κι άλλα, που ξεπηδούσαν από τη φύση του χαρακτήρα της: εκείνη η πεισματάρικη, αλύγιστη περηφάνια κι η πεποίθηση πως έφταγες κι η ίδια όσο κι ο Λιουκ για την κατάσταση ανάμεσα τους.</p> <p>Αν ήταν όλα πάνω της εντάξει, μπορεί να της είχε φερθεί πολύ διαφορετικά ο Λιουκ.</p> <p>Έξι φορές τον είχε δει μέσα στους δεκαοχτώ μήνες της εξορίας της, και της είχε περάσει συχνά από το μυαλό, δίχως να έχει ιδέα πως υπήρχε στον κόσμο κάτι σαν την ομοφυλοφιλία, ότι κανονικά ο Λιουκ θα έπρεπε να είχε παντρευτεί τον Αρν, αφού ζούσε με τον Αρν κι έδειχνε ξεκάθαρα να προτιμάει τη δική του συντροφιά.</p> <p>Είχαν γίνει συνέταιροι πια. τριγυρνούσαν ολοένα στα δύο χιλιάδες χιλιόμετρα της ακτής, ακολουθώντας την πορεία του θερισμού των ζαχαροκάλαμων, και φαίνονταν να ζουν ίσα για να δουλεύουν μονάχα.</p> <p>Όποτε πήγαινε ο Λιουκ να τη δει, δεν έκανε καμιά προσπάθεια ν' αναπτύξει κάποιο είδος οικειότητας ανάμεσα τους, παρά καθόταν κι έστηνε κουβέντα με τον Λούντνυ και την Ανν για κάνα δυο ώρες, έπαιρνε τη γυναίκα του για μια βόλτα, της έδινε ένα αδερφικό φιλί, κι έφευγε πάλι για τη δουλειά του.</p> <p>Οι τρεις τους, ο Λούντνυ, η Ανν κι η Μέγκυ,</p>	<p>удерживала Мэгги в Химмельхохе, и она все ломала голову над той же неразрешимой задачей.</p> <p>Напиши она Бобу, он тотчас телеграфом выслал бы ей денег на дорогу домой, но несчастная Мэгги просто не могла объяснить родным, что Люк ее оставил без гроша.</p> <p>Если уж она им это скажет, придется в тот же день расстаться с Люком навсегда, а она еще не решалась на такой шаг.</p> <p>Все правила, в которых она воспитывалась с детства, не давали ей уйти от Люка: и вера в святость брачного обета, и надежда, что рано или поздно у нее появится ребенок, и убеждение, что Люк по праву мужа волен распорядиться ее судьбой.</p> <p>Да еще и собственный характер мешал — и упрямая, неодолимая гордость, и досадная мыслишка, что ведь во всем не один Люк, а и она сама виновата.</p> <p>Что-то с ней не так, а то бы Люк уж наверно вел себя по-другому.</p> <p>За полтора года изгнания она его видела только шесть раз и, даже не подозревая, что есть на свете такая штука — гомосексуализм, часто думала: надо было бы Люку венчаться с Арне, ведь они наверняка живут вместе и Люку общество Арне куда приятней.</p> <p>Они уже стали партнерами на равных и разъезжают взад и вперед по всему тысячемильному побережью, куда позовет поспевший сахарный тростник, и, видно, ничего им не интересно, кроме работы.</p> <p>Когда Люк все же навещает жену, он и не думает ни о какой близости — посидит час-другой, поболтает с Людвигом и Энн, потом пойдет с Мэгги прогуляться, дружески поцелует на прощанье — и опять поминай как звали.</p> <p>Все свободное время Людвиг, Энн и Мэгги</p>
---	--

<p>περνούσαν όλες τις ελεύθερες ώρες τους διαβάζοντας.</p> <p>Το Χίμελχοχ είχε μια βιβλιοθήκη πολύ πιο μεγάλη από τα λιγοστά ράφια της Ντρογκέντα, πολύ πιο πλατιά και τολμηρή στις γνώσεις που σου πρόσφερε, κι η Μέγκυ μάθαινε ένα σωρό πράγματα όσο διάβαζε.</p> <p>Τον Ιούνη του 1936, κάποια Κυριακή, εμφανίστηκαν μαζί ο Λιουκ κι ο Αρν, μοιάζοντας πολύ ευχαριστημένοι με τον εαυτό τους. Είχαν έρθει, είπαν, να πάρουν τη Μέγκυ και να την πάνε να διασκεδάσει στ' αλήθεια, σε μια σκοτσέζικη λαϊκή γιορτή, το "Κέιλν".</p> <p>Αντίθετα με τη γενική τάση των εθνικών μειονοτήτων της Αυστραλίας να σκορπίζουν και ν'αφομοιώνονται από τους ντόπιους με τα Χρόνια, στη χερσόνησο του Βόρειου Κουήνσλαντ οι μειονότητες διατηρούσαν με πάθος τις παραδόσεις τους, κι οι μειονότητες αυτές ήταν βασικά οι Κινέζοι, οι Ιταλοί, οι Γερμανοί κι οι Σκοτσέζοι-Ιρλανδοί, που αποτελούσαν και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού.</p> <p>Έτσι, όταν γινόταν κάποιο Κέιλν, κατέφταναν όλοι οι Σκοτσέζοι που ζούσαν στην περιοχή.</p> <p>Για μεγάλη έκπληξη της Μέγκυ, ο Λιουκ κι ο Αρν φορούσαν κιλτ, τη λαϊκή σκοτσέζικη φορεσιά, κι ήταν, συλλογίστηκε μόλις κατάφερε να πάρει ξανά μια ανάσα, πανέμορφοι κι οι δυο τους.</p> <p>Τίποτε δε φαντάζει πιο αρρενωπό πάνω σ'έναν αρρενωπό άντρα από το κιλτ, γιατί η πλούσια πλισαρισμένη φούστα κυματίζει πίσω και στέκει ολόγισια στο μπροστινό φύλλο, και το τσαντάκι που κρέμεται από τη μέση μοιάζει σαν να βρίσκεται εκεί για να προστατέψει τα λαγόνια τους, και κάτω από το μέχρι το γόνατο στρίψωμα προβάλλουν δυνατά, καλοφτιαγμένα πόδια με κάλτσες καρό και παπούτσια με αγκράφες.</p> <p>Έκανε πολλή ζέστη για να βάλουν τις ζακέτες και το σάλι της φορεσιάς, κι έτσι είχαν βουλευτεί με άσπρα πουκάμισα ανοιχτά στο στήθος, με τα μανίκια ανασηκωμένα μέχρι τους αγκώνες.</p> <p>"Τι είν' αυτό το Κέιλν;" ρώτησε η Μέγκυ την ώρα που ξεκινούσαν.</p> <p>"</p> <p>Έτσι λέγεται στα κέλτικα ο μαζωμός, το πανηγύρι".</p> <p>Κι εσείς γιατί στο καλό φοράτε κιλτ;"</p> <p>"Γιατί αλλιώς δε θα μας άφηναν να μπορούμε, και</p>	<p>проводили за чтением.</p> <p>Библиотека в Химмельхохе оказалась богатая, не то что несколько книжных полок в Дрохеде, несравненно больше давала разнообразных сведений, в том числе и «неприличных», и Мэгги из книг многое почерпнула.</p> <p>Однажды воскресным июньским днем 1936 года Люк приехал вместе с Арне, оба явно были очень довольны собой.</p> <p>И объяснили: они решили отменно побаловать Мэгги — приглашают ее на «силид».</p> <p>Почти повсюду в Австралии разношерстные и разноплеменные переселенцы рассеиваются по стране и становятся заправскими австралийцами, а вот в Северном Квинсленде выходцы из разных стран цепко держатся за национальные обычаи и традиции; больше всего здесь китайцев, итальянцев, немцев и шотландцев с ирландцами.</p> <p>И когда затевается силид, съезжаются все до единого шотландцы за многие мили.</p> <p>К изумлению Мэгги, Люк с Арне явились в шотландских юбках и выглядели в этом наряде, решила она, когда опомнилась и перевела дух, просто великолепно.</p> <p>Для человека мужественной внешности не придумаешь более мужественной одежды: юбка отлично гармонирует с широким ровным шагом, сзади развешаются складки, спереди не шелохнутся, кожаная сумка мехом наружу прикрывает чресла, подол доходит до середины колена, открывает крепкие стройные ноги, обтянутые тугим трико в косую клетку, в туфлях с пряжками.</p> <p>Надеть плед и куртку в такую жару было невозможно — Арне и Люк ограничились белыми рубашками, до середины распахнутыми на груди, рукава засучили выше локтя.</p> <p>— А что это такое — силид? — спросила Мэгги, когда они пустились в путь.</p> <p>— Это гэльское слово, значит сборище, вечеринка с танцами.</p> <p>— Почему же вы в юбках?</p>
---	---

πηγαίνουμε πάντα έτσι σ' όλα τα Κέϊλν που γίνονται από το Μπρις ως το Καιρνς".

"Έτσι, ε; Φαντάζομαι πως θα πρέπει να γίνονται αρκετά γιατί αλλιώς ο Λιουκ δε θα δίνε ποτέ τα χρήματα που χρειάζονται για ν' αγοράσει ένα κιλτ.

Δεν έχω δίκιο, Αρν;"

"Κάπου κάπου πρέπει να λασκάρω κι εγώ λιγάκι", έκανε ο Λιουκ με ύφος αμυντικό.
Το Κέϊλν γινόταν σε μια αποθήκη παλιά κι ετοιμόρροπη που έμοιαζε με αχυρώνα, δίπλα στους βάλτους, στην εκβολή του ποταμού Ντάνγκλο.

Αχ, τι φρικτές μυρωδιές έχει, Θεέ μου, τούτη η χώρα! συλλογίστηκε η Μέγκυ με απελπισία, νιώθοντας να χτυπάει στη μύτη της μια ακόμα απερίγραπτα αηδιαστική μπόχα.

Η μελάσα, η μούχλα, τα ντάνι, και τώρα οι βάλτοι. Όλες οι κακοσμιές της ακτής ενωμένες σε μια μοναδική δυσωδία.

Πράγματι φορούσαν κιλτ όλοι οι άντρες που έρχονταν στη γιορτή. όπως μπήκαν μέσα και κοίταξε ολόγυρα της, η Μέγκυ κατάλαβε πόσο άχαρο πρέπει να νιώθει το θηλυκό παγόνι, πόσο δεύτερο σε εμφάνιση, όταν ζαλίζεται από το γεμάτο ζωντάνια, το υπέροχο παρουσιαστικό του συντρόφου του.

Οι γυναίκες εκεί μέσα επισκιάζονταν μέχρι που θαρρούσες πως δεν υπήρχαν σχεδόν, και τούτη την αρχική της εντύπωση ήρθε να ενισχύσει η συνέχεια της βραδιάς.

Δυο άντρες με γκάντες στέκονταν πάνω σε μια εξέδρα, στο βάθος της αίθουσας, με ανοιχτογάλαζες καρδ φορεσιές, κι έπαιζαν χαρούμενους σκοπούς, συγχρονισμένοι τέλεια ο ένας με τον άλλο, ενώ ο ιδρώτας κυλούσε ποτάμι στα κοκκινωπά τους πρόσωπα.

Υπήρχαν μερικά ζευγάρια που χόρευαν, αλλά η πιο θορυβώδικη δραστηριότητα έμοιαζε να χει για επίκεντρο μια ομάδα αντρών που μοίραζαν στους καλεσμένους σκοτσέζικο ουίσκι.

Η Μέγκυ βρέθηκε στριμωγμένη σε μια γωνιά, όπου την παράτησαν οι συνοδοί της, μαζί με πολλές άλλες γυναίκες, αλλά δεν την πείραζε αυτό, αντίθετα ένιωθε ευχαριστημένη να στέκει εκεί και

— На силид иначе нельзя, а нас всегда зовут, где ни празднуют, от Брисбена до Кэрнса.

— Вот как? Да, наверно, вам часто приходится ходить на эти праздники, не то не представляю, как бы Люк выложил деньги на такой костюм.

Правда, Арне?

— Надо же человеку и отдохнуть немножко, — не без вызова ответил Люк.

Силид справляли в каком-то полуразвалившемся сарае посреди гнилой, болотистой, поросшей мангровыми деревьями низины, что тянется вдоль устья реки Данглоу.

«Ну и запахи же в этих краях, — с отчаянием подумала Мэгги, морщась от этой неопишуемой смеси.

— И так разит черной патокой, сыростью, уборными, а тут еще и мангровым болотом. Все гнилостные испарения побережья слились воедино».

Мужчины и впрямь все, как один, явились на силид в национальных костюмах; Мэгги со спутниками вошла в сарай, огляделась и поняла, какой серенькой должна чувствовать себя пава, ослепленная многоцветным великолепием павлина.

Мужчины совсем затмили женщин — те с каждым часом словно становились еще бесцветней и незаметнее.

В одном конце сарая, на шатком помосте, стояли два музыканта, одетые одинаково и особенно пестро — многоцветная клетка на голубом фоне, — и дружно дудели на волынках развеселую мелодию хороводного танца — рила, светло-рыжие волосы их стояли дыбом, по багровым лицам градом катился пот.

Иные пары плясали, но всего шумней и оживленней было там, где какие-то мужчины раздавали окружающим стаканы — наверняка с шотландским виски.

Не успела Мэгги опомниться, как ее и еще нескольких женщин оттеснили в угол, и она с удовольствием осталась тут, замороженно глядя на происходящее.

<p>να κοιτάει μαγεμένη τριγύρω.</p> <p>Καμιά γυναίκα δε φορούσε φούστα πλισέ, γιατί οι γυναίκες δε φοράνε ούτε στη Σκοτία το κιλτ παρά μονάχα το σάλι του, κι έκανε πολλή ζέστη για να τυλίξεις ένα μεγάλο, βαρύ ύφασμα στους ώμους σου.</p> <p>Έτσι, οι γυναίκες φορούσαν τα μίτζερα μπαμπακερά τους φουστανάκια, που φάνταζαν ακόμα πιο φτηνά κι ασήμαντα πλάϊ στις φορεσιές των αντρών.</p> <p>Υπήρχαν τα φανταχτερά κόκκινα κι άσπρα κιλτ της φαμίλιας των Μένζις, τα χαρούμενα μαύρα και κίτρινα της φαμίλιας των Μακλέοντ του Λούις, τα μπλε και κόκκινα καρό των Σκην, οι έντονοι και πολύπλοκοι συνδυασμοί των Όγκιλβι, τα όμορφα κόκκινα, γκριζα και μαύρα της φαμίλιας των Μακφέρσον.</p> <p>Ο Λιουκ φόραγε τα χρώματα των Μακνήλ, ο Αρν των Σάσεναχ. Πανέμορφα!</p> <p>Ήταν φανερό πως τους γνώριζαν καλά, τον Αρν και τον Λιουκ, κι ότι τους συμπαθούσαν όλοι εκεί μέσα.</p> <p>Τότε, λοιπόν, πόσο συχνά έρχονταν δίχως να την παίρνουν μαζί;</p> <p>Και τι τους είχε πιάσει και την πήραν απόψε;</p> <p>Η Μέγκυ έγειρε πίσω κι ακούμπησε στον τοίχο αναστενάζοντας.</p> <p>Έβλεπε τις άλλες γυναίκες να την κοιτάζουν περίεργα, να κοιτάνε πριν απ όλα το δαχτυλίδι των αρραβώνων της.</p> <p>Ο Λιουκ κι ο Αρν αποτελούσαν αντικείμενο θαυμασμού για τα γυναικεία βλέμματα, η ίδια αντικείμενο ζήλιας.</p> <p>Αναρωτιέμαι τι θα έλεγαν αν μάθαιναν πως ο μεγαλόσωμος τριχωτός άντρας, που είναι άντρας μου, μ' έχει δει ελάχιστες φορές μέσα στους τελευταίους οχτώ μήνες, και πως δεν έρχεται να με δει ποτέ με την πρόθεση να πλαγιάσει μαζί μου.</p> <p>Κοίτα τους, αυτούς τους δυο ξιπασμένους ψευτοΣκοτσέζους, τι ωραίο ζευγάρι που κάνουν!</p> <p>Και να μην έχει κανένας από τους δυο τους την παραμικρή σχέση με τη Σκοτία, να υποκρίνονται μονάχα γιατί ξέρουν πως είναι καταπληκτικοί με τα κιλτ και γιατί τους αρέσει να τραβάνε πάνω τους την προσοχή όλου του κόσμου!</p>	<p>Ни на одной женщине не видно было клетчатой ткани цветов клана, ведь шотландские женщины не носят складчатой юбки, только плед, а в такую жару немыслимо кутать плечи большущим куском плотной тяжелой материи.</p> <p>И женщины были в обычных для Северного Квинсленда безвкусных ситцевых платях, совсем тусклых и жалких рядом с пышным национальным одеянием мужчин.</p> <p>Эти щеголяли кто в огненно-красном с белым — цвета клана Мензис, кто в угольно-черном с ярко-желтым — цвета клана Мак-Лауда из Льюиса, были тут и нежнейший голубой в красную клетку — клан Скен, и многоцветная яркая клетка клана Оуглви, и очень славная, красно-черно-серая — клана Макферсон.</p> <p>Люк носил цвета клана Мак-Нил, Арне — якобитов Сэсенеков. До чего красиво!</p> <p>Люка и Арне тут, несомненно, хорошо знали и любили.</p> <p>Как же часто они тут бывали без нее?</p> <p>И что на них нашло, почему они взяли ее с собой сегодня?</p> <p>Мэгги вздохнула, прислонилась к стене.</p> <p>Другие женщины с любопытством ее разглядывали, и особенное внимание привлекало обручальное кольцо:</p> <p>Люком и Арне все они явно восхищались, а ей, Мэгги, явно завидовали.</p> <p>Что бы они сказали, признайся я им, что этот темноволосый великан, мой муж, за последние восемь месяцев навещал меня ровным счетом два раза и, когда уж навещал, ни разу даже не подумал лечь со мной в постель?</p> <p>Нет, вы только посмотрите на эту парочку самодовольных франтов!</p> <p>И ведь никакие они, в сущности, не горцы и не шотландцы, просто ломают комедию, потому что знают, до чего они ослепительны в этих своих юбках, и обожают, чтобы все на них глзели.</p>
---	--

Αχ, υπέροχοι τσαρλατάνοι που είστε κι οι δυο σας! Τόσο ερωτευμένοι με τους εαυτούς σας που δε θέλετε μήτε χρειάζεστε την αγάπη κάποιου άλλου.

Τα μεσάνυχτα ξαπόστειλαν τις γυναίκες να στηθούν ολόγυρα στους τοίχους του αχυρώνα. οι μουσικοί άρχισαν να παίζουν το "Κάμπερ Φέϊ" κι άρχισε ο σοβαρός χορός.

Για όλη την υπόλοιπη ζωή της, κάθε που άκουγε τον ήχο μιας γκάντας η Μέγκυ στη στιγμή βρισκόταν με το νου της πίσω στην παλιά αποθήκη.

Ακόμα κι ένα σκοτσέζικο κιτ να βλέπε, πάλι ένιωθε να ζωντανεύει έτσι δυνατά μέσα της η ανάμνηση, ήταν αυτή η ονειρική διάχυση του χρώματος και του ήχου, του κεφιού και της εκθαμβωτικής ζωντανίας, τα απαραίτητα συστατικά για να χαραχτεί μια ανάμνηση τόσο βαθιά μέσα σου που να μη σβήσει ποτέ πια.

Ακούμπησαν σταυρωτά τα ξίφη τους στο πάτωμα, σχηματίζοντας μια σειρά από διαδοχικά Χ. δυο άντρες, με κιτ της φαμίλιας των Μακντόναλντ του Σλητ, σήκωσαν τα χέρια τους πάνω από τα κεφάλια, λυγίζοντας τα σαν χορευτές μπαλέτου, και με πολύ σοβαρό ύφος, λες και στο τέλος τα σπαθιά θα μπήγονταν στα στήθη τους, άρχισαν, πατώντας στις μύτες των ποδιών, να περνούν ανάλαφρα, με ρυθμό, ανάμεσα απ τις στρωμένες καταγής λεπίδες.

Η μουσική σκεπάστηκε από μια διαπεραστική στριγκλιά, ο ρυθμός έγινε το, "Όλοι οι Γαλαζοσκούφηδες Πέρα από τα Σύνορα", σηκώθηκαν και μαζεύτηκαν οι σπάθες με τις κυρτές λεπίδες, κι ο κάθε άντρας μέσα στην αίθουσα μπήκε στο χορό. τους έβλεπες να στριφογυρίζουν, με τα κιτ ν' ανεμίζουν ολόγυρα, τη μια πιάνοντας, την άλλη αφήνοντας ο ένας το μπράτσο του άλλου.

Τα χόρευαν όλα, ρηλς, στράθσπεης, φλινγκς*, και τα πόδια τους βροντούσαν πάνω στο σανιδένιο πάτωμα, οι αγκράφες των παπουτσιών τους άστραφταν και κάθε που άλλαζε ο ρυθμός, κάποιος έριχνε πίσω το κεφάλι του, έβγαζε εκείνη τη διαπεραστική στριγκλιά, που την ακολουθούσε μια σειρά από διαπεραστικές στριγκλιές, βγαλμένες από άλλα ενθουσιώδη λαρύγγια.

Ενώ οι γυναίκες κοίταζαν, λησμονημένες.

Ну и мошенники же вы оба! До того самовлюбленные, что больше ничьей любви вам не требуется.

В полночь уже всех женщин без исключения отправили подпирать стены: вольтники во всю мочь заиграли «Кейбер Фейд» и пошел танец всерьез.

Потом всю свою жизнь, стоило ей слышать звук волынки, Мэгги вновь мысленно переносилась в этот сарай.

Довольно было и взмаха клетчатой юбки; как во сне, слились в единой гармонии звуки и краски, живая жизнь, стремительность и сила — и все это, пронзительное, колдовское, неизгладимое, осталось в памяти навсегда.

На пол легли скрещенные мечи, и двое, одетые в цвета клана Мак-Доналда из Слита, вскинули руки над головой, кисти рук затрепетали, точно у балетных танцоров, и сурово, словно остриям мечей под конец суждено вонзиться им в грудь, эти двое пошли кружить, скользить, виться среди лезвий.

Потом над высоким, дрожащим напевом волюнок взлетел громкий, пронзительный вопль, зазвучала новая мелодия — «Обороняй свой край, шотландец!», оружие сгребли в кучи, и все мужчины, сколько их тут было, ринулись в хоровод, то сплетая, то разнимая руки, только развевались пестрые клетчатые юбки.

Рил, стреспей, флинг — неистово буйные, стремительные шотландские танцы сменяли друг друга, топот ног по дощатому полу гулко отдавался под стрехами, сверкали пряжки туфель, и каждый раз, как начинался новый танец, кто-нибудь, закинув голову, выпускал тот же протяжный, залиvistый вопль, и ему откликались восторженным кличем десятки глоток.

А женщины, забытые, стояли и смотрели.

<p>Κόντευε τέσσερις το πρωί όταν διαλύθηκε το Κέϊλν. έξω δεν τους περίμενε η τραχιά, τσουχτερή ατμόσφαιρα του Μπλαϊρ Άθολ ή του Σκάϊ, της μακρινής τους πατρίδας, παρά η αποχαύνωση μιας τροπικής νύχτας, ένα μεγάλο, βαρύ φεγγάρι που σερνόταν στις ερημικές εκτάσεις τ' ουρανού, και πάνω απ όλα το μίasma των βάλτων.</p> <p>Και το τελευταίο που έπιασαν τ' αυτιά της Μέγκυ προτού τους βάλει ο Άρν στο παλιό Φορντ να φύγουν ήταν το μοιρολόι "Λουλούδια του Δάσους", * Σκοτσέζικοι παραδοσιακοί χοροί. να σβήνει σαν ήχος όσο ξεμάκρυναν, παρακινώντας τους γλεντοκόπους να γυρίσουν σπίτι τους.</p> <p>Σπίτι; Πού ήταν αυτό το σπίτι;</p> <p>"Λοιπόν, πέρασες καλά;" ρώτησε ο Λιουκ.</p> <p>"Θα χα περάσει καλύτερα αν είχα χορέψει περισσότερο", του αποκρίθηκε.</p> <p>"Να χες χορέψει περισσότερο σένα Κέϊλν, Έλα τώρα, Μεγκ, τι είναι αυτά που λες;</p> <p>Κανονικά υποτίθεται πως είναι για τους άντρες μονάχα ο χορός κι είναι από δική μας καλοσύνη που σας αφήνουμε να χορεύετε έστω και τόσο!"</p> <p>"Μου φαίνεται πως είναι πάρα πολλά πράγματα μονάχα για τους άντρες, και πρόκειται περισσότερο για πράγματα όμορφα κι ευχάριστα".</p> <p>"Ορίστε, τα βάζει μαζί μου τώρα αντί να μου πει ευχαριστώ", έκανε ο Λιουκ παγερά. "</p> <p>Τη στιγμή που εγώ σ' έφερα απόψε στο χορό, όχι γιατί είχα καμιά υποχρέωση, αλλά γιατί σκέφτηκα πως θα σ' άρεσε ν' αλλάξεις λιγάκι περιβάλλον.</p> <p>Αφού είσαι τόσο αχάριστη όμως, θα το σκεφτώ πολύ να σε πάρω άλλη φορά".</p> <p>"Φαντάζομαι πως έτσι κι αλλιώς δεν είχες πρόθεση να με ξαναπάρεις μαζί σου", είπε η Μέγκυ.</p> <p>"Δε σε βολεύει να με βάλεις στη ζωή σου. Έμαθα πολλά τούτες τις τελευταίες ώρες, ίσως τελείως διαφορετικά απ αυτά που θα θελες εσύ να μου μάθεις.</p> <p>Γίνεται όλο και πιο δύσκολο να συνεχίζεις να με κοροϊδεύεις, Λιουκ. Και για να μιλήσουμε στα ίσια, σ' έχω βαρεθεί, έχω βαρεθεί τη ζωή που</p>	<p>Все кончилось уже под утро, около четырех; за дверями, вместо морозной свежести Блэр-Атолла или Ская, их встретило вялое отупение тропической ночи, огромная тяжелая луна лениво тащила по блестящей пустыне небес, и все дышало зловонными мангровыми испарениями.</p> <p>Но когда Арне повез их прочь в своем пыхтящем старом «форде», Мэгги напоследок услышала замирающий жалобный напев «Цветы родных лесов», песня звала с веселого праздника домой.</p> <p>Домой. А где он, дом?</p> <p>— Ну как, понравилось тебе? — спросил Люк.</p> <p>— Понравилось бы больше, если бы я больше танцевала, — сказала Мэгги.</p> <p>— Как? На силиде? Брось, Мэг!</p> <p>Тут полагается танцевать одним мужчинам, скажи спасибо, что мы и вам хоть немного дали поплясать.</p> <p>— Мне кажется, на свете много такого, чем занимаются одни мужчины, особенно если это весело и доставляет удовольствие.</p> <p>— Ну уж извини, — сухо отозвался Люк.</p> <p>— Я думал, тебе приятно будет малость развлечься, потому тебя сюда и взял. Мог, знаешь ли, и не брать!</p> <p>А раз ты не ценишь, больше не возьму.</p> <p>— Ты, наверно, все равно больше не собираешься меня никуда брать, — сказала Мэгги.</p> <p>— Тебе вовсе незачем впускать меня в свою жизнь. Я за эти несколько часов много чего узнала, только, думаю, не то, чему ты хотел меня научить.</p> <p>Теперь меня уже не так легко одурачить, Люк. По правде говоря, мне это опостылело — и ты, и моя теперешняя жизнь, все!</p>
---	---

<p>κάνω, τα πάντα!"</p> <p>"Σσςς!" προσπάθησε να τη σταματήσει σκανδαλισμένος.</p> <p>"Δεν είμαστε μόνοι μας!"</p> <p>"Τότε να 'ρχόσουνα μόνος!"</p> <p>Πότε μου δίνεται η ευκαιρία να σε δω μόνο και να σου μιλήσω πάνω από λίγα λεπτά την κάθε φορά;"</p> <p>Ο Αρν σταμάτησε το αυτοκίνητο στα ριζά του λόφου του Χίμελχοχ, χαμογελώντας στον Λιουκ με συμπόνια και κατανόηση.</p> <p>"Έλα, , φίλε", του είπε. "Πήγαινε τη μέχρι το σπίτι. Εγώ θα σε περιμένω εδώ. Και δεν υπάρχει λόγος να βιαστείς, ε;"</p> <p>"Το εννοώ, Λιουκ", είπε η Μέγκυ μόλις ξεμάκρυναν τόσο που να μην μπορεί ο Αρν να τους ακούσει.</p> <p>"Γυρίζει ο τροχός, μ' ακούς που σου μιλάω; Το ξέρω πως ορκίστηκε να σε υπακούω, όμως έδωσες κι εσύ όρκο να μ' αγαπάς και να με φροντίζεις, κι έτσι είμαστε κι οι δυο μας ψεύτες!"</p> <p>Θέλω να γυρίσω πίσω στην Ντρογκέντα!"</p> <p>Στο νου του ήρθαν στη στιγμή οι δυο χιλιάδες λίρες της το χρόνο, το γεγονός πως θα σταματούσαν να κατατίθενται στ' όνομα του.</p> <p>"Αχ, Μεγκ!" της είπε αδύναμα. "</p> <p>Κοίτα, γλυκιά μου, δε θα κρατήσει για πάντα αυτή η κατάσταση, σου δίνω το λόγο μου!</p> <p>Και το καλοκαίρι που μας έρχεται θα σε πάρω στο Σίδνεϋ, στο λόγο της αντρικής μου τιμής!</p> <p>Η θεία του Αρν θα μας διαθέσει ένα άδειο διαμερισματάκι και θα περάσουμε υπέροχα εκεί μαζί.</p> <p>Ένα χρόνο πάνω κάτω σου ζητάω ν' αντέξεις ακόμα στις φυτείες μαζί μου, μετά θ' αγοράσουμε το κτήμα που λέμε και θ' ανοίξουμε το σπιτικό μας, ε;"</p> <p>Το φεγγάρι φώτιζε το πρόσωπο του. φαινόταν ειλικρινής, ταραγμένος, στενοχωρημένος, μετανιωμένος. Κι έμοιαζε τόσο με τον Ραλφ ντε Μπρικασάρ.</p>	<p>— Ш-ш! — возмущенно зашипел он.</p> <p>— Мы не одни!</p> <p>— Так приходи один! — резко ответила Мэгги.</p> <p>— Ты же со мной никогда не остаешься один, разве что на минуту!</p> <p>Арне остановил машину у подножья химмельхохского холма, сочувственно улыбнулся Люку.</p> <p>— Валяй, приятель, проводи ее наверх, я тут обожду. Спешить некуда.</p> <p>— Я говорю серьезно, Люк, — сказала Мэгги, едва они отошли настолько, что Арне не мог слышать.</p> <p>— Всякому терпению приходит конец, понятно тебе? Я знаю, я дала обет быть послушной женой, но ведь и ты дал обет любить меня и заботиться обо мне, выходит, мы оба солгали!</p> <p>Я хочу вернуться домой, в Дрохеду!</p> <p>И ее две тысячи фунтов в год больше не будут поступать на мой банковский счет, подумал Люк.</p> <p>— Что ты, Мэг! — беспомощно сказал он. —</p> <p>Послушай, миленькая, это же не навек, верно тебе говорю!</p> <p>А нынешним летом я возьму тебя с собою в Сидней, даю слово О'Нила!</p> <p>В доме у тетки Арне освободится квартирка, мы с тобой сможем там жить целых три месяца, чудно проведем времечко!</p> <p>Ты потерпи, обожди немного, я еще годик поработаю рубщиком, и тогда мы купим землю и заживем своим домом, ладно?</p> <p>Лунный свет упал на его лицо, казалось, он так искренне огорчен, встревожен, полон раскаяния. И так похож на Ральфа де Брикассара...</p>
--	--

Η Μέγκυ υποχώρησε, γιατί ήθελε ακόμα τα μωρά του.

"Εντάξει", είπε. "Ένα χρόνο ακόμα. Αλλά θα τη θυμάμαι την υπόσχεση που μου 'δωσες για το ταξίδι στο Σίδνεϋ, Λιουκ, και καλά θα κάνεις να τη θυμάσαι κι εσύ!"

И Мэгги смягчилась: ей все еще хотелось от него детей.

— Хорошо, — сказала она. — Еще год. Но я ловлю тебя на слове. Люк, ты обещал взять меня в Сидней, смотри не забудь!